

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР СРЕЩА ВЪВ ВЕНЕЦИЯ

Превод от английски: Силвия Ненкова, 2008

chitanka.info

ПРОЛОГ

Ана Юн, невзрачна на вид млада жена, облечена в синя лятна рокля и сандали, нямаше никакво предчувствие за опасност, когато се качи на борда на двуетажния влак от Шанхай за Сужоу от гарата близо до езерото Тайху.

Пейзажът беше прекрасен, като излязъл от сън. По-голямата част от хоризонта беше заета от водно пространство, а останалото — поля, обградени от ниски хълмове. Древният град беше прорязан от канали, над които се издигаха елегантни мостове във формата на арки. Допълнителна красота му придаваха разлистените алеи, старинните павилиони и градините, поддържани в продължение на цели четири династии. Нищо чудно, че Сужоу е описан от Марко Поло като „Венеция на Изтока“.

Пътуването трая не повече от двацетина минути. Когато влакът спря, Ана с удивление откри, че навън вали. Но тя, разбира се, познаваше капризите на времето тук и носеше чадър. Съжали все пак заради лятната си рокля и сандалите, затова побърза да вземе такси.

Когато пристигнаха, тя плати на шофьора, разтвори чадъра си и тръгна по павираната алея, следваща канала. Беше вече късно и улиците бяха безлюдни. Дъждът заваля като из ведро, облаците, тъмносивата вода и плътните листа на дърветата сгъстяваха допълнително мрака и тя изведнъж се почувства изнервена и уплашена. Огледа се, но наоколо бе напълно пусто. Стъпките ѝ отекваха звучно по мокрите хлъзгави камъни; тя бързаше за срещата и вече трепереше от студ. Може би чадърът беше причината да не забележи сянката зад себе си, която внимателно се плъзгаше сред тъмнината на дърветата. Тя спря на моста във формата на арка, така подобен на мостовете във Венеция, и се огледа с лека усмивка на устните. Не чу мъжа, който се приближи тихо зад нея.

Той я удари силно под коленете и Ана падна тежко на земята. Главата ѝ се удари глухо в камъните, очите ѝ се обърнаха. Беше в безсъзнание. Нападателят я замъкна до края на паважа и я бутна в

канала. Чу се плясъкът на тялото във водата, а после в тишината отекнаха бързо отдалечаващите се стъпки. Силният дъжд, удобен съюзник на престъплението, изми следите от кръв. Съвършено убийство.

На следващата сутрин тялото на Ана в синята лятна рокля беше намерено, заседнало в тръстиките по-надолу по канала. Смъртта ѝ беше отчетена като нещастен случай — решиха, че се е подхлъзнала на мокрите камъни и е ударила главата си, изпаднала е в безсъзнание и се е удавила.

Беше погребана с големи церемонии от изключително богатото семейство Юн в гробището на Шанхай. Красивият ѝ съпруг, американецът Бенет Юн, с разбито сърце, плака неудържимо, но въпреки силната тъга китайското ѝ семейство остана безстрастно, запазвайки в мълчаливо страдание достойнството си.

Всички бяха потресени от трагичния случай. Такова сладко момиче, щастливо омъжено, имащо пред себе си целия прекрасен живот... И какво, за бога, е правила съвсем сама в Сужоу?

ЧАСТ 1

СКЪПОЦЕННОСТИ

ГЛАВА 1

Шанхай

Шест месеца по-късно

Лили Сонг закусваше в „Хепибърд Тий Хаус“, заведение по алеята близо до Ренмин Роуд, наречено на името на онези малки птички, които бяха отглеждани в бамбукови клетки като домашни любимци и въпреки пленничеството си пееха весело всяка сутрин. Тя се хранеше тук всеки ден, винаги по едно и също време, в осем часа, и менюто ѝ винаги беше неизменно — супа от скариди и зеленчуци и зелен чай с грис. Всички останали клиенти в заведението бяха мъже, това обаче не я притесняваше. Те и без това бяха потънали в своите си занимания, вестници и китайска юфка, та не ѝ обръщаха внимание, макар да беше привлекателна жена. Беше дребна и изключително стройна, с дълга до раменете блестяща черна коса и толкова тъмнокафяви очи, че изглеждаха дълбоки и черни. Имаше бялата кожа на майка си, която бе европейка, и деликатния нос на баща си, китаец. Носеше или стилни и класически западни дрехи, купени в най-добрите бутици по Нанкин Роуд, или традиционни брокатени рокли, *qipao*, в ярките тонове на скъпоценните камъни, ушити специално за нейното съблазнително тяло в известния първокласен салон близо до Баблинг Уел Роуд. Както и да беше облечена, макар да не можеше да се нарече точно красавица, тя създаваше впечатлението за привлекателна и успяла жена. Което и, в известен смисъл, беше вярно.

Тази сутрин, обаче, носеше тесни черни панталони и черна ленена блузка без ръкави. Косата ѝ беше прибрана в опашка, големи слънчеви очила скриваха очите ѝ. Би могла да мине незабелязана в шанхайската тълпа. Вдигна поглед при влизането на мъжа. Беше чужденец, възрастен, елегантен в бежовия си бизнес костюм, носеше скъпо дипломатическо куфарче от естествена кожа. Лили вдигна ръка за поздрав.

Той се настани на стола срещу нея. Изръмжа едно „добро утро“, което прозвуча доста неприветливо, и постави куфарчето на масата пред себе си. Келнерът, който стъпваше изключително тихо с босите си

крака, беше наблизил и Лили поръча зелен чай и за госта. Запита го дали не би искал да хапне, той отказа с лека гримаса на отвращение. Беше швейцарец, изключително консервативен, и не обичаше китайска храна. Чайната не беше от местата, които би избрал за бизнес срещите си, но обаждането, и съответно предложението, беше на Лили.

— Клиентът ми се интересува от всичко, което можете да му покажете — направо започна той, без да губи време. — Ако е с доказана автентичност, разбира се.

Лили и преди беше правила сделки с него. Пазеха имената на клиентите си в абсолютна тайна, анонимността в този тип отношения беше задължителна, което устройваше свършено и двамата. По този начин не ѝ се налагаше да общува пряко с богатите измамници от артистичния свят, които си мислеха, че знаят повече от нея. Антиките, и по-точно крадените антики, бяха нейният свят още от шестнайсетгодишната ѝ възраст и тя много добре се оправяше в него.

— Имам някои неща, от които клиентът ви вероятно ще се заинтересува — каза тя тихо, защото никога не се знае кой може да подслушва. — Очаквам доставката много скоро. Бижута, вази и различни други украшения с древна метална изработка, семейни скъпоценности, статуетки...

— Кога ще ги имате?

Погледът му беше впит в нейния, очевидно подлагаше на съмнение честността ѝ. Това я отблъскваше от него, но разбира се, не го показваше. Усмихна се.

— До няколко седмици. А междувременно, ето нещо много специално. Най-важното, до което съм се добрала. — Бръкна в чантата си, извади снимка и му я подаде.

Той я разгледа внимателно.

— Клиентът ми не се интересува от бижута — каза натъртено.

— Мисля, че в случая ще се заинтересува, когато научи какви са произходът и историята им. — Лили отпи от чая си и задържа погледа му. — Клиентът ви без съмнение е чувал за великата Драконова лейди, Чийший, императрицата на Китай? — Изговори името бавно, буква по буква, за да може той да го запише правилно.

— Чийший била наложница, но после станала императрица — продължи тя. — Управлявала Китай дълги години — и казват, че имала повече власт от английската кралица Виктория. Живяла в нечуван

разкош в Забранения град, подготвила се за смъртта като си издигнала великолепно гробница и няколко храма, както и павилиони, които били богато украсени със злато и скъпоценни камъни. Била погребана в царските си одежди и корона на главата, с всичките си скъпи бижута. Преди да запечатат ковчега, поставили в устата ѝ огромна, изключително рядка перла, както повелявал императорският обичай. Вярвало се, че така царственото тяло се предпазва от гниене.

Лили направи пауза и изгледа внимателно събеседника си. Той се взираше в снимката. Позата му подсказваше, че е силно заинтересуван, макар да се преструва, че не е така. Тя цинично си помисли, че всъщност пресмята парите. Нима е чудно?

— Двайсет години по-късно — продължи тя разказа си — революционните групировки взривили входа на гробницата. Войниците ограбили храмовете, отворили също и ковчега на Чийший. Откраднали всичко, включително дрехите ѝ. А после захвърлили голия ѝ труп на калната земя.

Лили отново направи пауза и срещна изумения поглед на мъжа, който очакваше продължението на историята.

— Казват, че тялото било непокътнато — каза тя тихо. — Откраднали и ритуалната огромна и изключително рядка перла. А тя блестяла като лунна светлина и била студена като самата смърт.

Мъжът отново сведе поглед към снимката и се усмихна. Интересът му беше несъмнен.

— Да — прошепна тя тихо, — същата е. Казват, че имало и още една перла, която била свалена от короната на императрицата. Според мълата, тя станала собственост на премиера Чианг Кай Шек и украсила, заедно с още една също рядка перла, обувките на съпругата му, известната Сунг Май-Линг. Останалите бижута изчезнали и никой не знае в чии колекции са потънали.

Отново замълча, накара го да чака.

— Но един ден — продължи тя след пауза, — преди около шейсет години на пазара се появила огърлица с инкрустирани смарагди и рубини, диаманти и нефрити, всичките, според слуховете, от гробницата на Чийший. А в средата била поставена известната императорска перла.

Усмихна се като го видя да си поема дълбоко дъх. Сетне той проговори:

— Искате да кажете, че огърлицата е ваше притежание?

Тя сведе поглед.

— Да кажем, че знам как да се добера до нея.

Лили знаеше, че му е известна необходимостта от пълна предпазливост: съществуването на огърлицата трябва да бъде пазено в тайна, защото ако властите научеха, всички щяха да са в опасност.

— А цената?

— Както винаги, подлежи на обсъждане. Очевидно няма да бъде малка. И, разбира се, тя се вдига допълнително поради необичайната история на бижутото. Много мъже биха се чувствали щастливи, ако можеха собственоръчно да извадят перлата от устата на някогашна могъща императрица. Става въпрос за извънредна тръпка, мисля. — Усмихна се на мъжа и взе чантата си. — Сигурна съм, че ще работим по сделката заедно — и му подаде ръка.

Малките птички запяха радостно, когато тя си тръгна.

ГЛАВА 2

Париж

На шест хиляди мили далече от там, братовчедката на Лили, Прешъс Рафърти, седеше в претъпкано кафене недалеч от улица „Дебюси“, на левия бряг на Сена. Беше десет часът, дъждовна съботна сутрин. Тя отпиваше от кафето си със сметана и хапваше от кифличката си, гледаше минувачите по оживените улици, които тревожно опъваха чадърите си и забързваха крачка като дори не поглеждаха към витрините на магазините, нито пък към сергиите на пазара, отрупани с плодове и зеленчуци, с ароматни подправки и всевъзможни видове сирена.

Постепенно пешеходците започнаха да оредяват. Дъждовната съботна сутрин не беше добра за пазар — но за щастие нейният магазин, „Антики Рафърти“, не зависеше от случайните минувачи.

Допи кафето си и махна за довиждане на сервитьорката, която ѝ сервираше закуската от години. Запромъква се между масите, застана за малко под тентата, за да обвие синия си шал около главата като предпазна мярка срещу дъжда, погледна към една млада двойка на съседната маса, отбелязвайки замислено всяка подробност. Те се държаха за ръце и се гледаха с безкрайна любов. Навярно са туристи, предположи тя, може би на меден месец — и с копнеж се замисли за щастieto, което излъчваха. Как, питаше се, човек достига до подобен род щастие? Откъде извира то? Дали няма някакъв незабележим елемент във въздуха, който просто трябва да уловиш, да прихванеш неусетно — и ето че си влюбен и се носиш на вълните на блаженството? Ставате двойка. Каквато и да беше тази магия, тя със сигурност все още не я познаваше.

Отби се в сладкарницата за един „наполеон“ с ягодов пълнеж и забърза по-нататък в дъжда. Сетне зави и се озова на улица „Жакоб“, където живееше над антикварния си магазин. Преши ръководеше бизнеса от петнайсет години, всъщност от смъртта на дядо си Хенеси, но все още изпитваше радостна тръпка като видеше табелата „Антики Рафърти“ над витрината. Спря, надникна вътре, представи си, че гледа

с очите на клиент, видя някога червените стени, но вече избелели от годините, възхити се на стенните свещници от алабастр във формата на раковини, които хвърляха приглушени отблясъци.

Тясното помещение беше натъпкано почти догоре с антики, обляни със специална нежна светлина. Имаше прекрасна мраморна глава на момче със стегнатите къдрици на младостта; малка етруска купа, вероятно по-късно копие, мраморна статуя в цял ръст на Афродита, излизаща от морската пяна с протегнатата нежна ръка.

До магазина имаше високи дървени порти, които водеха към един от онези очарователни тайни парижки дворове, в средата на които расте великолепно императорско дърво, пролет покрито с ослепителни цветове, чиито листенца се оронваха меланхолично по сивите камъни.

Дядото по бащина линия на Преши, Артър Хенеси, боец от американската армия във Франция и влюбен в Париж, беше открил апартамента в този таен двор. Беше го купил буквално на безценица и бе отворил антикварен магазин, специализиран в произведения на изкуството от Италия и балканските страни, които беше лесно да се изкупят поради непрестанните конфликти там.

Родителите на Преши бяха загинали в автомобилна катастрофа, когато тя беше само на шест. Връщали се от някаква конференция, когато попаднали в „окото“ на внезапно връхлетяла снежна буря. Баба й също беше починала млада, затова дядо Хенеси изпрати леля й от Австрия в Сан Франциско, откъдето да я вземе и да я заведе в Париж. И именно леля Гризелда, графиня фон Хофенберг, светска жена, ексцентрична и бляскава, бездетна и съблазнителна, и без никаква представа за това какво е подходящо за едно дете, отгледа Преши.

Присъствието на малкото дете, обаче, не наруши по никакъв начин стила на живот на Гризелда. Тя просто нае гувернантка францужойка и мъкнеше Преши навсякъде със себе си, независимо дали прекарваше няколко месеца в замъка фон Хофенберг в планините край Залцбург, или пък в постоянното си жилище в „Карлайл“ в Ню Йорк, или пък в апартамента си в хотел „Риц“ в Париж. Всъщност, Преши се превърна в нещо като международна Елоиз, познаваше всички портieri, икономки и сервитьори, беше глезена от мениджърите на всички известни хотели.

Тя обожаваше леля Гризелда, обичаше и дядо си, който все пак се заинтересува от нея, когато тя стана на възраст да посещава колежа

в Бостън. Преша често го посещаваше в Париж, където научи много за търговията с антики. Уверен, че тя ще се справи блестящо, дядо ѝ и завеща антикварния магазин и апартамента над него.

Няколко седмици след смъртта му Преша установи, че в бизнеса цари истински хаос. Заради напредналата си възраст, той беше изпуснал нещата от контрол. След него бе останало само наличната стока в магазина, а и тя не беше много, и малко пари. Постепенно, с много упорита работа и себеотдаване, тя беше успяла да възстанови бизнеса. Все още не печелеше истински състояния, а и постъпленията моментално се изпаряваха, инвестирани в нова стока.

Междувременно, тя сякаш изведнъж достигна възрастта трийсет и осем, без нито веднъж да установи сериозна връзка с мъж. О, разбира се, беше имала любовни истории, и дори двама мъже в живота си, с които беше преживяла вълнуващи и романтични месеци, но някак си с нито един от тях не се беше получило.

— Прекалено си придирчива — кореше я леля Гризелда, когато и поредният ухажор получаваше отказ, но Преша вдигаше със смях рамене. Но в себе си се питаше дали изобщо някога ще срещне човек, когото истински да харесва. Някого, с когото да ѝ е забавно и с когото да може да се смее. Някой, който ще я накара да ѝ се завие свят. Едва ли бе вероятно.

Вината не беше у нея, при нея всичко беше наред. Тя беше висока и стройна, привлекателна жена с облак къдрава медноруса коса, която се накъдряше още повече и изглеждаше като къдрав похлупак от дъжда, имаше изявените скули на майка си и широката уста на семейство Хенеси. Не се вълнуваше особено от модата, нещо което просто подлудяваше елегантната леля, но смяташе, че се облича достатъчно прилично, когато се налага. В специалните случаи тя обикновено разчиташе на класическата „малка черна рокля“. През деня обикновено носеше дънки и бяла тениска.

Беше образована и очарователна, обичаше добрата храна и беше особено придирчива към виното. Следеше всички нови филми, не пропускаше изложби, ходеше с приятелите си по концерти и театрални представления. Всъщност, тя наистина се наслаждаваше на живота, въпреки че понякога с тъга си мислеше, че той може би щеше да е още по-привлекателен, ако намереше сродна душа.

Влезе във вътрешния двор и изкачи стъпалата, водещи към изградения от камък апартамент, датиращ от шестнайсети век, точно над магазина. Домът ѝ беше уютно убежище през зимата, а през лятото, с високите си прозорци, отворени за лекия бриз, беше прохладен, изпълнен със слънчева светлина и с песента на птичките, накацали по клоните на императорското дърво.

Телефонът звънеше и тя прекоси бързо стаята, грабна слушалката и задъхано каза:

— Ало.

— Здравей, мила, аз съм.

Гласът на най-добрата ѝ приятелка Дария от Бостън гръмна в ушите ѝ; Прेशи смръщи раздражено вежди и отдалечи слушалката от ухото си.

— Не е ли малко рано за теб да звъниш? — запита тя, като автоматично се опита да изчисли часовата разлика.

— Да, така е, но Супер-бейби беше будно цяла нощ. Преш, какво трябва да се направи, ако тригодишното ти дете има кошмари? Да се заведе на психиатър?

Преш се засмя.

— Престани да я тъпчеш с газирани напитки и сладкиши, това бих те посъветвала. Ще ти излезе по-евтино от психиатъра. Пък и тя няма достатъчен речников запас, за да разговаря с психиатър.

Усмивваше се неволно, докато говореше. Двете обичаха да се шегуват. Тригодишната дъщеря на Дария се казваше Лорън, но я наричаха Супер-бейби. Преш беше нейна кръстница. Дария беше омъжена за професор по физика, Том, и непрекъснато подтикваше Преш да си „намери подходящия“. И днес не пропусна темата.

— Събота е — поде Дария. — Какво ще правиш довечера?

— О, нали знаеш, Дария, уморена съм. Седмицата беше дълга. Ходих с колата до Брюксел за панаира на антиките, а когато се върнах, помощничката ми се оказа болна от грип... Макар че лично аз съм склонна по-скоро да мисля, че причината за отсъствието ѝ е мъж.

— Хм, жалко, че не се е случило на теб — каза Дария. — Ти имаш нужда от мъж в живота си, Преш. Искам да кажа, че не е нормално момиче с твоята външност, което е... Добре де, как е възможно ти да стоиш сама в съботната вечер в Париж?

— Защото така искам, Дария. Има една изложба, на която мога да отида, малко по-надолу по улицата, но просто не ми се иска да се натоварвам с бялото евтино вино и с бърбенето на художника, а и не харесвам работата му. И съм прекалено уморена, за да отида на кино.

— Трябва да си създадеш собствен живот, Преш — отсече Дария назидателно. — Помниш ли, обещахме си да си ходим на гости веднъж в годината. Защо не дойдеш тук и не ми позволиш да те запозная с някой приятен професор? От теб ще стане идеалната съпруга на академик.

— *От мен?* О, да, разбира се. Той ще живее в Бостън, а аз ще живея в Париж. Страхотен брак, нали?

— Тогава нека Силви те запознае с някого.

Силви беше третата им „най-добра приятелка“. Французойка, главна готвачка, която преди две години отвори свое собствено успешно заведение, „Верлен“, и която също беше така погълната от работата си, че нямаше време да се среща с мъже.

— Силви познава само други главни готвачи, а и като се има предвид по колко часа на ден работят те, за какво са ми? — отговори Преш. — Както и да е, не ти ли минава през ума, че е възможно и така да съм щастлива? Не искам никакви промени, нямам време за това. Имам си своя живот, излизам, когато си искам...

— С кого? — сръфа я Дария, с което искаше да я притисне в ъгъла, но Преш само се засмя.

— Наистина те мисля, миличка — въздъхна раздражено Дария. — Остави магазина за една седмица и ела тук на гости. Обещавам да прекараш страхотно.

Преш обеща, че ще си помисли. Побърбриха още малко. Като остави слушалката, отиде до сложената в рамка снимка на трите приятелки, тогава на възраст осемнайсет години.

Дария беше в средата, с дълга и права руса коса, развяна на морския бриз, стъпила здраво на дългите си стройни крака, с вечно усмихнати сини очи. Самата младост лъхаше от нея, облечена в къси панталонки и тениска.

Вляво беше Силви, с блестяща черна коса, подстригана в къса момчешка прическа, със сериозни тъмни очи, доста заоблена дори по онова време, защото през лятото работеше в местния ресторант и,

както сама признаваше, опитваше от всички ястия „за да е сигурна, че всичко е наред“.

Преши беше вдясно, по-висока от другите и много слаба, къдравата ѝ коса прилепнала като каска към главата ѝ заради влажния морски въздух, синьо-зелените ѝ очи блестят весело, широката ѝ уста е усмихната. Нито една от тях не можеше да бъде наречена страхотна красавица, но бяха млади, привлекателни и неустойливо живи.

Като момичета, те трите прекарваха лятото в старата и позанемарена вила на семейството на Дария в Кейп Код, прахосваха си времето, сякаш то се простираше някъде в безкрайността, посвещаваха дълги часове на слънцето и лосионите за тяло, твърдо решени да постигнат перфектен тен. Разхождаха се лениво по плажа, флиртуваха с момчетата, с които игриво се запознаваха, уговаряха си срещи с тях след залез-слънце за по една бира и сирене на олющената стара дървена веранда. После танцуваха на лунната светлина, задъхани и щастливи, секси в късите панталонки и оскъдни потничета, с радост показвайки тена си.

Преши се беше запознала със Силви в едно от парижките училища, където учеше по време на престоите си там, а по-късно, когато срещна Дария в училището си в Бостън, веднъж покани и Силви със себе си там, просто защото знаеше, че трите ще се разбират чудесно. И оттогава остана приятелството им. Нямаше нещо, което да не знаят една за друга, обичаха се като сестри.

Завладяна от внезапна носталгия по миналото, когато всички те бяха така безгрижни и толкова млади, а целия свят и бъдещето бяха в краката им в очакване на новия живот, Преши се запита дали все пак, не беше направила поредица от грешни избори в живота си. Сега трябваше да се съсредоточи в това да има успешна кариера като делова жена. Бракът и бебетата определено не бяха нещо примамливо на хоризонта.

Като си нареди да не бъде толкова глупава и сантиментална, тя остави снимката обратно на рафта до тази на дядо Хенеси и красивата му русокоса съпруга австралийка. Беше направена в деня на тяхната сватба, шията на булката бе украсена със странна огърлица от камъни, които приличаха на диаманти, смарагди — и една перла в средата, с размерите на яйце от червеношийка. Бижутото изглеждаше доста странен аксесоар за млада булка, облечена в семпла рокля, но пък, от

друга страна, Преши наистина не беше виждала оригинала. Огърлицата не беше сред вещите на дядото, някъде беше изчезнала.

Разбира се, имаше снимка и на родителите на Преши, чиито лица за нея бяха просто неясно размазано петно от миналото. Но тя имаше и прекрасни спомени с тях, особено от времето, когато я заведоха във Венеция — събитие, за което всички твърдяха, че е била прекалено малка, за да си спомня каквото и да било, но все пак тя пазеше ярък спомен.

Имаше, разбира се, няколко снимки на леля Гризелда. На едната тя пиеше джин фис с принц Рение на една веранда на Кот д'Азюр, на друга приемаше трофея за победителя на някакво състезание, а до нея беше кралят на Испания, а на трета, седеше обвита в облак от червен тюл на масата с няколко международни знаменитости на годишното събиране на Червения кръст в Монте Карло — дългата ѝ коса беше дори почервена от роклята, а лъчезарно усмихнатите ѝ устни също блестяха с яркочервеното си червило. До нея беше дългогодишната ѝ най-добра приятелка, русокоса, висока, бивша танцьорка от „Фоли Берже“, Мими Москович, вдовица на богат banker от известно семейство.

Гризелда обожаваше топлия климат на Южна Франция, обожаваше модата, партитата, джин фиса и забавната компания. Както и Преши. Тя непрекъснато се суетеше около нея и се отнасяше с нея като с възрастна, с изключение на джин фиса, обаче.

Сега двете вдовици делеяха луксозен мансарден апартамент в Монте Карло, пътуваха заедно на гости на приятели. И двете нямаха деца и се отнасяха към Преши като към собствена дъщеря. През годините бяха положили всички усилия да я разгледят.

— Нека си признаем обаче, скъпа — беше казала Гризелда на Мими, напълно примирена накрая. — Не е възможно да се разглези това момиче. Тя не се интересува нито от дрехи, нито от бижута. Обича само онези скучни антики. И май никога не се е заинтересувала истински от някой мъж.

Преши с усмивка си помисли, че вероятно е права. Но реши, като мислеше върху репликите на Дария тази вечер, да облече своята „малка черна рокля“, да обуе обувки с високи токчета, да сложи тънката огърлица от диаманти, подарена ѝ от леля Гризелда за шестнайсетия рожден ден — толкова различна от фантастичната

изгубена огърлица на баба й — и диамантения пръстен, подарък за двайсет и първия. „Тъй като още никой мъж не ти е поднесъл диамантен пръстен, предполагам, че е по-добре да го направя аз“, бе казала леля Гризелда. Преша винаги се чувстваше елегантна, когато го сложеше на пръста си, а Дария беше отбелязала, че изглежда като богато момиче от класа.

Преша въздъхна. Щеше, все пак, да отиде на откриването на онази изложба, а после в късните часове щеше да вечеря със Силви във „Верлен“. Още една съботна нощ в Париж.

ГЛАВА 3

Шанхай

Лили живееше в историческата част на Шанхай, известна като „френската зона“, в стара къща в колониален стил, оцеляла благодарение на нейните усилия да се противопостави на разрушенията на изминалите години.

В края на деветнайсети и началото на двайсети век този район бил населен с френски дипломати, бизнесмени и предприемачи, но след Революцията за него настъпили тежки времена. Сега той се връщаше към живот, отново бяха отворили врати магазините, изисканите ресторанти и баровете, в алеите се спотайваха дискретно шик бутици, пешеходците се тълпяха по широките булеварди, от двете страни на които растяха огромни дървета.

Къщата на Лили беше сгушена в тясна алея между нощен клуб и заведение за китайска юфка и беше истинско старинно бижу, украсено с частен двор. Покривът беше от нови червени керемиди, прозорците бяха замрежени със зелени щори, широката веранда я опасваше от всички страни.

Къщата беше собственост на семейство Сонг от няколко поколения и беше единственото, което бащата на Лили не беше успял да проиграе на комар. Тя беше едничката сигурна котва в хаотичния живот на семейството — непоклатимо наследство, което никой не можеше да отнеме на Лили. Баща ѝ беше изгубил всичко останало на игралните маси в Макао и беше оставил съпругата си сама да се бори за своето оцеляване. Но Лили беше замесена от друго тесто. Тя беше решила, че ще успее на всяка цена, още когато беше съвсем малка.

Майка ѝ, първородна дъщеря на семейство Хенеси, беше проявила неподчинение към родителския авторитет и бе избягала в Шанхай с комарджията, непоправимия плейбой Хенри Сонг. Семейството ѝ не ѝ проговори никога повече. Докато бащата на Лили играеше около масите, майка ѝ се опитваше да изкарва прехраната като продаваше евтини копия на антики. Успяваха някак си да преживяват. Когато Лили беше на шестнайсет, баща ѝ умря, тя напусна училище и

се зае с бизнеса. Майка ѝ умря пет години по-късно. Лили остана сама на света, без да има на кого да разчита, освен на себе си.

Ръководеше бизнеса си с антики от дома си. Изкупуваше повечето от нещата си доста евтино от малки градчета и селца, търсеше семейни принадлежности сред простите провинциални хорица, които нямаха никаква представа за тяхната стойност. Не гледаше на това като на ограбване, а просто като на добри сделки. Неотдавна, след едно прииждане на Жълтата река, ерозираше големи територии, банди крадци бяха открили гробниците, скрити в старите селца и тайно и незаконно ограбваха съкровищата на своите прадеди.

Лили беше суеверна и това донякъде ѝ тежеше, но тя скоро успя да се отърси от излишните чувства, тъй като намери нов и изключително доходен източник. Купуваше от крадците, които предпочиташе да нарича „снабдители“, а после продаваше на частни колекционери — предимно швейцарски банкери — както и на хора, които представляваха богатите колекционери. Прикритие за всички тези незаконни сделки беше легалният ѝ бизнес, възстановяване на антики. Тя изработваше и продаваше също така традиционните статуетки на Буда, сувенири от времето на Мао и известните пластмасови военини на Ксиан, с които снабдяваше туристическите магазини.

Паркира черния си джип във вътрешния двор и натисна електронния бутон, който автоматично затваряше вратите след нея. Към алеята гледаха охранителни камери, защото офисът ѝ беше разположен в самата къща и понякога изнасяше скъпоценностите направо от там.

Макар сградата да беше решена във френски колониален стил, градината беше изцяло китайска: с езерце, в което плуваха златисти рибки, китайският традиционен символ на успех и пари, и един семпъл шадраван, чиято вода спокойно се изливаше над розовите лотосови цветчета, с аромат, който изпълваше въздуха.

Там обичаше да седи привечер, когато имаше свободно време, с чаша вино и в компанията единствено на мислите си и на малката птичка. Тя нямаше мъж в живота си, защото просто нямаше време за подобен род сложна връзка. Цялото време на Лили беше посветено на правенето на пари.

Мери-Лу Чен излезе на терасата, като прекъсна мислите на Лили.

— О, ето те и теб, Лили! — извика тя. — Преди няколко минути се обади някакъв мъж. Не пожела да остави името си. — Усмихна се на Лили. — Нов приятел?

— Ха! — Лили поклати презрително глава. — Никакъв шанс. Но мисля, че знам кой може да бъде.

— Помолих го да остави номера си, но не пожела да го даде. Каза, че ще се обади пак след половин час.

Лили се усмихна широко.

— Добре — каза. Сега със сигурност знаеше, че е швейцарецът.

Мери-Лу Чен беше най-добрата ѝ приятелка, работеше с нея и ѝ беше съучастничка в съмнителните сделки. Познаваха се толкова отдавна, сякаш от цял живот. Бяха единствените различни от другите в китайското училище заради европейския произход на майките си. Семействата и на двете бяха бедни. Това на Лили заради комарджийството на баща ѝ, а на Мери-Лу заради мързела и неумението на баща ѝ да ръководи бизнеса. Докато растяха, и у двете се разгаряше обща амбиция: да бъдат богати. Независимо как щяха да го постигнат, те щяха да бъдат богати.

Мери-Лу беше красавица, с гладка порцеланова кожа и огромни, леко издължени очи с цвета на кехлибара. Носеше гъстата си черна коса, прибрана в традиционния нисък китайски кок, а бретонът се спускаше ниско над удивителните ѝ очи. С високите си скули и деликатните си черти, отначало се беше опитала да пробие във филмовия бизнес, но се оказа, че няма актьорски талант. Разбира се, имаше много предложения за участие в „други“ видове филми и, при надвисналата над главата ѝ бедност, тя се изкушаваше. Лили я беше спасила от това. Тя я въведе в бизнеса и сега двете приятелки работеха заедно, макар и да живееха отделно.

Мери-Лу имаше модерен апартамент на „Бунд“, най-елегантната улица в Шанхай, с изглед към река Хиангпу. Беше заобиколен от офис сгради, подобни на палати, изискани ресторанти и барове, луксозни жилища. Апартаментът беше малък, на третия етаж и сравнително най-евтиният в сградата, но тя го беше обзавела екстравагантно с модерни мебели, внесени от Италия. Пазаруваше дрехи последна мода от най-елегантните бутици и, за да си позволява този доста скъп начин на живот, имаше и свой бизнес, неизвестен на Лили: тайно търгуваше с крадени бижута, на които подменяше скъпоценните камъни.

Мери-Лу не вярваше в морала и скрупулите. Когато си бил толкова беден, колкото беше тя, си склонен да си пробиваш път в живота, както намериш за добре. „Богата на всяка цена“, беше мотото ѝ. Не дължеше вярност на никого. Дори и на Лили.

Последва Лили в къщата, обувките ѝ шумно затракаха по полирания бамбуков под.

— Колко пъти трябва да ти напомням да се събуваш? — възкликна Лили раздразнено. — Знаеш, че така внасяш мръсотията. Зад вратата има чехли.

— Извинявай, моля те!

Макар да беше възпитана като китайка, Мери-Лу не спазваше стария обичай да се събуват обувките при влизането в къщата. Каза си, докато изпълняваше молбата на Лили, че май е станала повече западноевропейка от нея.

Къщата беше аскетично обзаведена с твърд на вид диван, два стола от чамово дърво и маса във формата на олтар, истинска антика, лакирана в червено. Върху нея се мъдреше статуетка на Буда. Имаше още красив дървен поднос, върху който горяха ароматизирани свещи, и ваза с хризантеми. И една снимка в рамка на майката на Лили. Но не и на баща ѝ, когото тя ненавиждаше. Дори когато той беше на смъртно легло, Лили не беше намерила сили да му прости за това, че беше съсипал живота на семейството, оставяйки го на практика без никакви средства.

Като се изключат столовете и античната маса, в дома на Лили имаше много малко антики, нямаше скъпи и красиви вещи, нито мекота, нито уют. Спалнята беше единственото помещение, издържано в класически стил — огромно китайско брачно легло, също лакирано в червено, цветът на успеха и щастието. То беше вградено в стената, имаше дървен таван и щори, които го затваряха напълно, като го превръщаха в отделно помещение. И в него, Мери-Лу знаеше, Лили спеше сама. Беше сигурна, че нито един мъж не е минавал през вратата на спалнята, не е лягал в леглото до нея и не е любил голата Лили докато и двамата не изпитат сладко изтощение. Както обичаше да прави Мери-Лу със своите любовници.

Помогна на Лили да прибере кашоните с пластмасовите воени мазето, а после Лили я отпрати да изпълни някои поръчки. Мери-Лу предположи, че Лили иска да остане сама, за да проведе телефонния си

разговор. Имаше чувството, че става нещо, от което тя е изключена. И това не ѝ харесваше.

ГЛАВА 4

Лили вдигна слушалката още на първото позвъняване.

— Говорих с клиента си. Той е силно заинтересуван. — Гласът на бизнесмена звучеше твърдо. — Естествено, той трябва да види и доказателствата за автентичност.

— Хм, това може да е трудно при дадените обстоятелства. Както знаеш, става въпрос за нещо, откраднато преди почти осемдесет години. Както и да е, възрастта и автентичността му могат да бъдат доказани, макар че очевидно трябва да използваме, и то изключително дискретно, помощта на експерт. Който гарантирано да си държи устата затворена.

— Това може да бъде уредено. Следващото, което трябва да обсъдим, е цената.

— Очаквам да дойдеш с предложение — каза Лили и затвори.

Нямаше да се пазари за пари с бизнесмена. Щеше да мине време, може би дори месеци, но знаеше, че накрая ще получи точната сума. Която да се равнява на доста милиони швейцарски франкове. Достатъчно, за да бъде най-после свободна.

Запъти се към най-тъмната част на мазето. Беше като в рог, но тя знаеше наизуст стъпките си. Натисна бутона, скрит зад една греда, част от дървената ламперия се отмести встрани и откри железен сейф — от онези, които се отварят със специална комбинация. Набра числата. Тежката врата се отвори. Сред внимателно подредените купове банкноти се виждаше тъмночервена кутия за бижута. Лили я взе в ръце. Отиде на светло и я отвори.

Огърлицата проблесна от кадифеното си гнездо; древните скъпоценни камъни, смарагди, рубини и диаманти заискриха в полусянката. И страхотната перла, която светеше като жива. Тя я докосна колебливо с пръст и почувства студенината ѝ. Като шокирана, отдръпна бързо ръка.

Лили имаше тази огърлица само от няколко седмици. В деня на четирийсетия си рожден ден, беше посетена от непознат възрастен мъж с посивяла брада, облечен като някогашните мъдреци — с дълга

сива камизола над тесни панталони. Беше като излязъл от гравюра от друга епоха, но странно, тя чувстваше, че го познава.

— Казвам се Тай Лам — каза той. — Идвам като приятел на майка ти.

Изненадана, тя го беше поканила да влезе, беше му сервирала чай, беше се отнесла с него като с уважаван гост. Беше споделила мимоходом, че не знае майка ѝ да е имала приятели. Той бе наклонил замислено глава и бе настоял, че наистина е бил неин приятел. Отначало майка ѝ го търсела просто за съвет, но по-късно това прераснало в приятелство.

— Майка ти беше добра жена — каза той, — макар и много твърдоглава. Само веднъж прибягна до кражба и го направи под влиянието на гнева, след което изпита силно разкаяние. Каза ми, че всичко било заради отказаното от родителите ѝ разрешение да се омъжи за Хенри Сонг. Тя беше много млада тогава — каза той и ѝ подаде пакета, който държеше. — Преди да умре, много отдавна, тя ме помоли да ти предам това, когато навършиш четирийсет. Каза, че можеш да правиш с него, каквото пожелаеш. А после ми разказа как се е сдобила с него. Огърлицата била на нейната майка, мисис Артър Хенеси от Париж, сватбен подарък от съпруга ѝ. Според мълвата, той я купил ведно с други антики и бижута, попаднали по тържищата на Франция благодарение на войната. Макар тя да била придружена с бележка, на която била изписана историята ѝ, той не се интересувал от бижута и нямал представа за истинската ѝ стойност. Знаел само, че камъните са необикновени и че е подходящ подарък за съпругата му. Когато дъщеря им, майка ти, избягала с Хенри Сонг, тя взела огърлицата със себе си — с други думи, откраднала я от родителите си. Каза ми, че никога няма да си го прости. Но беше прекалено горда и твърдоглава, за да я върне. И през всичките години на брака си тя я е криела от съпруга си, за да не заложи и нея на игралните маси като всичко друго. Накрая, когато разбра, че е болна и ще умре, майка ти дойде при мен. „Вземи я и я пази за дъщеря ми Лили“, каза. „Само това мога да ѝ дам. Но не преди да навърши четирийсет, защото едва тогава ще е достатъчно умна да знае какво да прави с нея и няма да позволи на мъж да ѝ я вземе, само защото мисли, че е влюбена.“ Майка ти остави и писмо за теб. В него е разказана историята на огърлицата.

Докато го слушаше, Лили притискаше тъмночервената кутия за бижута към гърдите си. В очите ѝ напиреха сълзи. Майка ѝ и даваше единственото ценно нещо, което притежаваше. Единственото останало ѝ. Беше го пазила дълги години за нея.

Лили знаеше за френското си семейство, Хенеси, както и че има братовчедка на име Прешъс Рафърти. Но това беше всичко.

По-късно, когато беше останала сама, тя беше прочела историята на огърлицата и за перлата на императрицата, която се опираше главно на откъслеците информация, известна на дядо ѝ, която той пък смяташе за нещо като вълшебна приказка. Тя направи някои проучвания и откри снимки и доказателства. Историята беше вярна. И сега известната перла беше притежание на Лили и тя можеше да прави с нея каквото пожелае. Само да останеше тайна. Ако властите разберяха за нея, Лили щеше да се окаже в затвора.

ГЛАВА 5

Мери-Лу имаше няколко „малки тайни“, само една от които се отнасяше до крадени бижута. Друга тайна беше, че тя шпионираше Лили. И сутринта, когато Лили я изпрати да изпълни някакви поръчки, тя я проследи, скрита в сенките на мазето. Видя Лили да натиска бутона, видя ламперията да се плъзга встрани и да разкрива стария железен сейф.

Мери-Лу вече знаеше за сейфа. Беше го открила преди няколко месеца, отново шпионирайки Лили. Беше се промъкнала достатъчно близо и беше снимала с камерата на телефона си, в резултат на което разполагаше с комбинацията, която отключваше сейфа. А после бързо се беше прокраднала отново горе, стъпвайки тихо с босите си крака, лека като врабче.

По-късно Лили беше излязла, а тя беше слязла пак по стръмните дървени стъпала, преминала бе покрай сандъците, пълни с пластмасови митични воители и статуетки на Буда. Беше натиснала бутона и ламперията се беше отместила встрани. Беше набрала комбинацията, сейфът се беше отворил. И съдържанието му беше нейно.

До онзи момент в сейфа имаше само пари. Само пари. За които Мери-Лу мислеше като за „животворна кръв“. А после беше разбрала, че е открила крадените пари на Лили, онези които тя не би могла да вложи законно в банка, както правеше с печалбата от антиките. Парите бяха подредени на спретнати купчинки, но Мери-Лу беше почти сигурна, че Лили никога не ги е броила. И защо да го прави, когато според нея никой не подозира за тайния сейф? Мери-Лу нямаше скрупули, които да ѝ попречат да краде от приятелката си. Имаше нужда от пари, така че си взе.

Тази сутрин обаче, както винаги чувствителна към настроението на Лили, усети нещо различно и вместо да отиде да изпълни поръчките, се скри в мазето, благодарна на провидението, задето Лили

й беше направила да събуе обувките си. Босите й крака пристъпваха меко и в пълна тишина. И, както и преди, тя направи няколко кадъра с камерата на телефона си, един от които запечата как Лили изважда от сейфа тъмночервената кутия с бижутата. Следващите кадри проследиха Лили да отваря кутията; Мери-Лу бързо и мълчаливо снимаше. Не можа да сдържи тихото си възклицание, когато видя съдържанието на кутията.

Никога досега не беше виждала такива бижута — огромни смарагди, диаманти и рубини и перла, голяма колкото яйце на птиче. Запита се, изумена, как Лили се беше добрала до всичко това.

Прокрадна се тихо нагоре по стълбите, сърцето й биеше в полуда, адреналинът й кипеше. Такава огърлица сигурно струваше цяло състояние. Стига да се намери подходящ купувач. Аха! Разбира се, точно това обаждане е чакала Лили. Тя вече има купувач!

Мери-Лу забърза по улицата към мястото, където беше оставила малката си кола. Качи се в нея и бързо потегли, като се опасяваше, че Лили може да излезе и да я завари все още там. И да я заподозре в шпиониране. Караше безцелно из града, умът й панически работеше. Да открадне огърлицата беше лесно, но първо трябваше да намери купувач.

На следващия ден, когато Лили излезе, Мери-Лу се промъкна долу в мазето и отвори сейфа. Извади огърлицата, приплъзна я гальовно между пръстите си, удиви се на тежестта й и на чистотата на скъпоценните камъни, на големината на блестящата бяла перла. Очите й щяха да излязат от орбитите си, когато прочете бележката, доказваща автентичността на съкровището. Цената щеше да е по-висока от онази, на която тя се беше надявала.

Невероятната находка можеше да сложи край на всичките й тревоги, тя щеше да й осигури милионите, от които имаше нужда, за да води живота на мечтите си, живота, който вярваше, че заслужава. Рискът си струваше. Ако Лили й създадеше някакви проблеми, тя щеше да се справи с нея по „подходящия“ начин. Мери-Лу не се страхуваше от това. Единственият проблем беше да намери точният купувач.

ГЛАВА 6

Няколко дни по-късно Мери–Лу посети един от онези бижутери, известни с майсторлъка си да режат диаманти. Работилничката му се помещаваше на втория етаж на порутена малка сграда в бедняшки квартал, притисната между евтин салон за масаж и мръсен магазин, в който комарджиите можеха да си купуват лотарийни билети с надежда за голямата печалба. Сградата беше скътана зад вход с двойни стоманени врати. Беше почти незабележима в тясната улица, осветена от множество ярки неонов светлини и табели, оповестяващи наличието на долнопробни барове и чайни, от които се носеше миризма на пържена змиорка, овчи мозък и ориз. По тротоарите се мотаеха окъсани мъже, отдавна преследващи късмета в живота, някои от които доста пияни; други клечаха, подпрели гръб на стените на сградите, пушеха и гледаха с празни погледи пред себе си, от време на време плюеха горчиво и тихо псуваха.

Мери-Лу сбърчи отвратено красивото си носле. Не обичаше да идва тук. Знаеше, че привлича вниманието с екзотичния си външен вид, затова винаги се обличаше в дънки и тениска и не слагаше бижута, дори и часовник. Но се страхуваше за колата си, макар да беше малка и евтина. Нищо не беше в безопасност по тези улици и това я изнервяше, особено като знаеше какво крие в джоба си. Два диаманта, всеки един от които четири карата, откраднати от богато семейство, току-що срязани от бижутера и загубили част от стойността си. Но така никой не можеше да ги проследи. Бе използвала парите на Лили и беше сключила сделка с крадците — сега диамантите бяха нейни. Можеше да ги продаде и да прибере печалбата.

Сложи тъмните си очила и излезе на улицата. Беше оставила колата си пред сградата, но сега на нейното място бе паркирал един стар камион. Тя изръмжа ядосано, завъртя глава в двете посоки и изгледа обвинително уличните безделници. Те я изгледаха в отговор с усмивки на уста, а един дори се изплю в краката ѝ.

— Исусе!

Тя отстъпи назад, отвратена, и почувства как токчето ѝ закачи чужд крак. Мъжка ръка я обхвана през талията и тя изкрещя. Около нея се събираше тълпа, всички я гледаха, без да премигват, усмихнати. Побесняла от гняв, тя се обърна рязко и понечи да удари силно в лицето мъжа, който я държеше. Той хвана ръката ѝ, преди да е успяла да замахне.

— Внимателно — каза ѝ. — Така можеш да нараниш някого.

Вдигна поглед нагоре и видя най-привлекателния мъж, когото някога беше виждала. Висок, широкоплещест, дългокрак, тъмнокос, със сериозни сини очи, чийто поглед я пронизваше като с ток. Тя го познаваше. Или по-скоро знаеше кой е. Сравнително неотдавна смъртта на богатата му съпруга беше главна новина в медиите в продължение на няколко седмици.

— Познавам те — каза тя, смръщила вежди.

— И аз бих искал да те познавам — каза той. — Но само ако не ме настъпваш и удряш.

Мери-Лу го погледна в очите и ѝ се стори, че това трая цяла вечност.

— Окей — рече накрая.

Той пусна ръката ѝ.

— И така, какво е станало?

— Някой е откраднал колата ми.

Той кимна.

— Не съм изненадан. Тук биха откраднали и зъбите от устата ти. Винаги трябва да имаш бодигард със себе си, така той ще стои до колата докато ти си свършиш работата.

Не я запита защо е тук. Тя също не зададе въпрос. Присъствието в този район бе дискретно — всеки пазеше в тайна „работата“ си.

— Колата ми е малко по-нататък — каза той. — Какво ще кажеш да те закарам, така ще можеш да се свържеш с полицията и да съобщиш за кражбата.

— Мислиш ли, че ще има полза? — възрази тя горчиво, с което го накара да се засмее.

— Е, това е само кола. Предполагам, че е била застрахована.

— Да — мрачно поклати глава тя, — но ще мине време и ще се изпишат куп документи, преди нещата да се уредят.

— За красива жена май си истински циник — отбеляза мъжът и направи знак на бодигарда да ѝ отвори вратата.

Мери-Лу влезе в маскировъчно-зеления „Хамър“. Той заобиколи и седна до нея.

— Накъде? — запита.

Тя се обърна да го погледне — дълго и пронизващо.

— Към най-близкия добър бар — каза с гърлен шепот.

ГЛАВА 7

Бенет Юн я заведе в бар „Руж“ на улица „Бунд“, недалеч от жилището на Мери-Лу. Беше шик място, издържано в модернистичен стил. По стените висяха огромни снимки на азиатски красавици с предизвикателно начервени плътни устни. Снимките бяха поставени в рамки от червено лакирано дърво. Червени паравани предоставяха усамотение не само в сепаретата, но и на някои от масите. Дузина рубиненочервени венециански полилеи хвърляха приглушена розова светлина, а от прозорците и терасата се разкриваше гледка към небостъргачите на Шанхай.

Той седна срещу нея, а не до нея, както ѝ се искаше. Мери-Лу съблазнително изду устни.

— Така те виждам по-добре — обясни той. — Знаеш ли защо те доведох тук?

Тя поклати глава.

— Защото си по-красива от което и да е момиче по тези стени. — Погледна я право в очите, а погледът му, дълбок и пронизващ, я накара да потръпне чак до сърцевината на слабините си. — Още не си ми казала името си — каза той. — Или искаш да останеш анонимна?

— Казвам се Мери-Лу Чен. А аз знам името ти, виждала съм снимката ти във вестниците.

Той сви рамене пренебрежително.

— Тогава аз ще съм този, който предпочита анонимността. Какво ще пиеш, Мери-Лу Чен?

Той извика келнера, а Мери-Лу се замисли за секунда.

— Чаша шампанско — реши тя.

Бенет обаче поръча цяла бутилка. Седяха в мълчание и се гледаха дълбоко в очите, осъзнавайки какво е възможно да пламне между тях. Келнерът донесе бутилката шампанско, поставена да се изстуди в сребърна кофичка. Обви около нея бяла салфетка, отвори я като истински експерт, без да се чуе никакъв шум — от гърлото ѝ излезе само въздух, който тихо изсвистя. Наля малко на Бенет, за да го опита, и когато той кимна одобрително, напълни двете чаши. Втори келнер

донесе чиния с малки бисквити, после ги остави сами в сепарето в приглушената светлина на червения полилей.

Бенет Юн вдигна чашата си и каза:

— Да пием за нас, Мери-Лу Чен.

— Да — каза тя, изведнъж почувствала нервност.

У него имаше нещо, което до този момент не беше срещала у нито един мъж. Помисли си, че е от типа мъже, които знаят какво искат и, освен това, винаги могат да го получат. Тя като че ли изпита известен страх от него.

— И така, разкажи ми за себе си.

Бенет се облегна назад, поставил едната си ръка на облегалката. Веднага щом отклони поглед, Бенет като че ли се превърна в съвсем различен човек. Поотпуснат, елегантно небрежен, мъж, който е в пълно съгласие със себе си. И толкова красив. Мери-Лу не успяваше да съзре нито един недостатък. Тъмната му коса беше пригладена назад, сините му очи под правите черни вежди бяха изключително привлекателни, носът му беше дори прекалено съвършен за мъжки нос, квадратната брадичка и широката твърда уста я караха да се пита какво ли ще изпита, ако го целуне.

Тя поклати леко глава и отпи от шампанското, след което заговори за работата си и за Лили.

— И така, коя е Лили Сонг? — запита той и напълни отново чашата ѝ.

— Стара приятелка от училище. Занимава се с антики, но главната част от приходите ѝ идват от производството и продажбата на сувенири. Нали ти е ясно какви — статуетки на Буда и други подобни.

— И доходно ли е това?

Тя отпи от шампанското и го изгледа пронизващо.

— Част от това, да.

— И коя част по-точно?

Мери-Лу се засмя, поклати глава и късата ѝ черна коса се развя свободно.

— Това не мога да ти кажа — каза тя и го изгледа дяволито изпод бретона си. — Защо говорим толкова много за мен? Аз също искам да знам всичко за теб.

— Няма кой знае какво за казване, освен онова, което вече знаеш от вестниците. Занимавам се с производство на мебели. — Той сви

нетърпеливо рамене, като че ли не харесваше това, с което си изкарваше прехраната. — Бизнесът ми е съсредоточен тук, в Шанхай, но пътувам много. Така съм непрекъснато зает. — Напълни отново чашите и направи знак на келнера да донесе втора бутилка.

— Това може би е добре — каза тя, като се замисли за мъртвата му съпруга, Ана Юн. — Като се има предвид случилото се... Искам да кажа, че когато човек е зает, не му остава време да мисли...

Той я изгледа студено и тя млъкна, осъзнала, че навлиза в дълбоки води. Изпи шампанското си на един дъх.

— А какво ще направим по въпроса с колата ти? — запита Бенет.

А тя беше забравила за откраднатия си автомобил. Той ѝ подаде мобилния си телефон.

— Ето, обади се в полицията — каза.

Да съобщи на полицията ѝ отне повече време, отколкото беше очаквала. Когато приключи телефонния разговор, беше свършила и втората бутилка шампанско. Усещаше главата си приятно замаяна и в този момент пет пари не даваше дали ще види отново колата си или не.

— Живея малко по-нататък по улицата — каза тя като го погледна многозначително.

Той кимна, разбрал. Плати на келнера, хвана я за ръката и тръгнаха към асансьора. Застанаха един до друг, в пълно мълчание. Тя беше втренчила поглед в червените си велурени обувки и мислеше за онова, което предстоеше, а той гледаше безизразно тавана.

Бодигардът ги чакаше до „Хамър“-а. Изминаха бързо няколкото пресечки до жилището на Мери-Лу. Бенет изгледа с възхищение модерния небостъргач. Помоли бодигарда да се погрижи за паркирането на колата, преди да го освободи.

— Кажете ми, Мери-Лу Чен — обърна се той към нея, — как е възможно жена, която продава статуетки на Мао и Буда и някакви си там „антики“ да си позволи да живее в такава сграда?

Тя му се усмихна. Изминаха с асансьора трите етажа.

— Мога, защото съм умна жена. Нима не си забелязал?

Влязоха в жилището ѝ.

— Бях прекалено зает да забележа колко си красива — каза той, затвори след себе си вратата и веднага я притисна към себе си.

— Ти нежна и мека като китайска коприна — прошепна докато целуваше лявото ѝ ухо. — И миришеш на подправки, на джинджифил

и сандалово дърво. — Устните му се спуснаха по шията ѝ, после отново поеха нагоре и се спряха на устните ѝ. — А устата ти има вкус на шампанско. — Целува я дотогава докато тя остана без дъх.

Мери-Лу лекичко го отблъсна, хвана го за ръката и го поведе към спалнята си, малка, с червени стени, огромно китайско легло с дървен таван, черни копринени чаршафи, нежни червени копринени завеси, заобиколено от красиви лампи със златисти абажури.

— Прилича на спалнята на първокласна и изключително скъпа проститутка — каза той със смях и Мери-Лу се засмя заедно с него, макар да беше леко обидена.

— Чакай тук — каза му, побутна го върху леглото и излезе от стаята.

Върна се след няколко минути, облечена в черен копринен халат с избродирани червени дракони. Под него беше гола. Носеше бутилка шампанско и две чаши.

— Реших, че можем да пийнем още малко — каза и напълни чашите.

Подаде му едната, а той буквално я поглъщаше с поглед. Остави чашата на масата и протегна ръка към колана ѝ, дръпна я към себе си.

— Ела тук — каза с дрезгав глас.

Развърза колана и разтвори халата, загледа красивото ѝ голо тяло. После я дръпна в скута си и започна да я целува. Тя измъкна ръцете си от ръкавите и изпъна тяло назад, легна върху леглото като го гледаше право в очите. Той взе бутилката и я наклони, тънка струйка се плъзна по гърдите ѝ, по корема ѝ и още по-надолу.

— Прекрасна си! — възкликна той и облиза течността от гладката ѝ хладна кожа. — Много си вкусна, Мери-Лу Чен.

ГЛАВА 8

През следващите няколко седмици, когато не мислеше за Бенет Юн, Мери-Лу мислеше за огърлицата. Тя беше отговорът на всичките ѝ молитви. Щеше да е много лесно да я задигне, проблемът беше да намери достатъчно богат купувач, склонен да плати исканата от нея сума. Не познаваше милиардерите, те бяха съвсем различен свят от нейния.

Застана до прозореца на апартамента си, запали цигара и загледа оживеното движение по крайречния булевард. Мислеше, че нещата за нея се развиват добре като за „приятелка“ на богат мъж, само дето той не отваряше дума за женитба. Богатите мъже просто не се женеха за момичета като нея. Те сключваха съюзи. Парите се женеха за пари, особено тук, в Китай.

Обаче Бенет Юн беше различен. Всички знаеха как бе умряла съпругата му. Размишленията за нейната смърт занимаваха репортерите повече от седмица. Мълвата беше един от най-важните „информационни канали“ в града. Мери-Лу беше чула, че при сключването на брака богатото семейство Юн беше настояло младоженецът да смени фамилията си, за да може родените деца да продължат тяхната „династия“. Също така беше виждала снимки на съпругата на Бенет по телевизията. Ана Юн беше обикновена, скромно облечена млада жена. Разбира се, мълвата твърдеше, че Бенет се е оженил за нея заради парите ѝ.

Мери-Лу си помисли, че в това няма нищо лошо. Тя самата би сторила същото, ако ѝ се удадеше възможност. Отново по сведение на мълвата, знаеше се, че семейство Юн държи парите на Ана в семеен тръст и Бенет никога няма да може да се добере до тях.

След смъртта на Ана се бяха опитали да попречат на Бенет да използва тяхната престижна фамилия, но не бяха успели. Бяха успели, обаче, да анулират тръста на Ана, така че всичките нейни пари и собственост, включително скъпия апартамент в една от най-шикозните сгради в Шанхай, се върнаха в семейството. Когато биваха запитани защо предприемат такива драстични мерки, неизменно отговаряха:

„Той е чужденец. Не е част от семейството. Няма деца, които да носят фамилията Юн. Той няма нищо общо с нас.“

Слуховете твърдяха, че истината е такава — Бенет не е наследил и пени. Беше споменал на Мери-Лу, че е обичал много съпругата си и че бил съкрушен от трагичната ѝ смърт. И че така и не успял да открие какво е правила в Сужоу.

Явно така стояха нещата: Бенет беше сам в живота. И определено не беше богат, макар и да се държеше като такъв. Всъщност, той беше като нея, „войник на съдбата“, привлекателен мъж, който вярва, че заслужава добър живот и е готов на всичко, за да го има.

Бенет би се оженил за друга богата наследница, Мери-Лу беше сигурна в това. Както беше също толкова сигурна, че няма да се ожени за нея.

Смръщи раздразнено вежди и извади цигарата от устата си. Искаше две неща от живота. Бенет и огърлицата, която щеше да продаде и да бъде богата. Двете бяха свързани по някакъв начин... Огърлицата и Бенет.

Решението я осени изведнъж, неочаквано. *Разбира се!* Бенет познаваше богати бизнесмени и то не само в Китай, а и в чужбина. Беше идеалната помощ за нея в намирането на купувач. Това щеше да означава да се раздели с петдесет процента от печалбата, но тъй като огърлицата беше крадена, печалбата, така или иначе, беше чиста. Освен... Хрумна ѝ друга идея и този път тя се усмихна. Знаеше как точно да получи двете искани от нея неща. Бенет и парите. Този път нямаше да бъде само лесно заменимата любовница.

Засмя се на това — колко умен, и същевременно прост, е планът ѝ. Бенет щеше да намери купувач и тя щеше да открадне огърлицата от сейфа. Но нямаше да му я даде, преди той първо да се ожени за нея. А после той щеше да я продаде и двамата щяха да бъдат богати с общото богатство. Съвършеният кръг: купувач, сватба, огърлица, пари. И след това... ще заживеят щастливо до края на дните си.

Доволна от плана си, тя се обади на Бенет и се уговориха да се срещнат в седем часа вечерта в бар „Облак 9“, на панорамата на хотел „Гранд Хаят“, от другата страна на реката, в бизнес района Пудонг.

ГЛАВА 9

Докато пътуваше с новия си червен „Мини Купър“ през тунела, който свързваше двата района, Мери-Лу мислеше за Бенет по съвсем различен начин. Не го виждаше вече като красавец, който се скита свободен из града, свършения любовник, на когото не можеше да се наслади докрай. Сега включи разума си и мислеше за него като делова жена.

Усмиваше се щастливо, докато предаваше колата на портиера и влизаше във внушителната „Джин Мао Тауър“, третата по височина сграда в света. Хотелът заемаше етажите от петдесет и трети до осемдесет и седми. Тя взе скоростния асансьор до самия връх, където се намираше барът в стил „ар деко“, от който се разкриваше изумителна гледка над цял Шанхай. Беше толкова високо, че облаците плаваха по небето до самите прозорци. От там и името на бара „Облак 9“.

Огледа се, не съзря Бенет, затова се настани в едно сепаре и си поръча мартини.

— С три маслини — уточни и добави, че обича мартинито много студено и със съвсем малко вермут. Мери-Лу бе жена, която винаги знаеше какво точно иска.

Отпи от напитката и се замисли как да подходи към темата за огърлицата. Тъкмо беше взела решение каква тактика да следва, когато го видя да влиза в бара. Той се разговори с красивата домакиня, която, забеляза с раздразнение, му се усмихваше очарователно. Лично тя го придружи до масата. Мери-Лу забеляза също така, че Бенет се усмихва на жената с онази си дълбока усмивка — и отново изпита силен гняв.

— Съжалявам, че закъснях. — Бенет грациозно седна срещу нея. Не я целуна, не хвана ръката ѝ, а просто уморено се усмихна. — Трафикът е кошмарен — добави.

Мери-Лу не беше срещнала проблеми с трафика, но не каза нищо. Просто изчака той да поръча „Джак Даниелс“ с лед и келнерът да се отдалечи, преди да каже каквото и да било.

— Имам тайна — каза и го погледна право в очите.

— Обзалагам се, че е така. Само се надявам, че не ме засяга.

Запали цигара, без да предложи и на нея. Тя смръщи вежди. Нещо не беше наред.

— Може и да не я споделя с теб — каза тя и демонстративно извади собствените си цигари. Изчака да ѝ предложи огънче, което той стори с иронична усмивка.

— Добре, недей — поклати глава Бенет. — По-безопасно е човек да пази тайните си.

— Ах, но тази те засяга. И е нещо, което ще си особено доволен да узнаеш. — Неспособна да се сдържа повече, тя извади мобилния си телефон и го остави на масата между тях. — Виж снимката — каза тихо. — Мисля, че ще те изненада.

Бенет отпи щедра глътка от уискито, но не посегна да вземе телефона.

— Хайде — настоя тя. — Гарантирам, че ще харесаш онова, което ще видиш.

Бенет въздъхна, взе телефона и натисна бутона. На екрана се появи недотам ясна снимка на огърлицата.

— Господи, всичко тук е размазано! — възкликна той нетърпеливо и някак раздражено.

— Натисни отново.

Той се подчини и този път огърлицата се появи по-ясно. Той я гледа няколко секунди, после изключи телефона и ѝ го върна.

— Е? — запита, облегна се назад и отново отпи от уискито.

Мери-Лу опря лакти на масата и се наведе напред.

Огледа се, за да се увери, че няма никой наблизко и каза тихо:

— Огърлицата е истинска. И има не само бижута, които струват цяло състояние, но и история и автентичност, които ще привлекат купувачи от цял свят, готови да платят космически цени.

Облегна се в очакване да види нетърпението и удивлението му, обаче той не реагира. Просто я изгледа студено и отново каза:

— Е?

— Нека ти разкажа — каза тя и, чувствайки се като Шехеразада, преразказа историята за императрицата и перлата. — Знам къде е огърлицата — каза накрая. — Мога да я взема още сега или утре или следващата седмица, ако желаш. Но първо имам нужда от купувач. И тук, мой скъпи Бенет, идва твоят ред.

Триумфална усмивка озари красивото ѝ лице, тя отново се облегна назад и го погледна. Той продължаваше да я гледа студено.

— Предполагам, че е крадена. Искаш да се превърна в твой защитен параван ли, Мери-Лу?

— Не. Искам от теб да ми бъдеш партньор. — Сега тя беше напълно сериозна. — Аз имам стоката, а ти ще намериш купувач за нея.

Не сподели с него третата част от плана си и нямаше да го направи, преди купувачът да се появи и да гори от нетърпение да вземе огърлицата в ръцете си.

Бенет повдигна пренебрежително рамо.

— Нямам нужда от такива сделки, имам си свой собствен бизнес, за който трябва да се грижа.

Тя знаеше всичко за „бизнеса“ на Бенет. Защото се беше погрижила да узнае. Семейство Юн му бяха възложили износа на части за мебели, но с края на брака му идваше краят и на договора. А Бенет харчеше много. Имаше нужда от пари, също като нея. Бяха от едно тесто, идеалната двойка.

— Бенет, тази огърлица може да направи и двама ни много богати. Никога повече няма да ти се наложи да мислиш за мебели. Имам стоката, ти намираш купувача и разделяме печалбата наполовина.

Той пресуши чашата си на една глътка и направи знак на келнера за втора.

— Видях само снимка. Чух само история. Откъде да знам, че е вярна и че бижутото наистина съществува?

— Предполагам, Бенет — каза Мери-Лу и разтърси късата си черна бляскава коса, усмихвайки му се съблазнително, — че ще трябва просто да ми се довериш.

ГЛАВА 10

Бенет мислеше за това — колко красива е Мери-Лу. Тя беше секси и много забавна, но за него беше като ордъвър, вкусно предястие, от което трябва да се хапва по-малко докато се наслаждаваш на питието си. „Главното блюдо“ трябваше да е по-съществено и да носи на масата нещо повече от просто добър външен вид. Беше решил, че е постигнал това с брака си с Ана Юн. Заради милионите ѝ, разбира се. Защо не? Но всичко се беше объркало, въпреки цялото внимателно планиране. Беше страдал, беше бедното окъсано момче около масата на богатото семейство Юн. Този път трябваше да намери наследница, зад която да не стои силно и сплотено семейство. И да се увери, че парите ще потекат в собствения му джоб, преди да се ожени за нея.

Съпругата му беше намерила смъртта си преди повече от шест месеца, а той се намираще в такъв период от живота си, в който всяка секунда имаше значение и той непременно трябваше да реши какво да предприеме. Мери-Лу беше вълнуващо развлечение. Нищо повече. Беше време да продължи нататък и той имаше намерение да ѝ го съобщи точно тази вечер. А ето че тя беше излязла насреща му с план за някаква скъпоценна огърлица, базиран, доколкото той можеше да прецени, на неясна любителска снимка на „рядкото“ бижу и на историята за „изгубената“ перла. Е, историята му харесваше, макар да се съмняваше в достоверността ѝ.

— И кой по-точно е сегашният собственик на огърлицата? — Той взе още едно кубче лед от кристалната кофичка и го пусна в питието си.

— Това не мога да ти кажа.

Той я изгледа с вдигнати вежди.

— Искаш да кажеш, че очакваш от мен да продавам бижута, за които не знам откъде идват? Хайде, Мери-Лу, няма да намериш дори престъпник в този град, който да е готов да го стори. Откъде да знам, че няма да убиеш някого, за да се докопаш до огърлицата?

Очите ѝ станаха толкова студени, че се превърнаха в кубчета лед.

— Ще убия — каза хладно. — Ако се наложи.

Бенет се облегна назад и вдигна чашата си. Помисли си, че Мери-Лу има лице на ангел, но е изкована от чиста стомана. Това му харесваше. Приличаха си. Отпи от уискито си и я погледна.

— Все още не съм убеден — каза. — И няма да работя с теб, ако не разполагам с повече подробности за произхода на огърлицата.

— Не мога да ти кажа.

Тя проявяваше упоритост, но той знаеше, че накрая ще омекне. Протегна се през масата и хвана ръката ѝ.

— Чуй, сладката ми — каза с онзи покровителствен тон, който тя добре познаваше от други „богати“ мъже, зарязали я заради следващото красиво момиче, — искаш от мен да работя на тъмно, да хлътна в опасност и вероятно да извърша престъпление, без да знам фактите. Хайде слез на земята! Или ми дай информация, или нека просто се разделим веднага с думите: „Прекарахме забавно“.

Предложението за раздяла ѝ подейства — точно както беше планирал той. В красивите ѝ очи блесна влага, тя стисна силно ръката му.

— Не говори така — прошепна. — Моля те, не говори така, Бенет.

Той отдръпна ръката си и се облегна назад като сви безразлично рамене.

— Искаш прекалено много — подметна и извика келнера, за да плати сметката.

Чу я да си поема рязко дъх.

— Огърлицата е притежание на партньорката ми, Лили — промълви. — Тя е в семейството ѝ от поколения. Не знам нито защо, нито как е попаднала у нея в този момент. Кълна се, само преди няколко седмици не беше в сейфа. Защото, в противен случай, тя със сигурност щеше да я продаде. Знам, че търси купувач, затова аз, ние, трябва да действваме бързо.

Бенет се замисли за въпросната Лили, жената, за която Мери-Лу беше намекнала, че ако се наложи, ще я убие. Запита се дали евентуална връзка с Лили няма да е по-добра комбинация, отколкото с Мери-Лу. Все пак, тя бе законната притежателка на огърлицата, макар да таеше предчувствието, че ако се появи на пазара, тази скъпоценност

ще бъде конфискувана от правителството. Но може би си заслужаваше да се опита.

— Бих искал да се срещна с Лили — каза, плати сметката и остави щедър бакшиш.

Дори когато не разполагаше с достатъчно пари, Бенет винаги оставяше разточителен бакшиш, защото това му гарантираше добра маса и най-доброто обслужване, а то създаваше подобаващо впечатление.

Мери-Лу го наблюдаваше, озадачена, и се питаше защо той иска да се срещне с Лили. Като че ли в отговор на въпроса ѝ, той каза:

— Трябва да знам с кого точно си имам работа, ако ще вършим работа заедно. — Изправи се и ѝ подаде ръка. — Хайде, партньоре, да се обадим на Лили и да я изведем на вечеря.

Усмивката на Мери-Лу озари бара докато вървяха към изхода.

ГЛАВА 11

Лили се наслаждаваше на спокойната тишина в градината си, докато хранеше златните рибки. Единственият шум беше тихото плъзгане на водата по гладката медна повърхност на фонтана. Но ето че телефонът иззвъня пронизително и така я изкара от полусънното състояние на ума. Тя се ядоса и за миг помисли да не вдигне слушалката, но после погледна дисплея и разпозна номера на Мери-Лу. Въздъхна и вдигна слушалката.

— Не ми се говори по работа — каза рязко. — Не може ли да почака до утре?

— О, Лили, не става въпрос за работа. Просто съм с един специален човек, с когото искам да се запознаеш...

Гласът на Мери-Лу беше сладък като шербет и Лили предположи, че въпросният толкова специален човек може би стои до нея.

— Не може ли да почака до утре? — запита, като мислено си представи чаша изстудено вино.

Искаше да седне на терасата и да слуша само шепота на вятъра и песента на канарчето в бамбуковата клетка, което пазеше очарователните си трели за моментите, в които тя сядаше до него. Тогава всякакви мисли за разрушени гробници, за гнева на поруганите предци, който вероятно би се изсипал върху нея, ако знаеха какви ги върши, бяха благословено изтиквани в дълбините на съзнанието. Понякога не можеше да спи нощем заради подобни мисли, но „богата на всяка цена“ продължаваше да е нейното мото. Също като Мери-Лу, нейният живот бяха парите.

— Искаме да те заведем на вечеря. Хайде, Лили, важно е.

„Може би за теб“, помисли си Лили. Мери-Лу звучеше развълнувано, като че ли имаше нужда от нейното одобрение. И, все пак, беше нейна приятелка.

— О, добре — въздъхна. — Само ми кажи къде и кога.

— Италианският ресторант в „Гранд Хаят“, след половин час.

— Четирийсет и пет минути — отсече Лили, замислена за натовареното автомобилно движение.

Всъщност, измина час. Те я чакаха, настанени на маса, дискретно скрита зад параван. Изборът на ресторанта беше работа на Бенет, защото той знаеше, че по-голямата част от клиентелата тук се състои от чуждестранни бизнесмени и туристи и няма вероятност някой да го познае.

Лили беше облечена в крещящо зелен чеонгсам, характерната за Шанхай прилепнала по тялото рокля с дължина до коленете, защото така можеше да покаже красивите си крака. Носеше и ръчно бродираната си чанта от сатен, обсипана с камъни и мъниста. Изглеждаше елегантна и самоуверена, въпреки че не се чувстваше по този начин. Прииска ѝ се да не си беше правила труда да се облече и да се бори с трафика през тунела под реката, за да се срещне с новия любовник на Мери-Лу, след като можеше да се настани удобно у дома си, на собствената си тераса, сама с мислите си.

Бенет се изправи, когато тя приближи. Лили се приближаваше със сериозно изражение. Той си помисли, че в тази рокля изглежда като делова жена, която е решила този път да изглежда малко по-женствена. Не се съмняваше, че Лили Сонг има силен характер, но все още не беше срещал жена, която да не е подвластна на чара му.

— Лили — каза и се усмихна, погледна я дълбоко в очите, с онзи поглед, който обикновено поразяваше жените. — Мери-Лу ми е говорила толкова много за теб, та ми се струва, че вече те познавам. Трябва да призная, обаче, не очаквах да си толкова красива.

Тя повдигна скептично тъмните си вежди. Той задържа ръката ѝ малко по-дълго от необходимото, а през това време тя не отдели поглед от него. Реши, че е от типа професионални чаровници, ако може така да се каже, точно мъжът, в когото Мери-Лу би се влюбила.

Мери-Лу ги гледеше с нетърпение и тревога. Лицето на Лили не изрази нищо и Мери-Лу реши, че тя вероятно е единствената жена в Шанхай, която не познава Бенет Юн. Но Лили рядко гледеше телевизия, не следеше новините, живееше в своя малък свят.

— Това е Бенет Юн — каза тя и долови реакцията на Лили, изписала се на лицето ѝ. Изглежда, беше сгрещила и дори Лили беше чула за трагичната смърт на Ана Юн.

— Добър вечер, мистър Юн.

Лили побърза да отдръпне ръката си. Да, знаеше историята и също така знаеше, че са изминали само шест месеца от смъртта на съпругата му. Хвърли поглед встрани и срещна този на Мери-Лу, питайки се какво общо има тя с наскоро овдовелия Бенет.

— Бенет е човекът, който ми помогна, когато откраднаха колата ми — каза Мери-Лу. — Казах ти, помниш ли?

— А, да, помня.

Бенет галантно запитва Лили какво ще пие и тя реши да е минерална вода „Сан Пелегрино“ с лимон. Келнерът донесе менюто и започна да им изрежда специалитетите и разговорът се насочи към храната.

По-късно Бенет положи всички усилия да бъде забавен. Разпитваше я за къщата ѝ като сподели, че винаги е искал да живее в такъв квартал, че харесва историята му, свързана с френския колониализъм.

— Аз също — каза Лили. — Най-вече защото майка ми е францужойка. Всъщност, нейните родители са от австралийски и австрийски произход, но е родена и израснала в Париж и винаги се е смятала за францужойка.

Бенет беше поръчал бутилка добро италианско вино — „Кианти“ от имението Фрескобалди. Келнерът напълни чашите им и тя отпи. Забеляза, че по някаква причина Мери-Лу наблюдава Бенет като ловджийска хрътка, готова за скок, докато той оставаше безстрастният светски човек, врял и кипял, и говореше със светска лекота за Шанхай, Париж и Ню Йорк.

— След като майка ти е живяла в Париж, сигурно познаваш добре града — каза той.

Лили отговори, че никога не е била там, а после, неочаквано и за себе си, откри, че му разказва за бягството на майка си с Хенри Сонг.

— Въобще не е помислила — добави, — но мама никога за нищо не се замисляше. Може би е била разглежена от баща си и е свикнала винаги да получава своето. Никога нищо не се променя — добави с мрачна усмивка. — Трябвало е да остане при семейство Хенеси. Казвала ми е, че са много богати. Баба ѝ имала замък в Австрия, известен със старинните си мебели и картини на световни майстори. И, разбира се, антикварен магазин. Прекалено лошо било, че се отказала от всичко.

— А те все още ли съществуват? — Бенет небрежно обикаляше с прибора си печения костур. — Антикварният магазин и замъкът.

— Вярвам, че да. Магазинът се казваше „Антики Хенеси“ и се намиреше на улица „Жакоб“. Майка ми имаше сестра. Тя се омъжила и също имала дъщеря, по-млада от мен. Семейството на баба било богато, такива били и всичките ми лели и чичовци. Предполагам, че са оставили на братовчедка ми семейното богатство, а вероятно и замъка.

Хвърли на Бенет многозначителен поглед, мислейки за брака му с богатата дъщеря на Юн. След това изгледа Мери-Лу, която имаше прекалено доволен вид, и каза:

— Братовчедка ми се казва Прешъс Рафърти. Може би трябва да я посетиш следващия път, когато отидеш в Париж, Бенет. Чух, че винаги си се вълнувал от жени с пари.

Мери-Лу ядно я скрива под масата, но Бенет се засмя и отвърна:

— А какъв е смисълът да познаваш хора без пари? След като не могат да направят нищо за теб. Виждам, че с теб си приличаме, Лили — добави той с възхищение. — Решени сме да успеем в живота.

— Да станем богати — каза Лили и вдигна чашата в тост за Мери-Лу.

Бенет също вдигна чашата си, мислейки, че би могъл да добави единствено „на всяка цена“. Замисли се за огърлицата, която се предполагаше, че Лили е наследила. Запита се дали е истина или Лили просто я беше откраднала. Историята, разказана от Мери-Лу беше толкова невероятна, че не смееше да ѝ повярва. Макар да се нуждаеше отчаяно от пари, не искаше да се замесва в истории с крадени бижута. Мислите му се пренесоха към Париж и богатото семейство Хенеси, към внучката, наследила всичките пари и замъка. Богатите наследнички бяха неговата стихия.

Като се извини, че е уморена, Лили си тръгна преди десерта. Благодарни на Бенет, който отново задържа ръката ѝ прекалено дълго — нещо, което тя подозираше, че прави с всички жени, млади и стари, привлекателни и грозни. Този мъж просто упражняваше чара си. Бенет изказа надеждата си, че някой път отново ще излязат всички заедно, а Мери-Лу настоя да я изпрати до вратата.

— Е? — запита с блеснали очи.

— Той е вдовецът на Ана Юн и мисля, че излиза с друга жена прекалено скоро след смъртта ѝ, ако искаш да знаеш какво мисля. Ти

обаче очевидно не мислиш така — добави, втренчила поглед в лицето на приятелката си, издаващо силен гняв.

— От него не може да се очаква просто да си седи у дома, мъж като него има нужда от жена...

— Сигурна съм, че е така. — Лили изведнъж стана сериозна. — Но искам да се запиташ дали ти имаш нужда от мъж като Бенет.

С тези думи тя влезе в асансьора и в следващия миг вече я нямаше. Мери-Лу се върна на масата, а Бенет вече беше платил сметката и беше готов да тръгне. Тя беше очаквала да изпият по още някое питие, без да бързат, после кафе, но той, изглежда, имаше друго намерение. Искане ме в леглото си, реши тя с трепетното очакване в слабините си, което изпитваше винаги когато си помислеше за Бенет. Бенет обаче я остави пред апартамента ѝ, след като я целуна набързо и каза, че е уморен и има нужда от сън.

— Но ние трябва да поговорим — почти изхленчи тя отчаяно.

— Не тази вечер. Аз ще ти се обадя — каза той, влезе в колата си, махна ѝ с ръка и потегли.

Тя загледа как автомобилът му се влива в оживеното движение по „Бунд“. И изведнъж се почувства страшно самотна. А беше решила, че вечерта е минала добре — първо разговорът за огърлицата и нейното предложение да работят заедно, след това и срещата с Лили. Докато Лили не направи глупавата забележка за отиването на Бенет до Париж и за интереса му към богатите жени. Макар всъщност то да беше самата истина.

На следващия ден Бенет не се обади. Нито на по следващия. Тя се опита да го потърси, но той не отговаряше. Измина седмица, без двамата да са се чули. Мери-Лу не знаеше какво да мисли, нито какво да предприеме. Той беше единствената ѝ надежда. Освен това, беше влюбена в него.

ГЛАВА 12

Преши беше щастлива. Дария щеше да дойде в Париж със съпруга си по работа. Очакваше с нетърпение вечерята с приятелката си. Силви обаче нямаше да успее да се освободи заради непосилната задача да ръководи ресторанта си. Беше го отворила преди две години и, може би защото хората обичат новите неща, той веднага се беше превърнал в хит.

Щяха да се срещнат в седем в „Дьо Маго“ на ъгъла на булевард „Сен Жермен“, да изпият по питие и да решат къде ще вечерят. „На някое по-семпло място“, беше казала Дария. Преши знаеше точно кое.

Облече своята „малка черна рокля“ и обу високите токчета, сложи си диамантите. След няколко минути бе готова и изтича по стъпалата към улицата. Видя някакъв мъж да наднича през витрината на магазина ѝ. Беше с гръб към нея и бързо, преди той да я е забелязал, тя провери дали алармената инсталация е включена. А след това се втурна за срещата си с Дария. Тази вечер нямаше да отвори магазина и да разговаря с когото и да било за антики.

„Дьо Маго“ носеше името си заради двете антични статуетки, наречени маго, изложени вътре. Обаче клиентите предпочитаха да сядат отвън и да наблюдават живота, който тече край тях. Известната тераса на кафе-бара се простираше от булеварда до павирания площад пред малката църква, най-старата в Париж.

Както винаги, заведението беше претъпкано. Дария, обаче, беше дошла рано и бе успяла да заеме два плетени стола до една от малките масички и да поръча две чаши шампанско „Монопол“. Донесоха ги, веднага щом Преши пристигна. Тя целуна Дария по бузата и каза:

— Тази вечер изглеждаш като истинска парижанка.

— Подкъсих малко косата си. — Дария завъртя глава, за да може Преши да огледа новата ѝ прическа от всички страни.

— Страхотно. Но никога не я подстригвай много късо, това е всичко.

— О, не знам, изкушавам се, въпреки че Том не ми разрешава. Винаги ми е казвал, че се е влюбил в косата ми, още преди да се влюби

в мен. — Дария се наведе напред с усмивка. — Знаеш ли какво друго каза? Чуй сега. Не съм го споделила с никого досега, защото винаги съм искала хората да мислят, че се е влюбил безразсъдно и на мига в мен. Само дете въобще не съм сигурна, че хората се влюбват по този начин.

— И какво толкова ужасно каза той?

Преши отпи глътка от шампанското си. Беше прекрасно изстудено и щипеше приятно езика. Дария беше поръчала и чинийка маслини. Те не подхождаха на шампанското, но пък Дария много ги обичаше.

— Запита ме как е възможно някой да се влюби в разглезена мъжкарана като мен. Разбира се, това беше след като го победих на софтбоул, смазах го на тенис и накрая спечелих състезанието по плуване, за което той ме предизвика. О, да, вечерта го сразих и на покер. Залагахме дрехите си и той остана само по слипове.

Преши се смееше от все сърце.

— И как въобще го накара да остане в стаята по бельо?

— Погледнах го, такъв един блед и невзрачен по професорски, нали разбираш какво имам предвид, уж дребен и уязвим и в същото време адски секси и толкова силно го пожелах, че бих направила всичко, за да го имам. Затова просто капитулирах, предадох се. Ето я моята тайна за щастлив брак. Да го оставя да спечели. На каквото се сетиш... бадминтон, шах, покер, тенис, той трябва да печели. Освен на плуване. Трябва да му покажа, че поне в нещо се справям, защото иначе как ще продължава да ме обича?

Избухнаха заедно в смях, отпихаха от шампанското си и хапваха по някоя и друга маслина. Слабото лице на Дария, все още леко загоряло след двете седмици на Кейп Код, беше оживено, очите ѝ блестяха. Тя отметна тежката си коса назад и въздъхна доволно.

— Ако Супер-бейби не ми липсваше толкова много, бих казала, че не е възможно да бъда по-щастлива в този момент, тук с теб, в моя любим град. — Хвана ръката на Преши. — Липсваш ми, знаеш го.

— Знам. — Преши стисна силно ръката на Дария. — Ти също ми липсваш. Чу ли се със Супер-бейби днес?

— Да. Каза да не бързам да се прибирам у дома, защото баба ѝ и дядо ѝ ще я водят в „Дисни Уърлд“. Прекалено е заета с разглезването си, за да ѝ липсвам. Том каза, че идва време, когато родителите стават

излишни, знаел го и затова нямало да страда. Само че тогава детето беше още на три години! Кажете сега, къде ще хапнем?

— Мислех в „Ла Купол“. Там е едновременно семпло и елегантно, уютно...

— Звучи добре.

„Ла Купол“ беше, така да се каже, най-парижката бирария. Отворена през двайсетте години на миналия век, тя беше просторна, с масивни колони, чудно изрисувани от изгладнелите монпарнаски художници на цената само на едно хранене. Цветните стенописи, аплиците в стил „ар деко“, известният бар и редиците маси със снежнобелите покривки го правеха предпочитано място за актьори, политици, хора от издателския бизнес, модели. Посещаваха го и кореняци парижани, и туристи. Преси смяташе, че храната там е превъзходна.

Беше все още рано и затова заведението беше полупразно. Масите бяха толкова нагъсто разположени, че разговорите можеха лесно да се подслушват.

Заведоха ги до маса близо до стената. Дария си поръча риба, а Преси — пържола. Седяха доволно, отпиваха от виното, наслаждаваха се на разговора за живота, за семействата и приятелите си. В един момент Дария я сръга с лакът.

— Виж само какво се приближава — каза тихо.

Преси проследи погледа ѝ и го видя. Висок, тъмнокос и красив като модел на Армани, мъжът на женските мечти. В този момент той обърна глава и я погледна. Тъмносините му очи сякаш я пронизаха. А тя като че ли потъна в тази синева. Погледът му задържа дълго нейния. По гръбнака на Преси полазиха тръпки. С усилие успя да откъсне погледа си от неговия.

Метрдотелът го поведе към една по-отдалечена маса, но той каза: „И тази ще е добре“ и се настани на съседната. Тя отпи от виното си, без да поглежда към него. Между двамата, обаче, сякаш се усещаше, че прехвърчат електрически искри. Беше толкова близо до нея, че би могла да го докосне, ако протегне ръка.

— Bonsoir, mesdames — поздрави ги той, както обикновено правят учтивите французи в изисканите ресторанти. Акцентът му беше американски.

— Добър ден, мосю — отговориха те.

Дария отново я сръга многозначително с лакът.

— Усмихни му се — прошепна в мига, в който донесоха поръчката им.

— Извинете ме — обърна се към тях непознатият, — не искам да се натрапвам, но не знам какво да си поръчам, а вашата храна изглежда превъзходно. Можете ли да ми кажете какво е?

Тъй като това очевидно беше най-обикновена пържолка с пържени картофи, Преши, изумена, му хвърли кос поглед. Преметна с леко игрив и съблазнителен жест дългата си медноруса коса през рамо и на ум се поздрави за избора на „малката черна рокля“.

— Извинете, да ви се представя, аз съм Бенет Джеймс — каза красивият непознат. — В Париж съм по работа.

— А откъде сте? — запита Преши.

— Шанхай. — Той смръщи вежди. — Доста е далеч.

— Шанхай? — запита тя, изненадана. — Имам братовчедка там. Макар че никога не сме се срещали. Името ѝ е Лили Сонг.

Бенет Джеймс сви рамене.

— Шанхай е голям град — каза, без да се усмихне.

Преши се почувства като глупачка.

— А вашето име е?

— Прешъс Рафърти. — Изчерви се и побърза да добави: — Но го скъсих на Преши, когато навърших девет.

— Не ви обвинявам — каза той и двамата се засмяха.

Сетне Преши представи Дария, която усмихнато каза, че препоръчва пържолата и пържените картофи и той последва съвета ѝ. Поръча и бутилка червено вино и заговориха за Бостън и за Париж. Говориха малко и за Шанхай. Бенет каза, че тази вечер е във „ваканция“ в най-прекрасния град на света. Каза също, че ръководи бизнес за износ, който се разраства прекалено и че търси да наеме нов мениджър, който да му помага в работата. Отпи от виното си и отново задържа поглед на Преши. Между тях наистина прехвърчаха искри.

Тя почувства лакътя на Дария в ребрата си и ѝ хвърли кос поглед. Дария грееше в усмивка, когато каза:

— Съжалявам, скъпа, но закъснявам. Обещах на Том да бъде вярна и да се прибера в хотела в девет.

Взе чантата си и светлосиния си блейзър със златните копчета и стана.

— Оставяш ме сама с него — прошепна Преши, когато Дария се наведе да я целуне за довиждане.

— Можеш да заложиш на ситуацията — прошепна Дария в отговор.

Бенет Джеймс бързо се изправи.

— Толкова се радвам, че се запознах с теб, Дария — каза, гледа я дълго и задържа ръката ѝ в своята.

Тя кимна.

— Наслади се на времето, прекарано в Париж. — След това махна с ръка и тръгна между масите към изхода.

Преши почувства топлината на паниката да пролазва нагоре по гръбнака ѝ. Беше сама с мъж, когото току-що беше срещнала, но към когото очевидно изпитваше силно привличане. Дали не трябваше да се сбогува учтиво с него, но първо да му остави номера си, а през следващата седмица да кръжи нетърпеливо около телефона с надеждата, че той ще се обади? Или да се подчини на горещината, която я тласкаше към него и вероятно към леглото му? Беше лудост. Все пак, не беше жена, която поддържа безразборни връзки, едва го познаваше!

Усети погледа му, обърна се и го посрещна. В последвалата тишина се почувства така, сякаш я беше докоснал. Накрая той каза:

— Возила ли си се на туристическото корабче по Сена?

Тя поклати глава.

— Само туристите го правят.

Той се усмихна.

— Тогава, бъди туристка с мен. Ще видим нощния Париж откъм реката. Може ли нещо да бъде по-красиво?

Взе ръката ѝ в своята. Кожата му беше гладка, топла и с лек загар. Тъмни косъмчета се подаваха едва забележимо под маншета на ризата му със скъпите златни копчета за ръкавели и златния часовник. А вълните електричество стигаха вече до пръстите на краката на Преши.

— Защо не.

— Страхотно! — Направи знак на келнера да донесе сметката, отхвърли възраженията ѝ и плати също така и тяхната.

— Радвам се, че те срещнах — каза и отново я обгърна с погледа си.

ГЛАВА 13

Седнала до Бенет в таксито, което ги носеше към „Понт де л'Алма“, Преши се питаше дали той няма да се опита да я целуне. И дали да му позволи? Все пак, бяха се срещнали само преди два часа. Какво щеше да си помисли? Но, за нейна изненада, той не се опита да я целуне. Всъщност, пазеше дискретна дистанция и запълваше възцарилото се между тях мълчание като й задаваше въпроси за работата ѝ и за живота в Париж.

— Не знам нищо за антиките — когато таксито спря на кея. — Ще трябва да ме научиш.

„Дали това означава, че иска да ме види отново?“, запита се Преши докато той я водеше, бързо и с бодра крачка, към ярко осветеното корабче „Бато Моше“. А когато се плъзнаха плавно по реката, Бенет я поведе към едно от първокласните места. Светлините на корабчето придаваха на всичко вълшебен вид, прекрасните мостове изглеждаха като излезли от страниците на реклама, старинните сгради и паметниците имаха величествен вид, катедралата „Нотр Дам“ блестеше. Преши никога преди не беше виждала Париж откъм Сена.

— Изумително е — прошепна и инстинктивно докосна ръката на Бенет.

Устните му бяха съвсем близо до ухото ѝ, когато каза, леко като дъх:

— Трябва да ти призная нещо.

Тя отвърна, изненадана:

— Познаваме се само от няколко часа, какво би могъл да споделиш с мен?

— Виждал съм те и преди „Ла Купол“. Надникнах през витрината на антикварния ти магазин. Косата ти беше онова, което привлече вниманието ми. — Хвана кичур от меднорусото ѝ злато и го разтри нежно между пръстите си. — Не можах да видя лицето ти, ти вървеше толкова бързо... Е, просто те проследих. — Засмя се. — Кълна се, никога досега в живота си не съм проследявал жена, но в теб има нещо... Прекрасните крака, походката, косата... Нарочно седнах

до вас в „Дьо Маго“ и тогава видях лицето ти. Изненадан съм, че не си почувствала погледа ми — добави. — Гледах те толкова втрещено. Тъкмо се чудех как да събера смелост да те заговоря, когато чух, че ще отидете в „Ла Купол“. И отново те проследих. Късметът ми проработи и успях да заема съседната маса. — Сви рамене. — Сега сигурно ще си помислиш нещо лошо за мен. Но аз съм честен човек и трябваше да ти призная това, което се отнася до теб.

Преси не беше попадала в толкова откровено романтична ситуация през целия си живот. Беше като замаяна.

— Поласкана съм — каза тихо. — Никога през живота ми не съм била следена от мъж.

— И се надявам никога вече да не бъдеш.

Корабчето се плъзна тихо в мрака под поредния мост, а той се наведе и я целуна. Устните на Преси тръпнеха под неговите. Целувката му не беше страстна. По-скоро беше колебливо нежна. Бенет знаеше, че не е разумно да насилва нещата, щеше да ѝ даде време да свикне с него. Тя беше благодарна за това, че е разбрал правилно природата ѝ — тя не скачаше в леглата на мъжете, не беше такава жена. С нея трябваше да се подходи различно, тя имаше нужда от дълго и нежно ухажване.

Все още под очарованието на магията от красивите гледки и целувката, взеха такси обратно до „Дьо Маго“, за да изпият последна чаша шампанско, да разговарят и да гледат безплатното представление на акробатите и жонгльорите, облечени във фантастични костюми. Въздухът беше изпълнен със звуците на испанско фламенко, изпълнявано от един китарист. По-късно Бенет я изпрати до улица „Жакоб“.

Застанаха с лице един към друг в задния двор. Той взе дланите ѝ в своите и Преси отново чувства електрическото привличане между тях. Изучаваше с поглед слабото му и добре оформено лице и, да, без съмнение, той беше най-красивият мъж, когото беше виждала.

— Не знам друг път да съм се наслаждавал така на Париж — каза Бенет. — Благодаря ти за прекрасната вечер.

— По-скоро — аз ти благодаря, че ме изведе.

Той се поколеба:

— Ще ми дадеш ли телефонния си номер?

Преши затърси визитна картичка в чантата си. Не можа да намери, нито пък химикал, затова го записа с червило върху хартиена кърпичка и му го подаде. Той поклати глава с усмивка.

— Каква делова жена си, след като нямаш визитки у себе си.

— Не съм чак толкова организирана и делова, просто обичам антиките.

Той кимна, но вместо да я целуне, както тя очакваше, нежно докосна устните ѝ с пръст.

— Ще се обадя — каза и тръгна.

Когато портата се затвори след него, Преши се обърна и изтича нагоре по стъпалата, в трескавостта си едвам успя да напипа ключалката. Влезе, изтича до прозореца и огледа нетърпеливо улицата. Но от него нямаше и следа. Отпусна се нещастно на дивана и провери съобщенията си. Имаше само едно. От Дария. „Обади ми се, щом се прибереш.“ Тя бързо набра номера ѝ. Дария вдигна веднага.

— Не можах да заспя, защото мислех за теб — каза. — И така... Казвай какво стана.

— О, Дария! — каза Преши с треперещ глас. — Като че ли земята се разтнесе под краката ми.

ГЛАВА 14

Телефонът звънна в десет часа на другата сутрин. Преши веднага вдигна слушалката.

— Ало? — каза с надеждата, че е той, но все пак бе изненадана, когато чу гласа му.

— Преши, Бенет е.

— О... Бенет... здравей... искам да кажа, как си? — Най-последно събра разума си и каза: — Надявам се, че си спал добре.

А после ѝ се прииска да не беше казвала това, защото беше равносилно на признание, че е мислила за него. Което беше самата истина, но не искаше той да знае.

— Не спях много — отговори той. — Мислих за теб.

Този път тя беше напълно лишена от дар слово.

— Чуй, Преши, утре ще трябва да се върна в Шанхай. Ще вечеряш ли с мен довечера?

— Довечера? Ами, да, с удоволствие.

— Кажи ми къде желаш да те заведем и ще направя резервация — каза той.

Преши се замисли. Щеше да се върне в Шанхай и беше възможно никога повече да не го види, което щеше да означава, че е само флирт за него...

— Не, аз ще направя резервацията — каза твърдо. — Защо не ме вземеш в осем?

— Осем. Очаквам с нетърпение.

— Хм, аз също. Ще се видим тогава.

Тя се усмихваше, когато оставяше слушалката. Щеше да го заведе във „Верлен“. Силви щеше да я държи под око и нямаше да ѝ позволи да се забърка в някаква каша.

„Верлен“ беше едно от онези малки бистра в тясна улица, обточена с дървета, близо до църквата „Сен Сюзанс“ в Сен Жермен. По-голямата част от стените му бяха огледала, които отразяваха светлината на лампите и всичко сякаш плуваше в омара. Прозорците бяха закрити от тъмнозелени кадифени пердета, за да не могат

минувачите да надничат вътре и клиентите да се чувстват уютно. Всичко останало беше съвсем семпло — светлозелени ленени покривки, малки лампи с розови абажури, твърди позлатени столове със зелени възглавнички. Винаги огромен букет полски цветя, сякаш току—що набрани от слънчева ливада — маргаритки, слънчогледи, златничета, люляк и черешови цветчета, в зависимост от сезона — поздравяваше посетителите още с влизането. Фактът, че Силви използваше само сезонните цветя и плодове, комбиниран с истинския ѝ талант на готвач, беше онова, което караше клиентите да посещават заведението.

Силви беше дребничка и закръглена, с къса черна момчешка прическа и весели кафяви очи. Темпераментът ѝ, когато се ядоса, беше пословичен. Което беше видно през по-голямата част от времето — като се има предвид естеството на работата ѝ като главен готвач и собственик на „Верлен“. Животът ѝ беше непрестанно тровен от готвачите на сосове, но може би тя беше същата отрова за тях, защото често и високо им викаше, че нито един не отговаря на стандартите ѝ.

Всяко блюдо, сервирано във „Верлен“, трябваше да е съвършено и като ястие, и като външен вид. Което не означаваше да се издигат кули от храна, нито пък да се сервират малки и невзрачни порции, украсени така, че да изглеждат модерни. Тук не се правеше и грешката всичко да се залива обилно със зехтин и така да се унищожава аромата на внимателно подбрания букет подправки.

Както и да е, беше решила да надмине себе си тази вечер. Прещи щеше да доведе приятеля си — е, той едва ли можеше да се нарече така, защото го беше срещнала едва снощи, при това щеше да отпътува утре за Шанхай. Това не звучеше особено обещаващо според Силви, но Дария беше казала, че е великолепен и Прещи изглежда луда по него, затова трябваше внимателно да го огледа. Шанхай беше доста далеч от Париж. За гостуващ бизнесмен щеше да е лесно да има тук неангажираща връзка, а Силви нямаше да позволи приятелката ѝ да се забърка в това.

Те дойдоха в осем и половина с разрошени от вятъра коси и леко мокри от внезапно изсипалия се ситен дъждец.

— Добре дошли, добре дошли — усмихна се тя, като ги пресрещна още от вратата, елегантна в белите си готварски одежди.

Зачервена и усмихната, Преши представи Бенет, който стисна здраво и твърдо дланта ѝ. Усмихваше се, но не прекалено широко. Силви си помисли, че явно не желае особено да я впечатли, нито пък се опитва да се сприятели с нея.

Настани ги на тиха маса в ъгъла, заяви им, че нямат право на избор, защото за вечерята им ще се погрижи тя. Нареди на сервитьора да донесе бутилка изстудено шампанско и ордъовър от малки раци, загърнати в листа от спанак, и се върна в кухнята, където нещата буквално кипяха, защото в салона нямаше нито едно свободно място.

Това не смуцаваше Силви, тя беше свикнала да организира хаоса в кухнята и да върши перфектно работата си. Острият ѝ поглед отбеляза, че всички готвачи са по местата си, режат сръчно, приготвят сосове и запържват месо. Даде нарежданията и напътствията си, после отиде до фурната и се приготви да сервира на Бенет Джеймс най-вкусно приготвеното месо в живота му. Щеше да види какво има да каже той по въпроса. Така щеше да го прецени съвсем точно.

Нареди на сервитьора да им занесе първото блюдо от панирани омари, след което надникна в трапезарията, за да види дали гостите ѝ са доволни. Забеляза, че двамата се държат за ръце. Хм! Това изглеждаше сериозно.

— Тя е много мила, очарователна даже — каза Бенет по-късно докато гледаше как Силви се движи бързо между масите и разговаря оживено с клиентите, както обикновено. — И не само това, тя е страхотна готвачка. Къде се е научила да готви така?

— Дали ще повярваш или не, но тя се интересува истински от готвенето през лятото, в което гостувахме на семейството на Дария в Кейп Код. Беше ни омръзнало да бездействаме по цял ден и Силви започна работа в местния ресторант. Носеше у дома остатъците, а на следващия ден успяваше да приготви с тях невероятни неща. Всички наддадохме по няколко килограма, а съдбата на Силви беше определена. Желанието ѝ да се занимава с готвене бе повече от ясно, решението ѝ беше твърдо.

— Звучи забавно — каза Бенет и поднесе дланта ѝ към устните си. Погледите им се срещнаха, очите им горяха като въглени.

— Спираш ми дъха — прошепна Преши и отдръпна ръката си. — Мисля, че имам нужда от още вино.

— Ще ти помогне ли то да дишаш по-леко? — запита той и напълни чашата ѝ догоре с изстуденото „Бройли“, препоръчано от Силви за ордьовъра.

Преши отпи ѝ потръпна от смесено чувство на удоволствие.

— Признавам, че така ми е добре — усмихна му се. — Харесва ми да не ми достига дъх от вълнение.

— А това не пречи ли на апетита ти?

Тя отметна глава назад и се засмя.

— Никога нищо не може да ми попречи да се нахраня — заяви и хапна от пилето, чийто вкус не можеше да се сравни с нищо.

— Радвам се да го чуя — каза Силви, която тъкмо минаваше край масата им. — Всичко наред ли е? — запита на френски.

— Силви, храната е... — На Бенет като че ли не му достигаха думи. — Прекрасна е. През целия си живот не съм ял нещо по-вкусно.

— Дори в Шанхай? Чух, че храната там била добра, приготвена с въображение, екзотична.

— Но тази тук е различна. Може би трябва да се преместя да живея в Париж, за да идвам във „Верлен“ по-често.

Силви се усмихна лъчезарно, обожаваше комплиментите.

— По всяко време си добре дошъл — увери го, а после, след като им сервираха салата и няколко вида сирене, се върна в кухнята и приготви традиционния френски десерт, който се наричаше „Плаващи острови“. Островчетата бяха яйчни белтъци, разбити със захар, и запечени, плаващи в крема от жълтъците. Постави за украса по няколко шоколадови бонбона. Десертът изглеждаше красиво и макар да не беше нещо особено, излязъл изпод ръцете на Силви, имаше прекрасен вкус и аромат.

— „Плаващи острови“! — възкликна Бенет. — Звучи почти като нещо, типично за Китай. Мисля, че може би ще се наложи да те отвлека, Силви, и да те накарам да отвориш ресторант в Шанхай.

Засмяха се. Силви погледна Преши, която пък гледаше Бенет с огромно възхищение, и се зарадва, че е толкова щастлива. Той също не можеше да свали очи от нея. Силви се изненада, че въобще намираха време да се хранят, защото бяха напълно погълнати един от друг.

По-късно, когато им поднесоха кафето, тя седна за малко при тях. Двете с Преши подеха разговор за летата, прекарани с Дария на Кейп Код.

— Трябва да те заведа там — обърна се оживено Преши към Бенет. После, осъзнала, че може би отива твърде далеч, се опита да се поправи. — Разбира се, ти си прекалено зает за нещо такова.

— Бих могъл да намеря време — отговори Бенет и я загледа дълго и горещо, което я накара да престане да мисли за каквото и да е.

След което, с очевидно съжаление, погледна часовника си — изключително елегантен и скъп, както отбеляза Силви. Беше благодарна, че Преши не се беше влюбила в гладен художник — нещо, което се беше случвало преди, когато приятелката ѝ се беше впускала в любовни авантюри. Бенет беше не само привлекателен, но също така изглеждаше уважаван и богат.

Той се извини, че се налага да тръгнат. Последваха пожелания за лека нощ и целувки, а Бенет обеща отново да дойдат. Веднага щом излязоха, Силви позвъни на Дария.

— Е? — запита Дария.

— Май е твърде късно, тя е затънала до уши.

— Толкова ли е зле?

— Той изглежда прекалено съвършен, за да е истински. Единственият му недостатък е, че живее в Шанхай. Шест хиляди мили е огромно разстояние.

— Да, но винаги могат да намерят начин да бъдат заедно — каза Дария, после се засмя. — Чуй само как разговаряме като две стари сватовници, а Преши го познава едва от двайсет и четири часа.

— Може би е достатъчно — каза Силви като си спомни погледите, които двамата си разменяха.

ГЛАВА 15

— Наистина ли ти хареса? — запита Преши докато двамата с Бенет се разхождаха, хванати за ръце, през лабиринта от малки странични улички, водещи към дома ѝ на „Жакоб“.

— Прекрасно беше. — Бенет я гледаше. Дъждовните капки блестяха по косата ѝ, очите ѝ бяха влажни и примамливи като открито море. — Но бях щастлив просто да бъда с теб — добави.

Тя стисна ръката му, усмихна се.

— Аз също — каза срамежливо.

Без да обръщат внимание на дъжда, спираха да разгледат яркоосветените витрини, критикуваха картините в много от галериите и се възхищаваха на антиките и на дрехите в бутиците. Най-после стигнаха и до малкия вътрешен двор и Преши го запита дали би искал да се качи.

— За по едно последно питие — добави с тих кикот, защото предложението звучеше точно като онова, което всъщност беше. Нямахте да му позволи да ѝ се изплъзне тази нощ.

Бенет я последва и се огледа. Домът ѝ беше приятен, уютен. Помогна ѝ да съблече мокрото си сако, свали и своето, после поривисто я взе в прегръдките си.

— Без последно питие — прошепна и приглади мокрите кичури коса, паднали върху лицето ѝ, зад ушите.

— Сега сме само ние двамата, Преши... Ти и аз...

Тя го прегърна здраво през врата и зачака целувката му.

— Това ли е, което наистина искаш, скъпа Преши? — запита той тихо. — Не искам да те насилвам да прибързваш.

Тя поклати глава и от все още мократа ѝ коса се разлетяха капки дъжд.

— Не ме насилваш.

Устните ѝ бяха на милиметри от неговите, делеше ги само един дъх. Той я целуна, а тя затвори очи. Коленете ѝ се бяха превърнали в желе, тя се топеше в прегръдките му, тялото ѝ се притискаше в неговото. Никога преди не беше усещала такива пагубно силни

емоции, никога не беше познала такова желание, такъв копнеж да се отдадеш и да приемеш удоволствие от любимия мъж. Реалният свят остана заключен някъде отвън, когато Бенет я вдигна на ръце и я занесе в спалнята. Преси знаеше, усещаше, че това ще се превърне в решаващ момент от нейния живот.

С падането на зората тя се унесе в дълбокия сън на пълното изтощение. Не чу кога Бенет стана, взе душ, облече дрехите си и отиде във всекидневната. Той остана загледан няколко минути през прозореца, смръщил вежди, замислен как да излезе от тази игра. Обърна се и разгледа редицата снимки на рафта над камината. Взе онази, за която предположи, че е на богатата леля, която, според Лили, щеше да остави парите си на Преси. Очевидно беше богатата дама, облечена в червена рокля от шифон. Няколко секунди изучава внимателно лицето ѝ, после погледът му беше привлечен от сватбената снимка на дядо Хенеси и неговата невеста, облечена в традиционна австрийска булчинска рокля. И огърлица с една-единствена огромна перла. Дълго я гледа. Значи, Мери-Лу беше права за огърлицата. И тя наистина беше притежание на Лили. Хрумна му: може би беше възможно да се сдобие и с двете — с наследницата и с огърлицата. Сложи снимката в джоба си и се върна в спалнята.

Преси чу Бенет да прошепва името ѝ. Той седеше на ръба на леглото, напълно облечен, и я гледаше.

— Трябва да те оставя — каза. — Не защото искам, повярвай ми, никак не желая това, но трябва да хвана самолета.

— Разбира се.

Тя бързо седна в леглото, притиснала чаршафа малко над гърдите си, макар да не знаеше защо изпитва такова желание за скромност след случилото се през нощта. Той хвана брадичката ѝ с пръсти и наклони главата ѝ така, че да погледне право в очите ѝ.

— Знаеш, че ще се върна — каза тихо.

Тя кимна, изведнъж онемяла от страх, че може никога вече да не го види.

— Преси — каза той, опитвайки се да ѝ вдъхне смелост и сигурност. — Ще се върна при теб. Наистина.

Наведе се и я целуна нежно по устните, после стана и отиде до вратата. Обърна се да я погледне за последен път, седнала в леглото и

придърпала чаршафа над гърдите си, а очите ѝ кръгли и влажни от тъгата.

— Скоро — каза ѝ. — Обещавам.

И в следващия миг вече го нямаше.

ГЛАВА 16

Лили караше бавно с черния джип по непавирания път, високо в тясната клисура над река Яндзъ. Минаваше полунощ. Мракът беше гъст, с почти осезаема плътност, какъвто може да бъде само и дълбоката провинция, далеч от светлините на големите градове. Валеше силно. Лъчите на фаровете осветяваха голия пейзаж, подобен на този, изобразяван на старите китайски гравюри, влажно сив и с мъртвешка белота, с изрязаните черни силиуети на оголените дървета, брулени от непрестанния вятър.

Тя нетърпеливо отметна косата от лицето си и надзърна в дъждовната тъма, търсейки пътя. Седнала до нея, Мери-Лу намести очилата си и също затърси с поглед някакъв знак, който би им подсказал, че приближават мястото на срещата. Само че умът ѝ беше само наполовина зает със задачата. Тя беше силно разтревожена. Все още не се беше чула с Бенет.

И двете носеха дебели плетени шапки, дънки и топло подплатени черни якета, за да се предпазят от ледения вятър. А в джоба на Мери-Лу беше скрит пистолет със заглушител. „Берета“. Лили не подозираше за оръжието. Мери-Лу искаше да е сигурна, че ако възникне проблем, поне тя ще се измъкне жива.

Пътят лъкатушеше и се извиваше все по-далеч от реката, нагоре по стръмния хълм, между дърветата, огънали клони под напора на вятъра, покрай малки езерца и поляни. В мрака Лили долавяше неясните очертания на дървени къщички. Изгаси бързо фаровете. И така макар трудно, но пък по-предпазливо, налучка пътя през спящото селце и се спусна по хълма към гробището.

Пред портата имаше трима души охрана, които побързаха да насочат оръжието си към тях, щом видяха джипа. Лили натисна три пъти клаксона — сигналът, който те очакваха. Пред себе си видя, в сянката на стената, малък камион и огромна каравана.

Изгаси двигателя и двете слязоха, треперещи в студа. Зачакаха сигнала, който щеше да им подсказва да продължат. Иззад камиона, чиято каросерия беше покрита с дебел брезент, се показа мъж.

Направи им знак да се приближат и внимателно се взря, за да се увери, че са сами. Работата, с която се занимаваше беше опасна, конкуренцията беше жестока и се налагаше да бъде изключително внимателен.

Направи им знак да приближат до камиона и повдигна брезента, за да им покаже калните съкровища, скрити вътре. Гробницата, която ограбваше, беше много стара и всичко, открито в нея — вази, съдове, статуетки и бижута — беше ценно не само като антики, но и като истинско произведение на изкуството. Той знаеше каква е стойността на откраднатото на черния пазар, както и какво може да получи от Лили Сонг. Все пак, първо трябваше да се спазарят.

Китайците са майстори в пазарлъка, а Лили не беше изключение. Нямаше търпение да постигне добра цена. Двете с Мери-Лу отделиха избраните от тях неща, а после Лили и мъжът седнаха в кабината, за да се споразумеят за цената. Мери-Лу остана отзад, за да наблюдава мъжете от охраната. Те ѝ обърнаха гръб и се скриха от вятъра, за да изпуснат набързо по една цигара, а тя безшумно се плъзна навътре в гробището. Скрита в сенките, загледа как група мъже разбиват вратата на втора гробница. Огледа се бързо и видя онова, което търсеше — малка купчинка антики, които чакаха да бъдат прибрани в камиона. Превисе на две почти до земята и запълзя към тях. Само след секунда държеше в ръка малка купа. Все още беше покрита с кал, но стойността ѝ личеше дори под мръсотията. Беше част от богатството на императорите.

Сърцето ѝ заби лудо от вълнение. Мушна я в джоба си до оръжието, после тихо затича обратно по пътеката към камиона. Мъжете нямаше да проявят милост, ако я заловят. Щяха да застрелят и двете с Лили и да хвърлят труповете им в реката. Но странно, тя бе уверена, че е в безопасност.

Седнала в кабината, Лили подаде пачка банкноти на „снабдителя“. Той преброи парите, поклати глава, сякаш отвратен от факта, че една жена се справя по-добре от него, и изръмжа в знак на съгласие.

Мери-Лу я чакаше, двете натовариха стоката в джипа и потеглиха. Лили усещаше злия поглед на „снабдителя“ в гърба си докато палеше двигателя, видя охраната да вдига карабините, когато минаха покрай нея. Изпоти се, почти очакваше да усети куршумите да

се забиват в джипа и в телата им. Но стрелба не последва. Лили Сонг беше добър клиент, плащаше в брой, а „снабдителят“ се надяваше и на бъдещи сделки. Може би някой ден щеше да я убие, но не и тази вечер.

Крадените антики, обвити в парцали, леко подскачаха отзад в джипа докато пътуваха обратно по протежението на реката, през мрака на студената нощ, по дългия път обратно към Шанхай.

— Успяхме — каза весело Лили и извади цигара.

— Да — съгласи се Мери-Лу.

В светлината на пламъчето на запалката забеляза, че ръцете на Лили треперят. Нейните бяха спокойни. Сключи пръсти в джоба си около малката купа с инкрустирани скъпоценни камъни, и се усмихна. Щеше да бъде богата на всяка цена. Лили нямаше представа, че приятелката ѝ също е крадец.

ГЛАВА 17

Париж

След десет дни, верен на обещанието, Бенет влезе, незабелязан, в магазина на Преши и се засмя като видя изуменото ѝ изражение. Само след секунди и двамата се чувстваха така, сякаш изобщо не се бяха разделяли.

Той ѝ даде номера на мобилния си телефон и електронния си адрес.

Той се връщаше в Париж на всеки десет дни. За два месеца се видяха шест пъти. „Седем“, помисли си Преши, ако се броеше първата им среща. А ѝ се струваше, че винаги е бил част от живота ѝ. Вярваше, че се познават по-добре, отколкото влюбени, които са заедно от години.

Когато не се любеха, говореха, безспирно. Нямаше нещо, което Бенет да не знае за нея. Беше сигурна, че и тя знае всичко за него. Познаваше до най-дълбока интимност прекрасното му тяло, начина, по който я люби, знаеше всичко за последните му приятелки, които не бяха толкова много, колкото беше очаквала. Знаеше какви са вкусовете му по отношение на храната, на физическите упражнения, на природата и пътуванията, какво е мнението му за повечето световни събития, за филмите и за книгите. Знаеше също и какво е било детството му.

Бенет ѝ каза, че петгодишен е бил изоставен от майка си, която го отглеждала сама. Прекарал детските си години в Ню Хемпшър, в приют за момчета.

— Бях вече твърде голям, за да бъда осиновен — каза. — Трябваше да преглътна този факт и да свикна с мисълта, че ще живея в държавна институция с други деца. Не помнех майка си, тя просто ме беше захвърлила. Никога повече не я видях. Колкото до баща ми, дори не знам кой е. Може би майка ми също не е знаела, затова и не ме е обичала.

Той поклати глава като да се отърси от лошите спомени, а в очите му имаше студенина, която накара Преши да потрепери.

— Не можеш да имаш много приятели в такава среда — каза той, изпълнен с горчивина. — Единственото, което искаш, е да се измъкнеш. Спечелих стипендия за Дартмаут. Там научих всичко, което има да се знае, за „реалния“ живот, както го наричах. И затова — отново се усмихна горчиво — сега съм този, който съм. Затова съм толкова зает да правя пари, опитвам се да забравя годините, прекарани в мизерия, чувството да си никой, низвергнат от всички. Винаги съм в движение, за да нямам време да създам истински приятелства. Или, може би, съм толкова зает да постигна успех, че нямам време за личен живот и искрени приятели. До този момент — добави и взе ръката ѝ в своята. — Сега имам теб, Преша.

Тя беше влюбена в романтиката на тази връзка: в тяхната първа среща, в раздялата след поредната среща, когато той се обаждаше да ѝ пожелае лека нощ, независимо от часовата разлика. Беше влюбена и в новите им срещи, в завръщането му в Париж, в апартамента на улица „Жакоб“, в очакващите го нейни прегръдки и леглото. Тя споделяше всичко с него — историята на своя живот и на семейството си, на дядо Хенеси и богатата леля Гризелда, на родителите си и малкото, което знаеше за братовчедка си Лили, която никога не беше срещала и която също живееше в Шанхай.

Купуваше му подаръци: рядко издание на поемите на Джон Дон, в които сякаш се казваше всичко, което би могло да се каже за страстта и любовта, специална бутилка вино, ключодържател с Айфеловата кула — „за да ти напомня за мен и Париж“, казано със смях. А той отиваше при нея с шампанско и цветя и я водеше на пътувания до провинцията, където най-често отсядаха в някой огромен замък, превърнат в хотел, и вечеряха като кралски особи, заобиколени от слуги.

„Нима е възможно толкова много романтика да не разцъфти в любов и да не даде плодове“, питаше се Преша докато лежеше в леглото от седемнайсети век с копринените драперии в просторната стая, а луната светеше в рамката на прозореца и къпеше градината в лъчи. Гледаше спящия до нея красив мъж и мислеше, че това е то — Любовта.

Като че ли почувствал погледа ѝ, Бенет отвори очи.

— Преша — каза сънено, — не мисля, че мога да живея без теб. Ще се омъжиш ли за мен? Моля те.

Преши, влюбена във всичко около себе си, в романтиката, в мястото, в самия него — не се поколеба.

— Да — отговори и покри лицето му с целувки.

— Кога?

— Веднага — каза тя със смях. А после: — О, не мога. Трябва първо да се обадя на леля Гризелда.

— Не се тревожи за леля си Гризелда — каза Бенет. — Аз ще направя необходимото. Ще отида до Монте Карло и ще поискам ръката ти от нея.

На следващия ден той се върна в Париж и я заведе на вечеря в ресторант „Жул Верн“ на върха на Айфеловата кула. И там, над шампанското и омарите, тържествено ѝ подари пръстен с огромен диамант, заобиколен от по-малки диаманти. Постави го на пръста ѝ, а останалите клиенти в ресторанта аплодираха и викаха „Браво“.

„Какво би могло да е по-романтично от това?“, чудеше се Преши и гледаше с възхищение годежния си пръстен, който блестеше като светлините на Париж под тях. Но нали Бенет винаги правеше точно това, което трябва.

— Ще живеем тук — реши той. — Ще пътувам до Шанхай, но ще се опитвам да съм по-често у дома. Винаги, когато мога — добави с поглед, който я поглъщаше и предизвикваше тръпки по тялото ѝ. — А утре — добави — ще помоля леля ти Гризелда да ми даде ръката ти. Надявам се да ме одобри — завърши, добил неочаквано несигурен вид, с което отново я накара да се засмее.

— Разбира се, че ще те хареса. Ти не би могъл да се провалиш — отговори тя.

ГЛАВА 18

Китай

Всяка сутрин Мери-Лу се появяваше на работа кисела и неспособна да се концентрира. На Лили не ѝ беше необходимо кой знае колко време, за да разбере естеството на проблема.

— Впрочем, къде е Бенет? — запита тя докато караха поредната доставка антики към частния склад на един от клиентите си.

— Защо питаш?

Каза го като да се защити и Лили се засмя.

— Предполагам, че този отговор ми е достатъчен. Не продължи дълго, нали?

— Не вдига телефона си, не се обажда... Може би е в Щатите по работа. Или в Париж — добави, спомнила си внезапно разговора, в който Лили беше споменала братовчедка си.

— Често ли ходи в Париж?

— Така казва. Но...

Лили откъсна очи от пътя и погледна бързо към Мери-Лу. Устните ѝ образуваха тънка права линия, веждите ѝ бяха силно смръщени.

— Но... какво?

— О, не знам — каза уморено Мери-Лу. — Мислех, че този път е истинското чувство. Поне от моя страна беше така.

Лили потупа със съчувствие приятелката си по ръката.

— Съжалявам — каза. — Може би просто е прекалено зает. С мъжете понякога е така. Говоря от опит, защото като делова жена и аз съм доста заета. Нямам време за развлечения.

— Никога не съм мислила за себе си като за „развлечение“ — каза горчиво Мери-Лу и с това накара Лили да се усмихне.

Доставиха поръчката и бързо потеглиха обратно. Не бяха отговорни за нещата от тук насетне. Лили не се интересуваше от частния самолет, който чакаше на летището, нито от това как купувачите ще качат стоката на борда и ще я изнесат от страната. Не

беше нейна работа. Парите бяха в чантата ѝ и само това имаше значение.

Даде на Мери-Лу щедър процент, както винаги, за участието ѝ в рискованото начинание и ѝ каза, че е планирала и друго пътуване.

— След две седмици — каза. — Окей?

Мери-Лу кимна, но умът ѝ беше на мили далеч от река Яндзъ. Взе си почивка за останалата част от деня и изхарчи част от дела си по бутиците по улица „Нанкин“, макар да не можеше да се концентрира дори върху пазаруването. Мислеше непрекъснато за продажбата на огърлицата, за рубините и диамантите и за безценната перла... И как да намери купувач.

Имаше една-единствена връзка в света на скъпоценните камъни — Вуртман, майсторът по рязане на диаманти, когото използваше да придава нова форма на крадените бижута. Обади му се и веднага се запъти към него.

Холандецът Вуртман беше плешив, с отпуснат корем и винаги лошо облечен. Беше научил занаята по пазарите за диаманти в Амстердам. Много отдавна беше осъждан за кражба. Престъплението не беше от най-сериозните, но в търговията с диаманти, щом веднъж си осъждан, вече си извън играта. Беше стигнал до Шанхай през Банкок. Криеше се, работеше за престъпния свят, макар да вършеше работата си добре. Всеки в Шанхай обаче имаше и други странични доходи. Той продаваше крадени бижута. Поръчките на Мери-Лу не бяха съществена част от работата му, но той никога не отказваше такава. А ето че сега тя имаше предложение за него.

Той натисна бутона, който отваряше двойните стоманени врати и чу тракането на високите ѝ токчета по дървените стъпала, които водеха към работилничката му на втория етаж. Тя спря пред затворената врата и той отново натисна бутона.

— Седни — покани я и изключи силната лампа над бюрото, което беше работното му място, след което завъртя стола си, за да бъде с лице към нея. Помисли си, изненадан, че изглежда изплашена. Той не можеше да си позволи никакви неприятности.

— Какво има? — запита я рязко.

— Нищо. Просто имам предложение за теб. Много специално. Уникално, всъщност.

Мери-Лу беше направила копие на снимката на огърлицата на домашния си принтер. Отвори чантата си и я извади, но не му я подаде веднага.

— Това, което ще ти покажа, е поверително — погледна го напрегнато тя. — И за него не бива да знае никой, освен нас. Работата е сериозна, Вуртман. Разбираш ли?

Той повдигна скептично вежди.

— Да не би на някоя богата жена от Хонконг да е изчезнал десеткаратов диамант?

Тя поклати нетърпеливо глава.

— Много, много повече. Първо чуй какво имам да ти кажа.

И му разказа историята за откраднатите скъпоценности на императрицата и за перлата, после се облегна назад в очакване на реакцията му. Той сви рамене, изглеждаше отегчен, погледна часовника си. Беше време да затвори магазина си и да тръгне да обикаля баровете. Успяваше да остане трезвен цял ден, все още успяваше да овладее тремора на ръцете си. Не можеше да си позволи провали в работата. Но в седем вечерта той се превръщаше в напълно различен човек.

— И? — запита.

Тя му подаде снимката.

— Ето скъпоценностите — каза. — А това е известната перла.

Вуртман се загледа мълчаливо и съсредоточено в недотам ясният образ. Снимката очевидно беше правена тайно и при лошо осветление, но ако историята беше истинска, той надушваше нещо извънредно.

— Откъде да знам, че не е фалшива?

— Имай ми доверие — каза тя простиичко.

Той я погледна. Изглеждаше самоуверена. Реши, че поне веднъж би могъл да ѝ се довери. Облегна се назад, скръсти ръце на гърди и отново я погледна — този път по-внимателно. Красотата ѝ нямаше никакъв ефект върху него. Алкохолът и опиумът бяха неговата любов и всеки спечелен от него цент биваше изхарчен за това удоволствие.

— И какво искаш от мен?

— Да намериш купувач.

— Хм. Предполагам, че огърлицата е на твое разположение?

— Мога да я имам незабавно, ако се наложи.

— Очевидно е крадена. Полицията ще се заинтересува. Играта е опасна.

— Никой не подозира за нея, скрита е от години.

— И на кого принадлежи? Защото, който и да е той, едва ли би могъл да остави нещата на случайността.

— Принадлежала е на едно семейство. Няма да докладват на полицията, когато открият липсата ѝ. Защото ще бъде конфискувана, Вуртман. А собственикът ѝ ще бъде хвърлен в затвора. Това, разбира се, не засяга нито теб, нито мен. От теб искам само да намериш подходящ купувач. И то скоро.

Вуртман се замисли. Също като Мери-Лу, и той виждаше тлъста сума да танцува пред очите му. Това можеше да е сделката на века. Но как да я осъществи?... Щеше да се наложи да използва старите си връзки в Амстердам. А може би беше възможно...

— Ще помисля какво мога да направя — каза накрая. — Но трябва първо да видя огърлицата.

Тя рязко затвори чантата си и закопчалката ѝ изщрака.

— Няма сделка — отсече.

Вуртман въздъхна.

— Човек не може да действа по слухове и предположения — той я изгледа студено. — Предметът е от такова значение, че купувачът ще иска първо да го види.

Мери-Лу преметна чантата си през рамо и се изправи. Усмихна му се за първи път.

— Ще решим този проблем, когато възникне — каза. — И помни, трябва да се действа бързо.

Вуртман учтиво я изведе от мръсния си офис. Чу бързите ѝ стъпки надолу по стъпалата, после сигнала, който показваше, че тя иска да излезе. Отвори ѝ вратите, после ги чу как се затварят. Облегна се назад на стария кожен стол, залюля се леко встрани със затворени очи. Мислеше, че ако тя казва истината, това би могло да бъде сделката на живота му.

След малко стана и сложи снимката на огърлицата в джоба си. Заклучи офиса си и сам мина през стоканените врати, в чийто затвор се намираше през всичките години, откакто беше напуснал Амстердам. Запъти се към любимия си бар. Утре щеше да позвъни тук-там.

ГЛАВА 19

Монте Карло

Апартаментът в Монте Карло, който двете вдовици и стари приятелки Гризелда фон Хофенберг, аристократката, и Мими Москович, бившата звезда на шоу бизнеса, наричаха дом, беше като филмов декор от трийсетте години на деветнайсети век, издържан в бяло, с хромирани повърхности и сребърни акценти. Цяла огромна прозрачна стена гледаше към залива. Пердетата бяха от лек тюл, подобни на воали, и се развяваха ефирно на лекия бриз. Бели килимчета бяха нахвърляни уж небрежно по пода, настлан с плочи от светъл варовик, диваните бяха покрити със завивки от бял брокат. Имаше още стъклени конзоли и масички за кафе, чиито крака бяха изработени от стъкло и хром, както и шкафчета с огледални вратички. Стените и таваните бяха боядисани в цвят булчинско розово — нито точно розово, нито точно бяло, но придаваше на стаите приятен мек отблясък.

Разбира се, навсякъде имаше цветя, защото Гризелда твърдеше, че не би могла да живее без тях, а освен това Ница беше световната столица на цветята. Винаги имаше рози — бели или бледорозови — черешови цветчета, мимози или лилии, както и любимото им растение с пухкави цветчета, което Гризелда наричаше „кравешки магданоз“, а Мими — „дантелата на кралица Ан“ (защото съм по-изискана от Гризелда, добавяше Мими). И, разбира се, там бяха териерът на Мими, на име Лала, и миниатюрният пудел на Гризелда, Снупи, който в най-студените зимни месеци носеше палто с качулка, от което се подаваше милата му муцунка.

Днес, тъй като Преси щеше да доведе новия си приятел да се срещне с тях, Гризелда и Мими бяха изпълнили целия апартамент с цветя. Според Мими те бяха достатъчни да отворят дори цветарски магазин. Жан и Морис, съпрузите, които работеха за тях от двацет и пет години като иконом и готвачка и които Гризелда и Мими смятаха за част от семейството, бяха приготвили специална вечеря и бяха наредили малката кръгла маса в трапезарията за четирима с бялата

бродирана покривка от органдин, китайския порцелан и сребърните прибори „Кристофел“.

Преша се беше обадила едва предната вечер.

— Искам да доведе един специален за мен човек да се срещне с вас — беше казала толкова развълнувано, че сякаш беше останала без дъх. Никога дотогава не бяха я чували да говори така. — Казва се Бенет Джеймс, живее в Шанхай и го познавам от два месеца.

— Шанхай! — беше възкликнала Гризелда, защото веднага си беше представила как изгубва „дъщеря си“, която отива да живее на другия край на света.

— Два месеца! — беше избумтял силният глас на Мими. — И го споменавах за първи път?

— Съжалявам, бях много заета — беше се изкикотила щастливо Преша, а после беше добавила: — Както и да е, нали ще се срещнете с него сега! И се надявам да го харесате, защото при мен със сигурност е така.

И ето че сега пътуваха към тях.

— Трябва да направим добро впечатление — каза Гризелда на Мими и подръпна едно от цветчетата на белите гардени, поставени в кристална ваза в средата на масата.

— Всичко изглеждаше прекрасно, преди да започнеш да пипаш — сопна се сърдито Мими.

Подредбата на цветята беше нейна задача и тя смяташе, че се е справила блестящо. Гризелда я погледна.

— Мими, аз подреждам цветята по-добре. А ти правиш по-сполучлив избор по отношение на музиката. Всеки със своя талант.

— Тогава следващият път ти ще ги подредиш — нацупи се Мими и приглади добре поддържаната си платиненоруса коса.

— Днес просто нямах време.

— Беше прекалено развълнувана, предполагам.

Гризелда въздъхна.

— Е, не за първи път Преша води приятел у дома, но за първи път тя звучи по този начин.

— Много влюбена — поклати платината си Мими с широка усмивка.

— И, без съмнение, сексът също е страхотен. Как мислиш? Дали изглеждаме достатъчно внушителни?

Гризелда се изпъчи предизвикателно пред Мими, а двете кучета, седнали на дивана, ги наблюдаваха, също сякаш заразени от вълнението. Беше облечена в бял костюм с панталон на Ив Сен Лоран, носеше златна огърлица и много златни гривни. Червената ѝ коса падаше сексапилно над едното ѝ око и се полюшваше над раменете ѝ точно както при актрисата от петдесетте години на двайсети век Рита Хейуърд, на която Гризелда, макар и на възраст, която не искаше да признае, приличаше. Зелените ѝ очи — още по-зелени благодарение на цветните контактни лещи — блестяха доволни от собствената ѝ суетност.

— Изглеждаме толкова добре, колкото могат да ни направят Господ, пластичните хирурзи и личните треньори — отговори Мими. — Мисля, че изглеждаме по-добре от повечето жени.

Тя беше облечена в сребристосива семпла рокля, стигаща до все още красивите ѝ колене и разкриваща пълните ѝ гърди, доставили толкова удоволствие на публиката във „Фоли Берже“ преди години. Диаманти украсяваха ушите ѝ, както и деколтето ѝ.

— Наистина останах с впечатлението, че това е важно за Преши — каза Гризелда. — А ако се окаже, че този е Единственият?

— Тогава можем единствено да се надяваме, че ще премине изпитанието Хофенберг — Московец.

— А ако не успее?

— Тя и без друго сигурно вече е на път да се омъжи за него. А ти можеш да я лишиш от завещание.

— Тя и бездруго не е включена в завещанието ми, знаеш го. Разбира се, ще ѝ оставя бижутата си, но, с изключение на това, ще ѝ се наложи да се справя сама в света.

— Хм — изсумтя Мими. Не беше много сигурна дали Преши в края на краищата няма да получи парите на Оскар фон Хофенберг, защото той нямаше други наследници. Но все пак Гризелда щеше да наложи условията и волята си.

Влезе Жан, за да запали дузините свещи с аромат на гардении в кристалните поставки, покрили практически всяка свободна повърхност.

— Всичко е готово, мадам — каза тя. На френски, разбира се. В това домакинство винаги говореха на френски.

— Добре, благодаря, Жан. — Гризелда се усмихна на старата си приятелка. — Кажи ми, Жан, какво мислиш? Дали този път Преши ни води бъдещия си съпруг?

Жан беше видяла поне дузина млади мъже, водени от Преши в този дом през годините.

— На Преши ѝ е добре в собствената ѝ кожа, мадам — отбеляза тя. — Не мисля, че е готова да отстъпи независимостта си. Още не.

— Хм, ще видим — извъртя очи Мими.

В този момент портиерът отдолу съобщи, че двамата се качват към апартамента. Следвани от подскачащите кучета, двете жени забързаха към фойето и загледаха с очакване вратите на асансьора. И ето ги: Преши, както винаги облечена небрежно в дънки, бяла ленена блузка и с огромна дамска чанта, с щастливо усмихнати очи и разрошена от вятъра медно-златиста коса. И Бенет Джеймс, поразително красив в синята риза, с отворена яка, и тъмносиния блейзър, безупречно изгладените панталони и меките велурени обувки.

Първото впечатление на Гризелда беше, че той е от победителите. А Мими си помисли, че е прекалено съвършен, за да е истински. Бенет се усмихна топло, когато Преши го представи. Подчерта, че е изключително доволен да се запознае с тях, защото Преши му е говорила много за тях. Потупа развълнуваната Лала, която весело подскачаше около него, отбеляза колко красива е Снупи и че със сигурност е по-срамежлива, защото стои на разстояние.

Въведоха ги в сребристобялата всекидневна, изпълнена с аромата на цветя. Той възкликна, забелязал красотата на стаята и очарованието на леките завеси, развявани леко от бриза.

— Като картина от Матис — възхити се той и пое чаша шампанско (от по-евтиното „Жакарт“, а не от скъпото „Кристал“, Гризелда го пазеше за по-късно, ако той успееше да премине теста, на който щяха да го подложат).

Виното беше налял Морис, а сега влезе Жан с подноса с ордьоврите. Преши ги прегърна и ги представи на Бенет, който шеговито подметна, че се радва да се види с всички, които познават Преши от двайсет години. Допълни, че навярно знаят доста семейни истории, които може би биха споделили с него. Всички се засмяха, след което Гризелда зае мястото си на дивана, тапициран с бял брукат. Снупи скочи до нея, а Лала се сгуши на коляното на Мими, седнала на

отсрещния диван. Между тях беше масичката за кафе, изработена от стъкло и хром.

Гризелда потупа дивана и каза:

— Ела седни до мен, Бенет, и ни разкажи за себе си.

— Няма кой знае какво за разказване. — Хвърли поглед на Преши, седнала на бялата табуретка, която ги гледаше с весел плам в очите. — Сигурно вече сте научили всичко от Преши.

— Всъщност, тя нищо не ни е разказала. Спомена само, че живееш в Шанхай.

— Така е. А, за нещастие, това е доста далеч от Париж.

Погледът на Преши срещна неговия. Той усещаше, че тя се наслаждава на въпросите на леля си, а и е наясно какво ще последва.

— И с какво по-точно се занимаваш там, Бенет?

Жан му подаде таблата с ордъврите и той си взе палачинка, пълнена с пилешко месо, специалитетът на Ница, намазана с топен гъши дроб и гарнирана с маслини.

— Собственик съм на „Джеймс Експорт“. Произвеждам части за мебелния бизнес в Съединените щати. Изработваме дървените елементи, а после те биват сглобявани от големите мебелни компании в Северна Каролина.

— И доходно ли е това занимание? — запита Мими с невинен вид, макар въпросът да целеше да разкрие финансовото му състояние.

— Достатъчно — отговори той с усмивка.

— Няма защо да се тревожите, знам всичко, което трябва, за него — каза Преши и отпи от шампанското си.

— Е, но ние нищо не знаем — прогърмя силният глас на Мими, за който Преши смяташе, че би могъл да строши стъклата на близките сгради, ако собственичката му не полага усилия да го овладее. — Искам да знам какво мислиш за нашето момиче, Бенет.

Той ѝ се усмихна и изгледа с онзи поглед, който разтопяваше сърцата на жените от всички възрасти.

— Мисля, че е чудесно, Мими. Всъщност, причината да съм тук, е че искам да го направя мое момиче. Дошъл съм да искам разрешението ви да се ожения за Прешъс, лельо Гризелда, Мими.

— О, мили боже! — Гризелда притисна длани към сърцето си. Не беше очаквала нещата да се развият толкова бързо. Погледна племенницата си. — И какво казва Преши по въпроса?

— Казах „да“, естествено. — Преши не можеше да се сдържа повече. Показа им пръстена с искрящия диамант на лявата си ръка. — Бенет обаче настоя да дойдем да помолим и за вашето разрешение.

Гризелда и Мими скокнаха да разгледат пръстена, а кучетата, отблъснати, започнаха да лаят. Погледът на Гризелда срещна този на Мими — пръстенът не беше огромен, но бе с размери, които показваха добър вкус и все пак беше достатъчно скъп. И двете мислеха едно и също. Че харесват романтиката и старите обичаи мъжът да иска разрешение да се ожени за любимото момиче, че той е на подходяща възраст, с добра външност, очарователен, с добри маниери и очевидно заможен.

— Щом се обичате, не бих могла и да мечтая за по-добър кандидат за ръката на Преши — предаде се леля Гризелда, а Бенет стана и я целуна и по двете бузи. После целуна Мими. И накрая — Преши.

Гризелда извика Морис и Жан да отворят шампанското „Кристал“ и всички вдигнаха чаши за бъдещото щастие на Преши и Бенет.

— Чудя се дали не бихте предпочели да направим сватбата в Париж — каза замислено Гризелда по-късно, по време на вечерята.

— Не. — Преши погали Лала, настанила се в скута ѝ и скрила глава под покривката с надеждата да получи някое лакомство от масата. — Искам да се омъжа във Венеция, в църквата „Санта Мария дела Салуте“. Знаеш, че имам специални спомени от това място. — Улови погледа на Бенет и добави: — Освен това, искаме да се оженим възможно най-скоро.

Лицето на Гризелда изрази известно съмнение.

— Разбира се, ще имам нужда от време да се приготвя. Трябва да се направят някои приготовления — роклята, цветята, поканите...

— Следващият месец — каза категорично Преши. — И ще оставим всичко на теб, скъпа лельо Гризелда. Просто ни кажи кога и ние ще дойдем.

— Но къде ще живеете? Не в Шанхай, надявам се? — каза Мими.

— Ще запазя магазина си в Париж. Ще живеем там, а Бенет ще пътува до Шанхай, когато е нужно.

— Доста скъпо пътуване — беше коментарът на Гризелда, но Бенет отговори, че планира да прекарва все по-малко време в Шанхай, макар все още да му се налага да пътува често до Съединените щати.

— Но не се тревожете — добави бързо той. — Няма да оставям Преши сама толкова дълго, че да се чувства самотна.

— Нищо не би могло да е по-съвършено, нали? — въздъхна доволно Преши, вдигна Лала и я целуна по сладкото черно носле.

ГЛАВА 20

Нямаше време за губене и Гризелда се впусна в приготовленията за сватбата. Първо трябваше да използва цялото си влияние и всичките си познати във Венеция, за да може бракосъчетанието да се състои в базиликата. След това трябваше да се обади на приятелите си в хотел „Киприани“, където беше отсядала безброй пъти през годините и където я познаваха добре, за да организира сватбената вечеря и да поръча тортата.

Обади се също така на някои свои стари приятели и успя да наеме палацо „Рендино“, построено през четиринайсети век на Канале гранде, сега собственост на въпросните приятели (остаряването си имаше и своите предимства, все пак, помисли си, защото човек трупа връзки, познати, приятели, услуги). И веднага поръча тоалета си за сватбата — бял костюм на „Диор“ и огромна шапка „Филип Трейси“ за церемонията и дълга рокля от червена дантела на „Валентино“ за вечерята.

Двете с Преши малко се поскараха по телефона, защото Преши отказваше да облече бяло.

— В днешно време не се налага да си девица, за да си в бяла булчинска рокля! — възкликна гневно Гризелда, но Преши просто се засмя.

— Не това е причината, лельо Гризелда, слава богу — отговори. Звучеше като замаяно от любов момиче, което ще бъде с приятеля си на абитуриентския си бал. — Просто не искам да бъда типичната булка, обвита в бял тюл. Искам да съм различна.

— Колко различна? — запита Гризелда. — За бога, Преши, разполагаш само с три седмици. И е добре да решиш по-бързо. Утре ще летя за Париж и ще можем да уредим нещата.

Междувременно трябваше да се погрижи за цветята — и в момента тя шофираше по стръмния път „Гранд Корниш“, към пазара за цветя в Ница. Купуваше ги от години все от един и същи човек и му имаше пълно доверие. Тъй като сватбата щеше да се състои през ноември, сезон, в който нямаше рози, щеше да му поръча да достави

от онези прекрасни огромни стolistни рози, внасяни чак от Колумбия, и да го помоли да дойде лично във Венеция, за да украси църквата и залата за приема, както и да приготви букетите.

Всичко трябваше да е свършено, а след като разполагаше само с месец — вече сведен само до три седмици — Гризелда беше притеснена и изнервена като че ли самата тя щеше да се омъжва.

Сватбата ѝ с Оскар фон Хофенберг беше толкова различна от тази на Преша. Първо, те се познаваха повече от година и годежът им беше обявен, както се полага, в европейските и американските вестници. Родителите му бяха дирижирали цялото събитие до последната картичка, указваща кой до кого ще седи, което, тъй като присъстваха различни международни знаменитости и кралски особи, посланици, духовници и кардинали, лордове и лейди, нейното собствено семейство, плюс наемателите и работниците в Шлос, изискваше наистина добра организация. Гризелда с радост ги беше оставила да свършат всичко. Но роклята си беше избрала сама. И все още я пазеше, загърната в хартия в кедровия шкаф в задната част на огромната си гардеробна стая. Беше семпла рокля, от бял сатен, скроена веревно от истински майстор и обгръщаше младото ѝ тяло толкова сексапилно, че гостите ѝ бяха възкликнали от изумление, а очите на бедния Оскар буквално щяха да изхвъркнат от орбитите. Тя със сигурност ѝ беше помогнала да превърне брачната нощ в истинско събитие, което двамата запомниха за цял живот. Макар с това да беше лишила семейството на Оскар завинаги от влияние върху него. Тя беше негова господарка.

След смъртта на Оскар, естествено, беше наследила всичките му пари, както и замъка. В деня след прочитането на завещанието Гризелда беше опаковала багажа си, включително булчинската рокля, бе взела кучето си — по това време един мопс на име Джоли — и бе заминала за по-вълнуващи страни с топъл климат. Споменът за онези дълги и скучни години със сприхавия Оскар бързо избледня и тя така и не се върна повече в Шлос.

Днес сутринта беше яносиня и прозрачна, както често се случва в Южна Франция в края на октомври. Нямахме го вече натовареното лятно движение и беше истинско удоволствие да се шофира по шосе „Корниш“, високо над крайбрежната ивица и морето, простиращо се до края на хоризонта. Гризелда познаваше този път като дланта си,

защото го използваше от години. Беше прорязан в склона на планината. Но за нея той не криеше изненади, както беше за туристите. Макар принцеса Грейс да не беше загинала точно в този участък, много хора се тревожеха, че може да ги застигне същата съдба — секунда на разсеяност, изгубване на контрола над колата и скалистата бездна вляво.

Тя караше бавно, мислеше за предстоящите приготовления и сребристото „Бентли“ вземаше плавно завоите. За музиката щеше да се погрижи Мими. Вече беше успяла да организира струнен квартет да свири на предсватбения прием в палацото и органист за църквата. В момента беше у дома, по средата на преговорите за модерен балет, който да изнесе представление на приема. Междувременно Силви Верлен щеше да се погрижи за менюто. Гризелда беше сигурна, че всичко ще бъде направено поне до степен задоволително, но все пак ѝ се искаше Преши да ѝ беше дала месец и дори два за подготовка. Защото, ако имаше малко повече време, щеше да се справи още по-добре с всичко.

Пътят започна да се спуска, да се извива в множество завои. Беше тихо и спокойно. Нямаше превозно средство пред нея, само две коли се бяха разминали с нея, пътуващи в обратна посока. Тя включи радиото и затърси станция с ретро музика. Хвърли поглед в огледалото за обратно виждане и видя зад себе си бяла каравана. Помисли си, че тя се движи прекалено бързо, смръщи вежди и натисна силно клаксона. Шофьорът не реагира. Тя даде сигнал с фаровете, натисна педала на газта и взе завоя прекалено бързо в опит да се отстрани от пътя му. Той, обаче, отново не намали. Беше точно зад нея.

Тя отново натисна клаксона — непрекъснато, без да вдигне ръка от него. Беше почти върху нея, толкова близо, че ако прозорците на караваната не бяха тъмни, щеше да види лицето на шофьора. Страхът я завладя, потта започна да се стича на струйки по гърба ѝ. *Опитваше се да я изблъска от шосето...*

Чу удара, когато броните се допряха... *Той е луд... О, Исусе, какво става... Не мога да шофирам с тази скорост... Ще умра... Но не мога да умра сега... Не мога да пропусна сватбата на Преши... Трябва да помисля... Мисли! Познаваш добре този път... Точно зад завоя, зад скалата, има площадка за спешни случаи встрани от шосето...*

Като се молеше срещу нея да не идва превозно средство, тя вкара „Бентли“-то в насрещното платно и едновременно с това натисна спирачките. Колата поднесе встрани, завъртя се веднъж, два пъти, три пъти, преди да се удари силно в скалата. Въздушните възглавнички се разтвориха и тя беше притисната към гърба на седалката, удари силно главата си и извика от болка. Но беше жива. А лудият в бялата каравана беше минал покрай нея и вече не се виждаше.

Тя все още трепереше от страх, седеше и си казваше, че не трябва да изпада в паника. Изпод капака на колата излизаше дим. Знаеше, че трябва да излезе, защото колата можеше да избухне в пламъци всеки момент.

За нейна изненада, вратата се отвори лесно и ето че в следващата минута тя стоеше в средата на шосето и проклинаше лудото копеле, причинило това на нея и на красивото ѝ сребристосиво „Бентли“. Загледа отчаяно останките от колата и се запита, объркана, какво ли можеше да бъде всичко това.

По-късно, когато излезе от болницата след прегледа, Мими, обляна в сълзи, дойде да я вземе и двете заразничваха случилото се. Мими клатеше глава:

— Някой се е опитал да те убие, скъпа. Искат те мъртва.

Гризелда я изгледа втренчено.

— Не ставай смешна, Мими. Защо някой ще иска смъртта ми? Освен, може би, съпругът ми, но той отдавна е мъртъв, а призраците не се връщат да искат отмъщение. Поне аз не мисля така — добави, изпълнена със съмнение. — Не, това просто беше някакъв луд и не искам да тревожиш Прещи. Ще се обезпокои без причина. — После се сети. — По дяволите, не успях да се видя с цветаря. Ще се наложи да го посетя утре.

— Този път ще дойда с теб — рече Мими мрачно.

Не, изобщо не мислеше, че инцидентът е случаен. Всъщност, Мими беше сериозно разтревожена.

ГЛАВА 21

Шанхай

Бенет хвана първо полета от Париж до Сингапур, а след това — до Шанхай. Слезе на летище „Пудонг“ с дващсет минути закъснение. Мина набързо през имиграционните служби и митницата и буквално влетя в залата за пристигащи пътници, където го чакаше шофьорът на лимузината. Докато той отиде да докара колата от паркинга, Бенет се обади на Мери-Лу.

— Върнах се — каза бодро, когато тя вдигна.

Настъпи дълга тишина, после:

— Аз дори не знаех, че си заминал — беше равният глас, който го накара да се усмихне.

— Искаш да кажеш, че не съм ти липсвал?

— Ни най-малко.

— Следователно, не искаш да ме видиш довечера, така ли?

— Само ако ме помолиш.

Бенет се засмя.

— Моля те!

— Добре. Къде?

— У вас, в осем.

Имаше за какво да говори с нея и искаше да го направи насаме.

Тя чакаше до вратата, за да го посрещне, когато, точно в осем, той натисна звънеца. Озова се в прегръдките му, целуваше го. Той държеше бутилка шампанско в едната си ръка и отвърщаше на целувките ѝ така, сякаш искаше да я погълне. Затвори вратата след себе си с крак. Тя отметна глава назад и го погледна.

— Ето това се казва посрещане — изгледа я той с усмивка. — А споменах ли колко си красива тази вечер?

— Не, но можеш да ми го кажеш и сега — каза тя, взе шампанското и го поведе към малкия бар, където вече беше

приготвила кофичката с лед. Пусна бутилката вътре и взе чаши. Той ги напълни, остави обратно бутилката в леда и ѝ подаде едната.

— За нас — вдигна той своята чаша и се усмихна, без да откъсва поглед (оня поглед) от нейния, предизвиквайки, както винаги, тръпки по гръбнака ѝ.

А тя внимаваше все още да не ѝ се изплъзне от устата най-важният въпрос, който я занимаваше. Отпи от шампанското си и се заинтересува как е минало пътуването му.

— Всичко беше наред — той се отдалечи до прозореца и загледа мътните води на реката и гъмжащото улично движение долу.

Мери-Лу крачеше нервно зад него. Тъй като се интересуваше от фън шуй, древната китайска философия, която учи, че разположението и физическите характеристики на предметите в един дом влияят на съдбата на собствениците му, беше окачила огромна кристална топка пред прозореца, за да прогони злите *чи*, неблагоприятните духове. Не си задаваше въпроса дали вярва истински или не в подобни неща, просто правеше необходимото, защото поне нямаше да ѝ навреди, а, кой знае, може би в тази философия беше истината. Предците ѝ вярваха в нея от векове, нали така? Макар вярата да не беше помогнала на родителите ѝ, които отидоха рано в гроба, въпреки кристалите.

Докато съзерцаваше силуета на Бенет, който гледаше втренчено през прозореца, тя се надяваше, че кристалите ще помогнат в този случай. Все още не се беше чула с Вуртман и имаше нужда от целия си късмет. Застанала зад него, каза:

— Ще вечеряме ли? Или направо ще си легнем?

Бенет се обърна и я погледна.

— Познай — отговори.

Доста по-късно, докато Бенет вземаше душ, Мери-Лу започна да разопакова храната, поръчана от местния ресторант. Беше ѝ хрумнало в последния момент, поради което не беше приготвила нищо сама. Подреди вечерята на масичката за кафе, заедно с бутилка бира „Цингтао“ и чаша, изстудена почти до замръзване във фризера. Бенет обичаше бирата си много студена, почти ледена.

Дрехите му бяха разпръснати по дивана и тя започна да ги подрежда. Портфейлът му изпадна от джоба на панталоните му и тя се

наведе да го вдигне. Вътре имаше нещо обемисто. Хартиена кърпичка. Сгъната. Мери-Лу я разтвори и прилади и видя телефонния номер, изписан с червило. И името. Преша Рафърти.

„О, мили боже!“, прошепна и притисна портфейла до гърдите си. „О, мили боже, копеле такова...“

Когато Бенет излезе от банята, тя въобще не спомена за хартиената кърпичка, сега внимателно сгъната и прибрана в собственото ѝ портмоне. Наля му бира и двамата коленичиха върху възглавнички до ниската масичка, за да се нахранят. Бенет искаше да говори с нея по работа, но усещаше от мълчанието ѝ нежелание да разговаря. Разбира се, беше му ядосана, защото я беше изоставил просто така, без да споменава за пътуванията си. Всъщност, той дори не планираше да се вижда отново с нея. Но сега промени решението си, както се казва в старата поговорка — за да „изяде цялата торта“. Имаше нужда от нея.

— Обичаш ли ме, Бенет? — запита тя след малко.

Погледна я, очите му бяха студени. Двамата никога не говореха за любов. Набоде на клечката си късче аспержа.

— Двамата с теб си приличаме, Мери-Лу — каза. — И двамата имаме сърца от стомана. — Гледаше я втренчено, все още способен да се възхищава на красотата ѝ. — Съмнявам се, че си обичала някого през целия си живот.

— А ти обичаше ли Ана?

Погледът му стана стъклен. Не отговори.

— Двамата с теб работим по сделка — поде той след известно мълчание. — Дойдох тук да ти кажа, че намерих купувач в Париж. Готов е да плати депозит, но, естествено, иска гаранция, че ще получи онова, което му е обещано. Трябва да видя огърлицата.

— Не мога да го направя.

— Тогава няма сделка.

Тя го изгледа гневно. Той се хранеше спокойно докато в нейната душа бушуваше буря.

— Коя е Преша Рафърти?

Той остави клечките.

— Защо питаш?

— Телефонният ѝ номер беше в портмонето ти. Написан с червило.

Той се изправи и облече самото си.

— Благодаря за вечерята, Мери-Лу — подхвърли през рамо, докато вървеше към вратата.

— Чакай! — извика тя.

Но Бенет не спря. Не се налагаше. Знаеше, че ще получи огърлицата. Мери-Лу щеше да го потърси. И то скоро.

ГЛАВА 22

Вуртман имаше проблеми с връзката си в Амстердам.

— Колко са големи камъните? — беше го запитал онзи. — Каква е стойността им? Диамантите са стари, навярно са срязани по старомоден начин...

Независимо колко упорито опитваше Вуртман, не можеше да го убеди — човекът беше експерт по диамантите, познаваше добре занаята си, но в същото време нямаше почти никакви други познания — нито можеше да оцени специалните обстоятелства около бижутата на императрицата, нито съдбата на изключителната перла. Трябваше да потърси купувач на друго място, а къде би могло да има по-голям шанс, отколкото в Шанхай?

В седем часа вечерта той беше, както обикновено, в бара „Сърджинг Хот Уотърс“, доста просторно заведение с недотам добра слава, посещавано от три категории пиячи: мъже, излезли да пият в компанията на приятели и търсещи забавления с горещите момичета, работещи в бара; мъже, избягали от семействата си и удавящи в алкохола брачните си неволи; и алкохолици като самия него. Мъжете от първите две групи бяха различни всяка вечер, но той познаваше всички от третата група. Също като него, те бяха тук всяка вечер. И поне двама от тях произхождаха от богати шанхайски семейства.

Вече почти цяла седмица, всяка вечер, Вуртман ги чакаше да се появят. Последните хитове на поп музиката бумтяха от високоговорителите и можеха да спукат тъпанчетата му, но той беше толкова свикнал с това, че не обръщаше внимание. Пиеше скоча си неразреден, но го близваше на скромни глътки. Никога не губеше мярка. Казваше си с гордост, че е изискан пияч. Точно типът човек, с когото биха разговаряли богатите шанхайци. Беше им правил услуги и преди, макар и малки — намираше пазар за бижутата, които те крадяха от съпругите си, когато в семейството нямаше пари, а те не можеха да спрат да пият и да ходят по жени.

След около два часа ги съзря на една маса в тъмния ъгъл, с бутилка скок пред тях. Проби си път през тълпата.

— Добър вечер — поздрави.

Те му кимнаха в отговор и той застана в неловко очакване да го поканят на масата им. Не го направиха и той каза:

— Господа, познаваме се с вас отпреди, имали сме общи сделки. Сега разполагам с нещо, което ще ви заинтересува.

И без да изчака поканата им, дръпна един стол, направи знак на келнера за питие и седна. Извади снимката от джоба си и я постави на масата.

— Насладете се, господа — каза с усмивка. — Гарантирам, че това, което виждате, ще сложи пари в джобовете на всички ни.

Двамата втренчиха погледи в снимката. Единият я взе, започна внимателно да я разглежда.

— Ти ли си я откраднал? — запита.

Вуртман поклати глава.

— Знам къде е — каза. — Мога да ви я дам утре. При определена цена.

— Каква?

Този път Вуртман пресуши скоча си на един път, пренебрегвайки изисканите глътки. Двамината напълниха отново чашата му.

— Първо трябва да чуете една история, приятели мои — каза тихо.

Когато свърши, двамата мъже се спогледаха.

— Можем да отидем в затвора за това — каза единият.

— Колко? — запита вторият.

— Трийсет милиона. Но за вас ще ги направя десет, за да можете да я продадете с добра печалба.

Богатите шанхайци усещаха, че огърлицата е безценна, но самите те не бяха колекционери и не искаха да рискуват да прекарат остатъка от живота си зад решетките с покупката ѝ. Напълниха чашата му до ръба и загледаха как отново я изпива до дъно. По горната му устна избиха капчици пот.

— Кажи ни — каза единият — кой притежава това съкровище.

Но Вуртман все още имаше достатъчно разсъдък да замълчи. Поклати глава.

— Просто ми кажете дали я искате или не, приятели — каза той и се върна на бара.

Само че шанхайците не му бяха приятели.

ГЛАВА 23

Мери-Лу не можеше да устои. Обади се на номера на Преши Рафърти, но се свърза с телефонния секретар. „Добър ден, това е «Антики Рафърти», говори Преши Рафърти, каза гласът на френски. Ако искате да оставите съобщение, моля направете го след сигнала.“

Гневът изгаряше стомаха на Мери-Лу като разтопено олово. Прилошаваше ѝ. Дали Бенет не ухажваше братовчедката на Лили с надеждата да се ожени за друга богата наследница? Не можеше да му позволи да го направи.

Закрачи неспокойно из малкия апартамент, докосвайки нервно висящата кристална топка, която трябваше да я предпазва от злите духове. Всичко в нея се късаше. Беше го изгубила — и го знаеше. А с него и купувача. Вуртман пък се оказа пълен неудачник, не се беше чувала с него цяла седмица.

Бенет беше споменал, че разполага с купувач, готов да плати депозит. Нямаше избор, освен да работи с него. Трябваше да има огърлицата. И нямаше време за губене.

Спомни си, че Лили излиза да закуси всяка сутрин в осем в чайната „Хепибърд Тий Хаус“ и ще отсъства, както винаги, поне час. Достатъчно време да вземе огърлицата и да изчезне.

На следващата сутрин Мери-Лу пристигна рано и изчака да види колата на Лили да излиза от външния двор и да се изгубва надолу по алеята. Веднага щом се скри от погледа ѝ, тя отвори портата със собствения си ключ и вкара колата си в двора. Паркира, после изключи електронната камера, която проследяваше всяко движение. Когато Лили се върнеше от закуската си, камерата щеше отново да работи. Но Мери-Лу нямаше да фигурира на записа.

Малкото канарче в клетката запя весело и с надежда докато Мери-Лу прекосяваше верандата, но тя изобщо не го чуваше. Отключи и влезе в къщата. Събу автоматично обувките си и се запъти боса към вратата на мазето, остави я откритата и заслиза по разнебитените

стъпала. Мина забързано покрай кутиите, струпани в задната част, натисна бутона, панелът се плъзна встрани и разкри сейфа. Беше ѝ необходима само минута да го отвори. Тежката желязна врата се отмести. И ето я червената кожена кутия.

Прокара дланта си по гладката скъпа кожа. Дори годините не бяха я повредили и Мери-Лу предположи, че е била съхранявана на някое чисто и сухо място. Отвори я. Очите ѝ станаха кръгли и огромни като понички, по гръбнака ѝ пробяга тръпка, когато докосна перлата с мисълта за тленните останки на императрица Чийший. „Какво прахосничество“, помисли си с презрение и затвори кутията. Другата открадната перла, онази, с която Сунг Май-Линг беше украсила обувката си, беше намерила много по-добро приложение от тази.

Тъкмо се канеше да затвори сейфа, когато чу шум. Вдигна глава и се послуша.

— Мери-Лу? Ти ли си там долу? — Гласът на Лили отекна сред стените.

С биещо до пръсване сърце, Мери-Лу прибра кутията в сейфа, тръшна вратичката и я заключи. Натисна бутона, отскочи назад и чу панела да се плъзга на мястото си в мига, в който Лили се появи горе на стъпалата. Фигурата ѝ, със скръстени ръце на гърба, бе напрегната.

— Мери-Лу, какво, за бога, правиш тук толкова рано? — възкликна Лили, изумена. — Изплаши ме. Реших, че са крадци.

— Не, не са крадци, аз съм. Дойдох по-рано на работа, защото трябва да опаковам останалите статуетки на Буда. Знам, че трябва да ги изпратим днес.

Лили заслиза по стъпалата. Държеше картонена чашка кафе и изглеждаше истински обезпокоена.

— Много необичайно за теб. Какво има? Не можа да заспиш ли?

По бузите на Мери-Лу успяха да се търкулнат няколко сълзи.

— Не можах. И вината е изцяло на Бенет. Върна се снощи и се озова на прага ми, сякаш нищо не се е случило. И знаеш ли къде е бил, Лили? В Париж.

Лили отпи от кафето.

— И защо това те тревожи?

— Защото е бил с братовчедка ти, Прешъс Рафърти.

— Какво! — Лили беше така шокирана, че леко разплиска от кафето си.

— Точно така. Помниш ли, ти му каза за нея и спомена, че е богата. Е, точно това търси Бенет. Друго богато момиче, за което да се ожени. Подобно на Ана Юн. Може би клюките отговарят на истината и се е оженил за нея заради парите ѝ. И може би дори я е убил заради тях. Може да замисля същото и спрямо братовчедка ти. Кой знае... С Бенет всичко е възможно.

— Хайде, не говориш сериозно — Лили наистина изглеждаше объркана. — Просто си разтревожена, това е всичко.

Мери-Лу я погледна с празен поглед. Беше изгубила Бенет, а сега беше загубила и огърлицата. В момента би го убила, стига да можеше.

— Дойде у дома — съкрушено заобяснява тя. — Любихме се. После намерих телефонния номер, написан с червило върху хартиена кърпичка, в портфейла му. У мен е, горе, ще ти го покажа. — Искаше да изведе Лили от мазето, имаше опасност тя да забележи, че не е опаковала нито една статуетка на Буда.

Лили тръгна нагоре и Мери-Лу я последва. Беше оставила дамската си чанта на стола до отворената врата на мазето. Извади хартиената кърпичка с номера и я подаде на Лили.

— Задръж я — каза с презрение. Вече бе преписала номера и адреса в тефтерчето си. — Може би някой ден ще пожелаеш да се обадиш на братовчедка си. Аз със сигурност няма да го направя.

Лили прибра кърпичката в джоба си. Погледна разтревожено приятелката си.

— Сигурна ли си, че си добре? Чуй, знам какво ще направим. Излязох да закуся, но си забравих чантата и се наложи да се върна. Защо не отидем да хапнем заедно, ще ми споделиш какво измъчва сърцето ти.

„Сърце, което е от стомана“, помисли си горчиво Мери-Лу, затвори вратата на мазето и последва Лили до колата. О, мили Боже, беше забравила камерата! Но сега беше прекалено късно, Лили я чакаше. Щеше да се погрижи за това после.

По-късно същата вечер Мери-Лу позвъни на Бенет. За нейна изненада, той вдигна телефона.

— Днес се опитах да взема огърлицата — започна тя.

— И не си успяла. Разочароваш ме, Мери-Лу. „Опитах“ просто не е достатъчно, искам огърлицата до утре вечер. Или...

— Или какво?

— Или ще е прекалено късно. И двамата с теб ще изгубим сделка за много милиони. По-добре се стегни Мери-Лу.

Той затвори, а тя се облегна назад. Този път по бузите ѝ се стичаха истински сълзи. Вуртман ѝ беше дал телефонния си номер и сега тя изправи гръб и го набра. Той вдигна едва след десетина позвънявания.

— Вуртман.

Гласът му беше дрезгав и звучеше недоволено, чуваше се доста шум от задния фон — силна музика, пронизителен женски кикот, разговори на висок тон, тракане на чаши. Не трябваше да си кой знае колко проникателен, за да се досетиш, че е в някой бар и вече пиан.

— Мери-Лу се обажда — натърти тя остро, раздражено. — Какви новини имаш за мен, Вуртман?

— Ха, Мери-Лу... Ще бъдеш доволна да узнаеш, че разполагам с двама клиенти, които се интересуват. Богати хора, шанхайци...

— Шанхайци? — повтори тя, ужасена. Прекалено близо до огъня. Богати или не, не беше вероятно да се заинтересуват, защото играта беше прекалено опасна за тях. Имаше нужда от американец или швейцарец, истински колекционер, несметно богат, а не от заможен китайски бизнесмен.

— Показах им снимката — изгърмя доволно гласът на Вуртман, думите му се застъпваха, сливаха се без пауза. — Не се тревожи, ще се срещнат с мен скоро.

Мери-Лу затвори. Вуртман определено беше пиан. Беше показал снимката на други като него в бара, а те щяха да разкажат на приятелите си. Не беше необходимо много време клюките да обиколят този град. Мери-Лу осъзна, че е в беда.

Утре на всяка цена трябваше да вземе огърлицата от сейфа.

ГЛАВА 24

Лили беше в офиса си и попълваше данъчни формуляри, когато чу входния звънец. Включи охранителната камера, за да види кой е отвън и откри, че се взира в празен екран. Обезпокоена, тя натисна бутона за домофона и помоли госта да се представи.

— Полиция — беше отговорът.

Тя се сви на стола, пулсът ѝ се ускори, устата ѝ внезапно пресъхна. До какво ли се бяха добрали? Какво знаеха? Дали не бяха заловили крадците на антики на летището? В главата ѝ се блъскаха хаотично всевъзможни предположения. Напъха бързо всички документи в едно от чекмеджетата, затвори го и натисна бутона, който отваряше вратата.

Полицаят на вратата беше млад, сериозен, с твърди черти на лицето.

— Мадам Сонг, имам оплаквания, че паркирате на улицата. Казват, че колата, която препречва пътя, е вашата.

— О! — възкликна Лили с облекчение.

Разбира се, това вероятно беше колата на Мери-Лу и тъй като не искаше да предизвиква гнева на съседите си, тя обеща веднага да поправи нещата. Испита радостна възбуда, когато той си тръгна веднага. Даде си сметка, че дори само видът на полицаия беше предизвикал шок у нея. В нейния бизнес човек трябваше да стои възможно по-далеч от закона.

Огърлицата беше все още най-главната ѝ грижа и тя позвъни на човека си в Швейцария. Той обаче обясни, че клиентът не е сигурен, че сделката може да отнеме време, а и се страхува, че цената може да се окаже непоносима дори за страшно богат колекционер.

— Можем да стигнем до споразумение за цената — внимателно намекна Лили, но той като че ли не беше убеден.

— Ще ти се обадя, когато имам възможност — беше всичко, което можеше да обещае.

Като че ли за да се увери, че огърлицата струва цяло състояние, тя слезе по стъпалата към мазето, както беше с домашните си чехли и

набра комбинацията, която отваряше сейфа. Вратичката се отвори и тя беше изумена от онова, което видя.

Кутията с бижутата беше захвърлена най-отзад, а внимателно подредените пачки банкноти бяха разбъркани и избутани встрани. Лили беше подредена жена, за нея всичко си имаше място, този хаос не беше неин. Знаеше, че е оставила всичко в идеален ред, и че кутията беше поставена най-отпред. Извади я, обзета от размекващ костите страх, че огърлицата може да не е там, и я отвори. Облекчението я връхлетя с такава сила, че ръцете ѝ затрепериха. Огърлицата беше на мястото си.

Отпусна се върху най-близката дървена касетка, притисна до сърцето си скъпоценната кутия. Някой беше бъркал в сейфа ѝ. Но кой? Изправи се и отиде да преброи парите си. Липсваше значителна сума. Спомни си за охранителната камера, която не работеше и Мери-Лу, сама тук долу рано сутринта — време, за което знаеше, че Лили закусва на две мили разстояние.

Но как Мери-Лу знаеше за сейфа, как бе наясно и с точната комбинация? Лили я помнеше наизуст, не беше записана никъде. Подреди отново банкнотите, но взе със себе си кутията, след което заключи сейфа. Излезе, прегледа камерата и откри, че е изключена. Включи я отново и върна лентата. На записа имаше само един човек и това беше Мери-Лу, а часът беше 08:05, точно времето, когато я беше заварила тук под предлог, че опакова сувенири.

Трябваше да намери друго скривалище за огърлицата. Едно от възможните разрешения беше да я държи в сейф в банка, но това можеше да се окаже опасно, ако нещата се объркат и се наложеше да се проведе разследване. Помисли за миг дали да не я скрие под матрака си, но това място беше толкова тривиално старомодно, че всеки би потърсил първо там. В този момент чу канарчето да пее весело на верандата и ѝ хрумна: щеше да я скрие под пластмасовия правоъгълник, който покриваше пода на клетката. Никой не би се сетил да търси там.

Птичето седя кротко на ръката ѝ докато тя завърши задачата си, пееше в захлас, щастливо от вниманието ѝ. Тя с нежност си мислеше, как това сладко малко същество не знае, че ще стъпва върху цяло състояние.

Взе решение да заложи капан за Мери-Лу, да се опита да я хване на местопрестъплението. Обади ѝ се и ѝ каза, че се налага да излезе и че ще отсъства до края на деня — има среща с един търговец и не очаква тя да приключи скоро. И помоли Мери-Лу да отиде в къщата ѝ и „да държи фронта“ до нейното завръщане. Както и очакваше, Мери-Лу веднага се съгласи.

След това забърза нагоре по стъпалата, обу обувките си, усмихна се на канарчето и изкара колата от двора. Вратата зад нея се затвори.

ГЛАВА 25

Първото, което Мери-Лу направи след обаждането на Лили, беше да телефонира на Бенет. За нейна изненада, той отговори на първото позвъняване.

— Е? — гласът му бе подчертано студен и тя въздъхна.

— Ще я имам довечера.

— Къде и в колко часа?

Мери-Лу се поколеба. Тази демонстративна студенина у Бенет я плашеше. Леден полъх, отчайващо леден полъх. Тонът му показваше пълно безразличие, тя и бездруго чувстваше, че вече е без значение за него. И естествено, не можеше да рискува да му предаде огърлицата насаме. Нямахше му доверие.

— В бар „Облак 9“, осем часът — каза и затвори телефона.

Когато стигна до къщата на Лили, провери охранителната камера в двора. Работеше. Отключи и се запъти право към мазето. Отвори сейфа и ужасена отстъпи назад. Кутията с бижутата липсваше!

Прерови пачките банкноти, без, за първи път, да се интересува от тях. Не, червената кожена кутия не беше сред тях. О, мили боже! Лили я беше продала. Или я беше скрила някъде другаде. Надеждата я окрили и тя изтича горе, намери ключа за малкия „домашен сейф“, скрит под куп пуловери, и го отвори. Огърлицата не беше и там. Прерови всяко чекмедже и всеки шкаф. Погледна дори под матрака. Нищо.

Гледаше с празни очи бледото си отражение в огледалото. Трябваше да печели време, да държи Бенет в напрежение докато открие отново огърлицата. Това беше единственият ѝ шанс.

Трепереше от нерви. Знаеше, че трябва да тръгне от тук. Грабна чантата си и излезе на верандата. Канарчето се размърда на пръчката, после запя. Трелите се забиха като иглички в мозъка ѝ и ѝ се прииска да го убие. Остана така, загледана в красивата клетка. Ръцете ѝ трепереха от гняв. Но вината, разбира се, не беше на птичето.

Имаше нужда от питие. Молеше се фалшивата смелост, дадена от алкохола, да ѝ помогне да преживее деня. Отиде в претъпкан бар в

Стария град, посещаван предимно от търговци на антики.

Намери свободно столче, поръча си мартини с три маслини и, все още трепереща, седеше загледана мрачно в нещастното си отражение в огледалната стена зад бара.

— Как си, Мери-Лу?

Обърна се и изгледа мъжа, заел съседното столче. Търговец на антики, когото бегло познаваше.

— Още едно от същото — поръча той на бармана. — Е, как е бизнесът? — запита с усмивка.

Всеки трябваше да знае как върви бизнеса на другите, с изключение на тайната търговия.

— Както обикновено. — Тя отпи от мартинито.

— Носи се слух за някакво специално бижу — каза той. — Чула ли си нещо? Огърлица. Казват, че принадлежала на императрица Чийший. Да можеше да попадне в ръцете ми! — Засмя се високо. — А без съмнение, и ченгетата искат същото.

Кръвта на Мери-Лу замръзна.

— Нищо не съм чула — промърмори тя. — И откъде е този слух? Мъжът сви рамене.

— О, нали знаеш как са нещата с клюките. Тази, обаче, идва от богат бизнесмен, който се канел да я купи. — Отново сви безгрижно рамене. — Никой още не е виждал това чудо, само се говори. Но човек знае ли...

— Вдигна чашата си. — Наздраве! — каза и изгледа удивено Мери-Лу, която изпи на един дъх остатъка от мартинито си.

Тя се плъзна от високото столче на земята.

— Предполага се, че съм на работа — подхвърли и тръгна към вратата.

— До скоро! — извика той след нея.

Трепереща от гняв, Мери-Лу се запъти към офиса на Вуртман.

— Глупак! — измърмори, щом седна в колата и се вля в движението. — Проклет пиан глупак, ще го убия.

Намери свободно място на улицата, слезе от колата, закрачи гневно към стоманените порти и натисна бутона. Не последва отговор и тя позвъни отново като този път не вдигна пръста си от бутона. Измина минута. Отново без отговор. Тя направи крачка назад и загледа прозорците. Не светеше. Къде беше този идиот?

Върна се в колата и отиде право в къщата на Лили. Трябваше поне да се преструва, че работи. А трябваше и да се приготви за срещата си с Бенет същата вечер. И да реши какво точно ще му каже.

Мери-Лу не успя да намери Вуртман, защото сутринта той беше посетен от две ченгета. Чу сирената на полицейската кола, погледна през прозореца и забеляза, че безделниците и престъпниците се разпръскват панически в разни посоки, като дивеч пред ловец, и изчезват в лабиринта мръсни задни улички. Видя двамата полицаи да вървят с маршова стъпка към вратата му и се сви, ужасен от резкия звук на звънеца и силните им викове да отвори вратата.

По-бързо, отколкото се беше движил от години, Вуртман грабна от масата диамантената огърлица, върху която работеше, взе и няколко други камъка и ги напъха в малкия метален сейф, скрит под дъска в пода под кожения му люлеещ се стол. Беше изгорил снимката на огърлицата, след което беше пръснал пепелта, така че нямаше никакви доказателства.

Със сърце, качено в гърлото, и пресъхнала уста, той ги пусна да влязат и зачака брадвата да се спусне над врата му. Така и стана. Беше арестуван под обвинение в търговия с крадени бижута. И също така търсен за разпит по отношение продажбата на ценни антики.

Вуртман беше в затвора и без адвокат. Знаеше, че ще прекара дълго време зад решетките. Цялото му тяло се тресеше. Искеше му се да пийне нещо.

ГЛАВА 26

Лили чу клюката същата сутрин в кафе-бара на Узхонг Роуд, близо до пазара за антики „Донгтай“. Хората шушукаха над чашите си с горещ зелен чай и *xiao long bao*, любимото ѝ блюдо от задушени свински хапки. Лицето ѝ пламна от гняв и тя рязко стана, без дори да докосне храната. Трябваше да говори с Мери-Лу. Веднага.

Бенет пък научи мълвата в прекрасно обзаведената фитнес зала на хотел „Дж. У. Мариот“ на Нанджинг Роуд, където спортуваше всяка сутрин. Половиният му час почти изтичаше, когато чу двама души зад него да си шепнат тихо. Обърна се и разпозна единия. Синът на богат бизнесмен, направил състояние в износа на електронни части. Известен бе с незначитането си на закона, което означаваше, че редовно научава за подмолните сделки в града. Бенет не се съмняваше, че той знае за какво говори.

Осъзнал какво се е случило, той прокле Мери-Лу, заряза упражненията, взе набързо душ, облече се и отиде за колата си. Беше толкова ядосан, че би могъл да я убие. Преди това, обаче, трябваше да разбере дали е успяла да вземе огърлицата.

Когато Лили се завърна, Мери-Лу беше в къщата, заета с подреждането на поръчките за статуетките. Беше решила да лепне на лицето си невинно изражение и да се преструва, че всичко е наред, затова вдигна глава и се усмихна лъчезарно още с влизането на Лили.

— Бизнесът е добър този месец — каза и размаха малка купчинка поръчки.

— Стани — каза Лили. — Имам нещо да ти кажа.

Мери-Лу се изправи и я погледна несигурно.

— Какво има?

— Ти си лъжкиня и измамница. Крадеш от мен вече цяла година, независимо, че се преструваш на моя приятелка, не си благодарна дори за помощта, която ти предложих, когато беше в нужда. Имах ти

доверие, Мери-Лу Чен, а ти го предаде. А сега половината Шанхай знае за огърлицата.

— Каква огърлица? — прекъсна я Мери-Лу и се опита да запази невинното си изражение.

— Онази, която си видяла в тайния ми сейф. Онази, която си се опитала да продадеш на черния пазар и то на най-опасните купувачи. — Вдигна ръка с дланта нагоре, за да спре напиралите протести на Мери-Лу. — Не се опитвай да казваш каквото и да било, знам, че всичко ще бъде лъжа. Дори не искам да знам как си го направила. Просто искам да напуснеш къщата ми. Веднага.

Мери-Лу осъзна, че няма смисъл да спори. Беше съдена и призната за виновна. Всякаква надежда да се докопа до огърлицата отпаднаше. Взе сакото и чантата си и мина покрай Лили на път към вратата.

— Няма да ти пожелаая късмет в продажбата, Лили — изсъска горчиво. — Всъщност, ще направя всичко възможно да те саботирам. Включително ще уведомя властите.

— Направи го — вдигна рамене Лили. — Няма да открият нищо. Само сейф с оскъдните ми спестявания — пари, получени от законната продажба на статуетки на туристите. Не ме мисли за глупачка, Мери-Лу, защото ще сгрешиш. Нито ти, нито властите, ще можете да ме докоснете с пръст.

„Те може би не, но Бенет Юн ще може“, помисли си Мери-Лу и напусна къщата за последен път, свистяща и гневна като вихрушка.

Въпреки че пристигна точно навреме, Бенет вече я чакаше в бар „Облак 9“. Тя беше положила извънредни грижи за външността си. Беше облякла нова къса рокля от кремава коприна и обула високи обувки от светъл велур. Очите ѝ бяха подчертани с бронзови сенки, а пълните ѝ устни бяха необичайно яркочервени. Носеше висящи златни обеци и златна гривна. Беше красива — и го знаеше.

— Седни, Мери-Лу — махна с ръка Бенет без каквото и да било предисловие. — Предполагам, че огърлицата е в чантата ти?

— Не точно...

— Да? Или не?

— Не — призна тя. — Но утре...

Той ѝ хвърли отвратен поглед и тя се извърна. Тъй като не я беше запитал какво желае за пиене, тя поръча на келнера да ѝ донесе мартини. Беше толкова разтревожена, че забрави да добави редовното изискване: да бъде леденостудено и гарнирано с три маслини.

— Огърлицата може би наистина не е у теб — продължи Бенет, безмилостен като хищник, надушил плячка. — Но пък половината Шанхай знае за нея. Как ще го обясниш?

О, Господи, също като Лили, и той беше чул клюките. Не биваше да се обръща към Вуртман, но го беше направила, завладяна от отчаяние.

— Ти не изглеждаше заинтересуван, а аз трябваше бързо да намеря купувач, затова отидох при Вуртман...

— Холандеца дето реже диаманти? Този евтин задник? Мили боже, той не би могъл да продаде нищо, което струва повече от две хиляди долара. Да не си си изгубила ума?

Тя оброни глава на гърди. Келнерът остави мартинито пред нея. Мери-Лу грабна чашата и отпи дълга глътка. Бенет се наведе през масата. Приблужи лице до нейното и каза тихо:

— Да ти кажа истината, нямаше да повярвам на историята за огърлицата, ако сам не бях намерил доказателства. Тя е притежание на Лили Сонг, нали? И сега се питам защо да се занимавам с прекупвачи, когато мога да отида при източника. Защото тя е собственост на Лили, скъпа моя, не е твоя.

Тя гледаше, онемяла, как той бавно се изправя. Дори не ѝ каза довиждане. Беше изгубила работата си, нямаше шанс да се сдобие с огърлицата. А ето че беше изгубила и Бенет. Светът ѝ се беше сринал.

ГЛАВА 27

Бенет знаеше, че мълвата се носи из града, подхранвана допълнително от догадки за това кой е собственикът на огърлицата и каква е стойността ѝ. Също така знаеше, че в световните зали за търг е невъзможно да се продадат крадени бижута, които имат музейна стойност. Само частен колекционер, обзет от мания да притежава известното злоещо бижу, би бил готов да плати милиони и после да го държи скрито, да го изважда, само когато е сам, да му се любува и да си спомня произхода му. Както правеха някои небезизвестни колекционери на крадени картини, пазещи ги в тайна зад плъзгащи се панели с електронни бутони, за които знаеха само те. За тях нямаше значение, че само те могат да се радват на скритите там съкровища.

Никой не знаеше по-добре от Бенет колко странни могат да бъдат хората. А колекционерите винаги са били рядка порода. Макар и не чак толкова рядка — той имаше няколко идеи.

В момента, обаче, беше прекалено опасно да се опитва да продава. Нито един купувач не би захапал. Знаеше, че Лили трябва да играе на сигурно, да пази тайната. Нямаше начин да се опита да продаде огърлицата точно в този момент.

Междувременно той щеше да се придържа към по-лесния от двата варианта да забогатее. Щеше да пътува до Венеция, за да се ожени.

Мери-Лу направи безброй опити да се свърже с Бенет и да поднови връзката си с него. Накрая, обзета от отчаяние, отиде да го потърси във фитнес залата на „Мариот“, но ѝ казаха, че мистър Юн отсъства. По-късно успя да научи от управителката, че е заминал за Европа.

— За да се ожени — добави тя с усмивка.

Мери-Лу имаше чувството, че ще припадне. Сърцето ѝ заблъска в гърдите и момичето ѝ донесе чаша вода, накара я да седне за малко. Впоследствие тя нямаше спомен как е излязла от хотела, как е стигнала до дома си. Съвзе се чак в апартамента си, заключила вратата. Стоеше, трепереща, до големия прозорец с кристалната топка

и пицеше мълчаливо, вътрешно, разкъсвана от предателството на Бенет. Нямахше никого. Нищо. Не ѝ беше останало и нищо за губене.

Бенет беше прав за Лили. Тя не можеше да направи опит да продаде огърлицата докато не заглъхне ключката. Швейцарците се бяха разколебали и ѝ се налагаше да изчака, преди да се свърже с другия си клиент.

Седеше в красивия си вътрешен двор с пеещия фонтан, а въздухът беше изпълнен с аромата на розов лотос, малкото птиче извиваше трели и за първи път в живота ѝ и се прииска майка ѝ да не беше давала огърлицата на Тай Лам. Тогава не би имала този проблем. Търговията с крадени антики ѝ осигуряваше добри доходи и щеше да се занимава единствено с това. Понякога примамливостта за голямо богатство кара човек да предприема доста рисковани стъпки. Кое то почти никога не си струва.

ГЛАВА 28

Венеция

Месецът измина бързо. Гризелда успя да организира всичко перфектно: базиликата, цветята, сватбения прием в „Киприани“. Дори летя до Париж, за да нагледа ушиването на роклята — в края на краищата бяха стигнали до компромис в полза на елегантността. Преши щеше да облече дълга рокля от шифон с цвета на мъглата и, защото през ноември във Венеция беше студено, отгоре щеше да носи пелерина с качулка от златист бродирани, обточена с бронзово кадифе и кожа.

Дария, семейството ѝ и Силви щяха да отседнат при тях в палацо „Рендино“, но, за да се спазва традицията, Бенет нямаше да спи под един и същи покрив с невестата в нощта преди сватбата. Беше избрал да отседне на остров Лидо от другата страна на лагуната, в екстравагантния и извънредно луксозен хотел „Де Бейнс“. Изборът, беше казал той, беше продиктуван от желанието му да прекоси лагуната като някогашните пирати, за да отвлече любимата си.

В нощта преди церемонията Гризелда и Мими организираха парти за всичките петдесет гости в палацото с неговия поохвелят разкош. Гризелда изглеждаше великолепно в роклята си от червена дантела на Валентино, а Мими беше облечена в ябълковозелен тоалет от шифон на Версаче. Тя се движеше непрекъснато между гостите, искаше да се увери, че всички прекарват добре. Дария и нейния съпруг Том, професорът с брадата, се държаха за ръце. Около тях седяха, щастливо усмихнати, децата им, Лорън Супер-бейби и другата им дъщеря, бъдещата звезда.

— Страхувам се, че тази вечер далеч не съм супер — каза Дария горчиво, но Том отговори, че ще се почувства по-добре, когато хапне малко спагети, любимите ѝ спагети.

Дария изглеждаше като русокос ангел на възраст не повече от трийсет в ушития по поръчка кремав костюм и, като гледаше Том, Преши не може да сдържи усмивката си, защото си спомни разказа на Дария за онази нощ, когато го беше победила в почти всички спортове.

Силви беше облечена в черно.

— Този цвят ме кара да изглеждам по-слаба — каза тя с въздишка на съжаление, но беше доволна да бъде почетен гост и поне този път да бъде освободена от задължението да приготвя гощавката.

Другите, предимно приятели на леля Гризелда и Мими, бяха облечени елегантно и може би малко прекалено модерно за тяхната възраст. И, разбира се, бъдещата невеста беше толкова шик, колкото леля ѝ беше успяла да постигне с нея: облечена в тъмносиня, прилепнала по тялото, рокля, с оставена свободно падаща дълга къдрава коса. Бенет твърдеше, че така прилича на ангел, слязъл от картината на прерафаелитски майстор.

Огънят гореше в огромните камини в двата края на салона, светлината на свещите отразяваше великолепието на старите полилеи в стил „Мурано“, като осветяваше избелелите фрески по тавана, омекотяваше очертанията и придаваше интимност и на високото помещение. Струнен квартет изпълняваше музика на Вивалди, композиторът на Венеция, а келнери в бели сака предлагаха шампанско и ордьоври на огромни сребърни табли. Лала и Снупи джавкаха радостно и се пречкаха в краката на всички.

През високите прозорци се виждаше Канале гранде, чиито води проблясваха в сгъстяващия се мрак.

— Колко е красиво! — възкликна Бенет, застанал до прозореца, загледан навън. — Толкова тъмно и спокойно.

Преши стисна ръката му.

— Сега разбираш защо обичам Венеция.

Той кимна.

— Да — каза замислено. — Сега знам.

Скоро Гризелда поведе гостите към изхода на палацото, където ги чакаха гондоли, за да ги отведат до заведението, избрано за предсватбения прием. Малката флотилия се плъзгаше по водите на канала към ресторанта на „Фондаменте Нуове“, откъдето се разкриваше гледка към обвитата в мъгла лагуна и острова Изола ди Сан Микеле и може би най-красивото гробище на света. А вечерята се оказа весело и шумно събитие, вдигаха се глупави тостове, лееха се песни и прекалено много вино, а сред многото други ястия имаше и страхотно ризото с морски дарове, за което и Силви призна, че е най-вкусното на света.

Преши се наслаждаваше на всичко, смееше се с приятелите си. Изведнъж забеляза, че Бенет води сериозен разговор с леля Гризелда.

— Може би тя му напомня какви са отговорностите му като неин „зет“ — каза на Дария и се засмя. — Изненадана съм, че не води никакъв разговор с мен.

Много по-късно, преситени на добра храна и вино, тя и Бенет решиха да се върнат пеш до палацо „Рендино“. Прегърнати през кръста, те бавно се разхождаха по тесните павирани улички, като прекосяваха множество малки мостчета. Преши рисуваше картини от бъдещия им съвместен живот.

Стигнаха до входа на палацото и тя се обърна към бъдещия си съпруг. Той я притисна към себе си, тя обви ръце около врата му и му се усмихна.

— Утре, любов моя — прошепна в ухото му и го целуна за лека нощ.

— Утре — повтори Бенет и също я целуна, бавно и нежно. — Нямам търпение.

Преши го гледаше как се отдалечава, висок, елегантен и красив мъж в тъмен костюм. Той се обърна като стигна ъгъла и вдигна ръка за довиждане. Беше мечтата на всяка жена, а ето че за нея, само след часове, мечтата щеше да се превърне в реалност.

ГЛАВА 29

Нейният сватбен ден изгря ясен и леденосин. Тихата лагуна блестеше на бледото слънце, набраздявана тук-там от пияната на някой воден автобус. Преси остана за миг до прозореца на палацото, облечена в сватбената си премяна. Помисли си, че Венеция никога не е била по-красива. Гондолата я чакаше, завързана за пристана, празничният ѝ балдахин се огъваше под тежестта на гирляндите, в които бяха преплетени бели цветчета. Панделките по шапката на гондолиера се развяваха на бриза докато ѝ помагаше да се качи на борда, а ръката му беше студена като северния вятър.

Тя благодари с усмивка и се настани на белите възглавнички, приглади шифонените поли на роклята си с цвят на мъгла и сложи качулката на главата си като внимаваше да не развали прическата си. Стисна здраво сватбения букет. Беше нервна, но щастлива.

Хората се обръщаха да ги изгледат с любопитство докато гондолата плаваше величествено по Канале гранде. На спирката на водния автобус чакаше тълпа, хората им помахаха с ръце и ѝ пожелаха късмет, а Преси им се усмихна лъчезарно. Чувстваше се като Клеопатра, която влиза в Рим.

Тъй като чичо Оскар отдавна беше прехвърлил планините, за да отиде на мястото, наречено рай, тя нямаше близък роднина от мъжки пол, който да даде ръката ѝ на избраника. Въпреки възраженията на леля Гризелда, тя беше решила да мине по пътеката в църквата сама.

— Не съм дете — беше казала на леля Гризелда само преди час, докато се подкрепяха с по чаша газирано вино „Просеко“ в салона на палацото на първия етаж, където беше проведено снощното парти.

А това беше преди Гризелда и Мими да тръгнат за църквата в тяхната гондола в компанията на щастливо лаещите кучета, техните любимци, и тълпа стари приятели, всичките с огромни шапки, шалчета от воали, с проблясващи стари бижута по ръцете, вратовете и ушите, залени в смях, разменящи си шеги.

— Аз съм на трийсет и осем и със сигурност мога сама да отида до църквата и да склуча брак — беше казала Преси.

Леля Гризелда беше въздъхнала и беше капитулирала — нещо, с което не беше свикнала. И ето че сега чакаше, седнала на първия ред във великолепната базилика „Санта Мария дела Салуте“, заедно с гостите. Нямаше, обаче, лични гости на Бенет Джеймс, защото той нямаше семейство и близки приятели. Дария и Том се бяха съгласили да бъдат кумове.

Гондолата приближаваше базиликата, а Преши гледеше проблясващото ѝ кубе. Тази беше любимата ѝ църква от всички във Венеция — град с изключително много църкви. Като че ли имаше по една зад всеки ъгъл и всяка по-красива от предишната. За нея, обаче, тази беше специална.

За първи път я бяха довели тук родителите ѝ, а тогава тя беше само четиригодишна. Много пъти ѝ бяха казвали, че не е възможно да помни това посещение, но тя имаше ясен спомен. Тогава църквата ѝ се беше сторила огромна и много висока. Спомняше си пищните цветове, златото, картините и мозайките. Спомняше си как майка ѝ я държеше за едната ръка, а баща ѝ — за другата докато вървяха към големия олтар. Този беше единственият ѝ истински спомен за двамата ѝ родители, затова тя беше избрала тази базилика за сватбата си.

Брокатената пелерина се развя зад нея докато слизаше от гондолата с лице, почти закрито от качулката. „Загадъчна невеста“, помисли си тя, усмихна се и се почувства като героиня от романтичен роман.

В църквата беше студено, ароматът на двете хиляди рози, внесени от Колумбия, изпълваше въздуха. Леля Гризелда забърза да я посрещне, пищна червенокоса жена без възраст, в перленобял костюм, огромна яркочервена кръгла шапка, която подхождаше прекрасно на цвета на косата ѝ. Носеше диамантена брошка, за която би могла да ѝ завиди дори кралица Елизабет. Преши забеляза, обаче, че е смръщила вежди, вместо усмивка да краси лицето ѝ.

— Ела тук, милата ми. — Леля Гризелда я хвана за ръката и я дръпна встрани.

Преши я погледна с нескрита изненада. Органистът изпълняваше музика на Вивалди, преди да дойде моментът за сватбения марш.

— Той не е тук — каза леля Гризелда.

— Кой не е тук? — запита тя, обърквана.

— Бенет. Мила моя, няма го.

— О... — Тя гледаше леля си, изненадана. — Е, разбира се, сигурно е заради движението. Заседнал е някъде, това е всичко.

— Ние сме на Канале гранде, а не на „Медисън авеню“. — Гризелда стисна ръката ѝ още по-силно. — А Бенет не е и в хотела. Обадох се, Преши. Казаха, че е заминал снощи.

Преши я гледаше неразбиращо със сините си очи. Стискаше букета в мъртва хватка. Гризелда разтвори пръстите ѝ, взе го и го захвърли на пода. Взе и двете ръце на Преши в своите. Те бяха студени. В очите на леля Гризелда имаше сълзи.

— Няма да има сватба — каза тя. — Бенет е изчезнал.

Преши се почувства така, сякаш плаваше някъде из космоса. Усещаше присъствието на пребледнялата Мими, виждаше шокираните лица на Жан и Морис, долавяше вълнението на старите си приятели, всичките облечени за случая, смълчани и тихи. Шаферките ѝ Силви и Дария кръжаха около нея, прекрасни в роклите в блед прасковен цвят, но с големи тревожни очи. Том държеше за ръка смълчаното Супер-бейби, дори кучетата бяха престанали да лаят.

Тя ги погледна, после отново срещна очите на леля си, все още стискаща ръцете ѝ.

— Сигурно е станало някакво недоразумение — прошепна. — Той ще се обади, ще ни каже какво се е случило... Можем да почакаме...

Никой нищо не каза.

— Можем да се обадим отново в хотела — промълви отчаяно. — Сигурно са направили грешка.

— О, скъпа...

По бузите на леля ѝ се стичаха сълзи. Преши не я беше виждала да плаче никога преди.

— Недей — започна тя да я утешава, неочаквано спокойна. — Не плачи, лельо Гризелда. Спиралата ти ще се разтече.

— О, по дяволите спиралата ми! — извика лелята, обхваната от внезапен и силен гняв. — Как се осмелява да ти причини това? Ще го убия, ще го кастрирам, ще извия врата му с голи ръце...

Дария и Силви се спуснаха бързо към тях, прегърнаха я, прошепнаха, че съжаляват, че това е непростимо, че я обичат и че скоро всичко ще е наред. Преши не каза нищо. Тя беше окото на бурята от гняв и тъга, която се вихреше около нея — булката, изоставена пред

олтара, какъв срам! И то какъв красив олтар, показан ѝ за първи път от майка ѝ и баща ѝ. Огледа се и се замисли какво да направи. Гостите бяха пътували от разни точки на света за сватбеното тържество. Приемът трябваше да бъде даден в прекрасния хотел „Киприани“ от срещната страна на канала, на островчето Гиудека. Имаше шампанско и сватбена торта и още рози, внесени от Колумбия, а по-късно щеше да има празнична вечеря и танци. Изправи се, ледено спокойна.

— Всичко е наред — извиси тя глас. — Помните ли старата поговорка, в която се казва, че шоуто трябва да продължи? Водните такситата ни чакат, за да ни закарат на партито, така че да вървим.

И следвана от Дария и Силви, тя поведе гостите вън от красивата църква към онова, за което по-късно мислеше по-скоро като за бдение, а не сватба.

ЧАСТ 2
РАФЪРТИ

ГЛАВА 30

Париж

Мисълта за зимата с нейните дълги тъмни дни, през които щеше да е съвсем сама в апартамента си, изпълнена с чувството на самота, накара Преши да се качи на самолета за Бостън, при Дария.

Беше останала в дома си две седмици. Отбиваше въпросите на съседите, зададени с усмивка, за живота на омъжената жена — отговаряше, че никога няма да узнае, защото не е омъжена и няма намерение да го стори. Хората бяха или прекалено учтиви или прекалено изненадани, за да продължават да питат защо и каква е причината нещата да се объркат.

На летище „Логан“, като излезе от тунела за пристигащи пътници, Дария ѝ хвърли само един поглед и двете заплакаха. Преши наистина имаше много тъжен и самотен вид, косата ѝ не беше подредена, носеше само една малка чанта.

В колата на път за Кеймбридж, където живееше Дария, тя подаде на Преши пакетче кърпички и я погледна с крайчеца на окото си.

— Не можеш да продължаваш така, нали знаеш. Не си първата жена, която зарязват пред олтара.

— Не говори. — Преши изхълца сърцераздирателно и загледа тъжно в дъжда. — Той въобще не се обади. Не обясни нищо. А аз съм прекалено горда, за да се опитам да се свържа с него. Не и леля Гризелда, обаче, нейните детективи го търсят. — Засмя се през сълзи. — Може би е по-добре да се надявам тя да не го хване, защото е възможно да го убие.

— Спомням си, че тя като че ли употреби и думата кастрирам.

— Както и да е, така и не открили нищо. В Шанхай не живее нито един Бенет Джеймс. Няма огромен апартамент, не съществува „Джеймс Експорт Къмпани“. И никой не е чувал за него в Дартмаут. Истината е, че няма никакъв Бенет Джеймс, Дария. Кой точно е той и защо е постъпил така, за мен е истинска загадка. Макар леля Гризелда да твърди, че е преследвал парите ми.

— Какви пари?

Дария натисна рязко спирачките, за да спре навреме на светофара, светнал в последната минута на червено. Обърна се и се усмихна чаровно на ченгето в патрулната кола, спряла до нея. Той я изгледа гневно.

— Не съм направила нищо нередно — отчетливо произнесе тя през вдигнатия прозорец, а той вдигна вежди и поклати глава, след което ѝ се закани с пръст.

— О, по дяволите! — каза тя и предпазливо потегли, когато светофарът светна зелено. — Толкова съм се замислила за това копеле Бенет, че не знам какво правя.

Прещи като че ли не я слушаше. Просто продължи да говори:

— Точно това казах и аз на леля Гризелда: „Какви пари?“ Аз нямам пари. Имам само магазина си, от който изкарвам някакви прилични средства и не ми липсва нищо, но не мога да кажа, че имам в излишък. Но леля Гризелда отговори, че изглеждам богата заради диамантите си и скъпия апартамент в Париж. Според нея, Бенет е помислил, че съм богата, особено след като е открил, че тя е моя леля, а аз съм единствената ѝ жива роднина. „Напрегни ума си, момиче“, каза ми тя. „Запитай се, както без съмнение е направил Бенет, на кого по-точно ще остави състоянието си леля ти Гризелда“.

Прещи се обърна да погледне Дария, която се беше концентрирала в шофирането.

— Отговорих ѝ, че дори не съм мислила за това. За нейната смърт и... нали разбираш. Леля Гризелда каза, че това е добре, защото не мисли скоро да тръгне за онзи свят. А после ми каза, че трябва да ми признае нещо.

Дария отмести за секунда поглед от шосето, за да я изгледа.

— Признание? Какво е направила, за бога?

Колата влезе в тухлената алея — ако осемте или там някъде фута пред малката къща можеха да се определят с помпозното „алея“. Спря колата и се обърна с лице към Прещи в очакване.

— Помниш ли нощта преди сватбата, вечерята ни в приятното малко ресторантче на „Фондементта Нуове“? — Дария кимна. — Помниш ли, всички си прекарвахме толкова добре, вдигахме глупави тостове, смеехме се... — Дария отново кимна. — Всички, с изключение на Бенет — каза Прещи. — Забелязах, че е потънал в разговор с леля Гризелда и ето че тя ми каза за какво са разговаряли.

Тя му каза, че някакъв луд едва не я отнесъл от пътя Гранд Корниш преди няколко седмици. Помислила, че ще умре и първото, което си помислила, било: „Проклетата да съм, ако пропусна сватбата на Преши.“ Бенет се засмял, после казал: „Да не би Преши да се е опитала да те изблъска от шосето, за да сложи ръка върху парите ти.“ Леля Гризелда била изненадана от думите му, но веднага възразила. „О, не“, каза му. „Преши знае, че няма да ме наследи. Тя е силно и умно момиче. Искам сама да си пробие път в живота. Всичко, което имам, ще отиде в любимите ми благотворителни организации — фондацията на принцеса Грейс, центърът за борба с рака при децата, организациите, посветени на грижа за конете, които вече не могат да се състезават. Мими ще направи същото. Само че нейните пари ще отидат в полза на старите ловни хрътки.“ Бенет неочаквано се смълчал. Сега, като си помисля, се сещам, че мълчеше и по обратния път до палацото. Говорех само аз, чертаех планове.

— Копеле! — Дария се наведе през разстоянието, делеящо двете седалки, и я прегърна. — Ти си като онази героиня от романа на Хенри Джеймс. Как беше заглавието? „Площад Вашингтон“?

Преши успя да се усмихне и изтри очите си, защото трябваше да влезе в къщата и да се срещне с кръщелницата си.

— Е, поне съм в град, подходящ за това сравнение.

Лорън Супер-бейби се хвърли към Преши още от прага. Преши я повдигна, нададе стон и отбеляза, че е наддала доста тегло.

— Ще израснеш като мен — оплака се тя, — а ми обеща, че няма да е така.

— Ще се опитам, лельо Преши, наистина — каза Супер-бейби между пристъпите на смях.

Том ги чакаше, небрежно облечен, какъвто беше професорският му стил, в стар пуловер и панталони. Той беше не само уважаван професор по физика, но и добър готвач и вечерята беше вече готова, а масата — подредена. Не беше забравил дори красивите салфетки.

Голямата стая, която заемаше целия приземен етаж на къщата след като бяха съборили стените, за да я разширят, служеше едновременно за кухня, трапезария и всекидневна. В нея, както винаги, цареше хаос — палтата бяха захвърлени по столовете, играчките на децата бяха навсякъде, а всичко беше покрито със слой прах. В огнището гореше огън, от стереоуредбата се носеше гласът на Нийл

Янг, а Андерсън Купър мърдаше устни на екрана на лишения от звук телевизор.

Том отваряше бутилка евтино „Кот дю Ръоне“ със старомоден тирбушон, стиснал я между коленете си. Накрая успя да се пребори с тапата и се усмихна на Преши.

— Добре дошла в света на поносените от нещастната любов — каза, напълни ѝ чаша и ѝ я подаде. — Ето, бейби, удави мъката си в това.

— О, Том... — Тя го погледна с широко отворени очи, пълни със сълзи, а той поклати глава.

— Трябва да го преодолееш, бейби. Бенет няма да се върне, а ако се опита, това ще стане само през трупа ми. Или по-скоро през неговия — добави той мрачно, наля вино на съпругата си, а на Супер-бейби подаде портокалов сок.

— Ето каква е сделката — каза Дария, а Преши, след като премести играта „Плейстейшън“ и два пуловера, се отпусна на хлътналия диван. — Решихме да ти позволим да скърбиш само трийсет дни. Това означава трийсет дни, в които ще можеш да плачеш, да се оплакваш и да се самосъжаляваш. А след това всичко трябва да приключи. Разбра ли? — Тя премести играта още по-нататък и седна до приятелката си. — Разбра ли, Преши? Трийсет дни, достатъчни да се отдадеш на самосъжаление, а после ще трябва да вземеш живота си в ръце. Е, както казват: „Има ли сделка или не?“

Преши я погледна, пълна със съмнения.

— Добре. Ще опитам.

— Не е достатъчно да опиташ. Ще го направиш, Преш. Ще оцелееш. Никой не е умрял, нито пострадал. Само твоята гордост и чувствата ти. Имаш своя живот, ще продължиш напред. Обещай ми, а ние ти обещаваме да слушаме хленченията ти и да проявяваме съчувствие цели трийсет дни. Окей?

Преши си пое дълбоко дъх. Не беше сигурна дали ще успее да се справи, но поклати глава. Том вдигна чашата си.

— Браво — каза. — Пия за това.

Свали телешкото по бургундски от печката, постави го в средата на масата, нарязва пресния, добре препечен хляб, извади салатата и каза:

— Хайде, деца, действайте.

Преша си помисли, че това е храната, която носи най-голяма утеха, най-вкусната, която някога е хапвала. А и истинските ѝ приятели бяха около нея, беше заобиколена от любовта им и можеше да си поплаче в първия от трийсетте разрешени за тъга дни.

Дария и Супер-бейби се грижеха тя да е винаги достатъчно заета, да не скучае, заведоха я в училището „Монтесори“, на разходка край река Чарлс, на покупки в „Харвард Кууп“, откъдето купи пуловери и бейзболни шапки, разгледаха какво има в книжарниците и магазините за компактдискове. Но когато всичко това ѝ дойдеше в повече, тя бягаше и се скриваше в семейната вила в Кейп Код, сама с щастливите спомени от ранната си младост.

Разхождаше се сама по зимния плаж, гледаше разбиващите се вълни. А по-късно, сгушена на верандата, навлякла един върху друг няколко пуловера и загърнала се с одеяло, тя отново и отново се питаше как е възможно мъжът, за когото вярваше, че я обича, да извърши такова ужасно нещо.

Но после започна да си задава и други въпроси. Като, например, дали все още обича Бенет. Дали въобще го беше обичала. Или просто беше повърхностно привлечена от външния му вид, от чара му и от романтиката на връзката на далечно разстояние. Впечатлена от телефонните обаждания, в които той ѝ пожелаваше лека нощ, независимо къде на света се намираше той, от цветята, шампанското, уикендите в провинцията, годежния пръстен. Като мислеше за тези неща, осъзна, че Бенет я беше водил към годежа толкова бързо, че тя въобще не беше успяла да се замисли сериозно за съвместния им живот като брачна двойка. Осъзна още, че всъщност не знаеше за Бенет нищо, извън казаното му от самия него, в което беше повярвала безрезервно.

Например, историята за детството му в дома за сираци; причината, поради която няма приятели; историята за успешния му бизнес и добрите му доходи. Не знаеше домашния му адрес, имаше само електронната му поща и номера на мобилния му телефон. Беше ѝ обяснил, че е вечно в движение.

Сега, като се замислеше, разбираше, че е била глупачка. Макар да не искаше да го повярва, Бенет Джеймс или който и да беше той, никога не я беше обичал и щеше да се ожени за нея заради предполагаемите ѝ пари. Не знаеше кое причинява по-силна болка. И,

за разлика от героинята на „Площад Вашингтон“, не можеше да го изхвърли от дома си, защото той просто беше изчезнал, сякаш стопил се във въздуха. Но също като Марбела, тя мислеше с горчивина за всичко случило се.

Почувствала се малко по-добре, тя се върна в Бостън и призна пред Дария, че се е примирила с всичко и е постигнала нещо като съгласие със себе си. Че е преодоляла удара и е отново на крака, а Бенет Джеймс да върви по дяволите.

— Все още ти остават няколко дни, предвидени за съжаление, ако можем да се изразим така — напомни ѝ Дария, а реакцията на приятелката ѝ беше веднага да избухне в сълзи и да се отпусне немощно на дивана. — Трябва да имаш собствен живот, Преш — каза Дария тъжно. — Време е да продължиш напред.

ГЛАВА 31

Париж

След седмица Преши беше отново у дома си. Беше светла и дори ярка декемврийска сутрин, но щорите бяха спуснати, а тя лежеше на дивана. В стаята не се чуваше нито шум. Не звъняха телефони, не свиреше музика, дори движението по улица „Жакоб“ не можеше да проникне през плътно затворените прозорци. Обикновено по това време тя пиеше кафето си и хапваше кроасан в близкия кафе-бар, но в момента не можеше и да помисли за това. Беше навлязла дълбоко в двайтсетия ден на самосъжалението, определен ѝ от Дария. Потънала отново в същите въпроси. Дали Бенет наистина беше толкова подъл? Дали наистина се канеше да се ожени за нея заради предполагаемото ѝ наследство? Как би могъл да го направи? Та той беше толкова мил, толкова любящ, толкова очарователен.

Леля Гризелда се беше обадила предната вечер, беше я помолила да ѝ погостува.

— Да покараме ски — беше предложила, с което беше накарала Преши да се засмее, защото представата за леля Гризелда на ски, на нейната възраст, беше плашеща. А и освен това знаеше, че това е само претекст, а леля ѝ всъщност иска да я наглежда. — Искам да съм сигурна, че няма да направиш нещо глупаво — беше добавила леля Гризелда.

— Никой мъж не заслужава да направиш нещо глупаво заради него — беше отговорила Преши, но това все още не променяше фактите.

Нямаше избор, нямаше къде да отиде и какво да направи, освен както ѝ бяха казали Дария и Силви, „да продължи напред“. Въздъхна, стана от дивана и се огледа в прекрасното огледало със златна рамка от шестнайсети век, поставено на камината. Не хареса онова, което видя. Негримираното ѝ лице беше бледо и подуто, очите зачервени, косата ѝ не беше вчесвана от дни. Прокара пръсти през нея, прибра я от лицето си и се запита защо трябва тя да има къдри, докато целия останал свят се радва на права коса. „Животът просто не е справедлив“, помисли си

и по бузата ѝ се търкулна самотна сълза. Гледаше ужаса, изписан на лицето си, отразен в огледалото.

— Идиотка такава — каза строго на образа си. — Потънала си в самосъжаление. Мислиш ли, че е същото и с Бенет? О, не. Не, със сигурност не е така. — Остави косата си да падне отново над лицето ѝ. — Е, не мога да направя нищо по отношение на Бенет — каза на глас. — Но мога да направя нещо за косата си.

След час седеше на стол във фризьорския салон на булевард „Сен Жермен“.

— Искам силно да я скъсите — обърна се тя към стилиста.

Той взе между пръстите си един къдрав кичур и му се възхити.

— Сигурна ли сте? — запита. — Можем да започнем с дължина до раменете и да видим как ще се почувствате. Много късата коса ще е драстична промяна.

— Точно това искам — каза Преши категорично. — Драстична промяна. Искам да изглеждам като Одри Хепбърн.

След два часа не изглеждаше точно като Одри Хепбърн, но със сигурност беше почти неузнаваема. Гривата от къдри я нямаше и на нейно място имаше елегантна „шапка“ от медноруса коса, късо подстригана в основата на врата, с паднали над очите кичури. Тя прокара длани през нея, поклати глава, пооправи я с пръсти. С новата си прическа се чувстваше освободена от миналото, различна от слабата романтична жена, поддала се на очарованието на Бенет. Тази беше новата Преши Рафърти.

Като че ли за да подсили ефекта, взе метрото до булевард „Хаусман“ и „Галери Лафайет“, където се запъти към щанда за бельо. И само след час имаше пълна торба с красиви неща, които, макар че щеше да ги вижда само тя, я караха да се чувства по-добре. След това посети щандовете за козметика и парфюми. Седна на стол пред щанда на „Шанел“ и лицето ѝ беше гримирано от млада жена, зашеметяващо шик, която погледна меднорусата ѝ коса и настоя за розово червило и розов руж.

— Така кожата ви ще добие нежно сияние — увери я тя.

Преши купи всичко, което ѝ препоръчаха, защото кой не копнее за мека и сияйна кожа... Докато разглеждаше парфюмите, се замисли за това колко дълго вече употребява един и същи аромат. Вероятно десет или дванайсет години. Винаги беше мислила за него като за свой

„подпис“, както правят някои жени, макар, разбира се, да го употребяват и много други. Сега щеше да промени и това. Избра „24 Фобург“.

— Любимият парфюм на принцеса Даяна — информира я продавачката, с което накара Преши за миг да се замисли дали е направила правилният избор. Все пак, принцеса Ди не е имала много късмет с мъжете, нали?

Замисли се дали да не си купи чифт скъпи обувки, но реши, че това е клишетото на намерилата отново себе си жена, а тя определено не искаше да е клише. Вместо това, взе такси до „Верлен“ и завари Силви заета да съставя вечерното меню.

Силви вдигна поглед при влизането на Преши, която ѝ помаха с пръсти.

— Е? — запита Преши.

— Изглеждаш съвсем различно. Не знам дали е заради прическата или заради розовото червило, но мисля, че ми харесва.

— Мислиш? — Лицето на Преши помръкна и тя прокара тревожно длани през косата си. — Това е новото ми „аз“ и ти не си сразена от него?

Силви се засмя.

— Разбира се, че съм. Само дето едва те познах. Никога не съм те виждала без облака ти разкошна коса. Но сега виждам лицето ти, а то е хубаво.

Преши засия.

— Тази сутрин се погледнах в огледалото и си казах: „Такова е решението ми: Продължавам напред.“

— Това ми харесва. И без това вече си на края на дните за съжаление, време е да се съвземеш. Хайде, да отидем да изпием по чашка кафе и да хапнем по сандвич. Ще оставя момчетата да се погрижат за нещата. Едва ли са в състояние да причинят много щети за половин час. Макар че кой знае.

Беше ѝ добре в компанията на Силви, но по-късно същата нощ, отново сама в апартамента, Преши пак се замисли за Бенет, спомни си корабчетата „Бато Моше“ и интимните им вечери заедно в малки квартални ресторантчета, спомни си как улавяше пълния му с

възхищение поглед, как го посрещаше тя „у дома“, когато той дойде на улица „Жакоб“. „О, Господи, помисли си с омраза към тишината, какво ще правя?“

Зарови се из интернет и попадна на снимката на няколко слабички малки котенца с огромни очи и големи уши. Сърцето ѝ се разтопи, сякаш гледаше право в лицето на невинността. Обади се импулсивно на човека, който ги отглеждаше, а той ѝ каза, че не са му останали котенца, а само една котка на девет месеца, която била върната, защото собственикът ѝ се оказал алергичен.

— Ще я взема — каза веднага Преши.

— Може би ще искаш първо да я видиш, да разбереш дали сте съвместими — каза със съмнение мъжът отсреща, загрижен дали котката ще попадне в добър дом.

— О, съвместими сме. Знам, че сме — отговори Преши.

Та нали и двете бяха отхвърлени. Въпреки че тя беше сиамка, с фамозното име Миранда де ла Рейн д'Ор.

Преши отиде да я вземе на следващия ден. Тя беше красавица в кремаво-шоколадови оттенъци, а очите ѝ бяха по-сини от всички сапфири на света. Потегли към дома, без никакви усложнения, или поне тя си мислеше така, като настани котката в картонена кутия, която остави на задната седалка. Но явно не познаваше досетливостта и въображението на сиамска котка, която иска да се измъкне навън — и скоро котката седеше в скута ѝ.

— Мяу! — каза котката, когато светофарът светна червено и погледна право в очите ѝ.

— Здравей и на теб — отговори тя и се усмихна. И така кръсти котката Мяу.

Разбира се, Мяу веднага узна всичките тайни на Преши. Тя повери проблемите си на нежното шоколадово ушенце, а котката я погледна мъдро в отговор и замърка съчувствено.

На следващия ден Преши купи специален кафез за превоз на животни и закара котката на посещение на лелите си в Монте Карло. Лала и Снупи залаяха неудържимо и се спуснаха към нея, застанала във фоайето и притиснала кафеза към гърдите си, откъдето, чувстващата се в безопасност, Мяу ги загледа високомерно. Лелите ѝ гледаха, развеселени, как кучетата им подвиха опашки, а после изтичаха и се скриха зад господарките си.

— Котката очевидно е заместител на мъжете — каза подозрително леля Гризелда.

— И какво нередно има в това? — запита Преши. — С нея поне не ме очакват изненади.

Срещнали отново погледа на немигащите ѝ сини очи, кучетата седнаха тихо на пода, а Мяу се разположи царствено на дивана, горда, между двете лели. Преши си помисли, като приглади с ръка новата си къса коса и се усмихна на любимите хора, че това е едно добро ново начало.

ГЛАВА 32

Шанхай

Ако Лили беше направила списък на хората, от които не очакваше да се обадят никога вече, начело щеше да е Бенет, а второто място щеше да заеме Мери-Лу. Затова беше изненадана, когато последователно се обадиха и двамата.

Всъщност Бенет не се обади, а дойде лично да я види. Звънна на вратата в седем часа една вечер, около месец, след като тя беше уволнила Мери-Лу. Лили погледна към монитора на охранителната камера до входа и беше изумена да го види, застанал на прага ѝ с огромен букет лилии „Казабланка“ в ръце. Тя натисна бутона на домофона и каза, подчертано рязко и нелюбезно:

— Какво искаш?

— Искам да говоря с теб, Лили. Ако имаш време, това е всичко.

Поне беше любезен, а, освен това, тя беше любопитна да узнае какво иска той. Затова го пусна да влезе. Застана на верандата да го посрещне, а той вървеше към нея, протегнал напред ръката с букета. Тя си помисли, че с този жест ѝ предлага мир и се запита дали не идва да пледира в защита на Мери-Лу. Той се усмихна:

— Канех се да се свържа с теб по-рано, но бях в Европа. Вечерта, в която се срещнахме, си помислих, че имаме толкова много неща да си кажем, а нямаме време за това.

Тя се зачуди дали той наистина си вярва, че двамата имат нещо общо за казване, но Бенет упражняваше чара си много умело.

— Няма ли да ме поканиш вътре? — запита той и я дари с онази усмивка, която разтопяваше женските сърца. И тя, против волята си, се подчини.

Той стигна до стъпалата на верандата и спря да се възхити на канарчето. А нейното сърце биеше толкова силно, докато той гледаше клетката със скритата в нея огърлица, че тя се зачуди дали туптенето не се чува.

— Птиче, което не пее — каза той, след като влязоха в къщата. — Колко необичайно.

Ароматът на лилиите беше толкова силен, че изпълваше ноздрите ѝ като скъп френски парфюм.

— Лилии за Лили — галантно се обърна към нея той. — Сигурен съм, че не съм първият мъж, който ти казва това.

Тя пое цветята, благодари набързо, без да се усмихне, остави ги на малката странична масичка и му направи знак да седне на стола.

— Дошъл си, предполагам, да ме молиш от името на Мери-Лу — каза тя, седнала на дивана, загледана внимателно в него.

Той вдигна учудено вежди.

— И защо да го правя? Какво се е случило с нея?

Добър актьор е, си помисли тя.

— Искаш да кажеш, че не знаеш?

— Не знам за какво говориш. Казах ти, бях далеч, а и нещата между нас и без това приключиха. — Сви пренебрежително рамене. — Беше забавно до някое време, но дойде моментът да продължа напред.

— Тогава, тук наистина имаме нещо общо. Мери-Лу вече не работи за мен. Така че, може ли да те запитам от какво по-точно е продиктувано твоето посещение?

Бях впечатлен от теб при първата ни среща. А, ето едно момиче, което не е празноглаво като всички останали, си помислих. Тази жена има качества, силна личност. Жена, с която бих могъл да правя бизнес.

— И какъв бизнес например?

— Имам предложение за теб — погледна я право в очите той, подбирайки внимателно думите си. — Ти притежаваш нещо изключително. Мълвата се носи из целия град, но до този момент само ти, Мери-Лу и аз знаем каква е истината.

— Чух клюките. Но те нямат нищо общо с мен.

— Не това ми каза Мери-Лу. А аз имам основателни причини да ѝ вярвам.

Бузите на Лили пламнаха. Мери-Лу още веднъж я беше предала. Обърна се остро към него:

— Мисля, трябва да знаеш, че уволних Мери-Лу, защото крадеше от мен. А уволнен служител би казал не малко неща, за да злепостави работодателя си и да постигне отмъщение. Сигурна съм, че го осъзнаваш.

— Но аз знам, че тя казва истината, защото се е опитала да продаде огърлицата чрез Вуртман, онзи третокласен бижутер, дето си

изкарва хляба с рязане на диаманти. Той се е опитал да намери купувач сред богатите шанхайци, но без успех, а на всичкото отгоре един от тях си отворил устата и ето че сега целият град раздрънква историята. Ако не беше станало така, сега нямаше да съм тук, защото, сигурен съм, вече щеше да си я продала.

И той поклати глава с вид, който показваше съжаление.

— Много лошо, че пропадна сделката, която се опитваше да осъществиш чрез швейцарския си агент. — Отново вдигна ръка, за да спре протестите ѝ. — Не ме питай откъде знам. Истинско нещастие е, че слуховете около огърлицата ти пречат да направиш продажбата, но отваря пък вратичка за мен. Имам предложение за теб. И този път, Лили, то е съвършеното.

Стомахът на Лили се беше свил на топка от нерви. Отиде до кухнята и се върна с бутилка минерална вода „Сан Пелегрино“ и две чаши. Напълни ги, взе едната, настани се на чамовия си стол и го загледа.

— Да вдигнем ли тост за нашето сътрудничество? — Бенет вдигна чашата си самоуверено.

— Каж ми точно за какво говориш — взря се тя в него и отпи от минералната вода.

— Много е просто. Ти имаш огърлицата. Аз разполагам с купувач. Той е готов да плати значителен депозит, но трябва да е сигурен, че ще получи онова, за което е предплатил. Следователно, трябва да видя огърлицата. Също така, имам нужда от писмено доказателство за нейната автентичност. — Отпи, но без да откъсва поглед от лицето ѝ. — И, разбира се, трябва да стигнем до споразумение за цената. Моето предложение се движи около трийсетте милиона.

Беше много повече, отколкото Лили беше очаквала и тя предположи, че той преувеличава, за да ѝ направи впечатление. Играеше старата игра на измамника, говореше ѝ онова, което тя искаше да чуе, размахваше милионите под носа ѝ като морков под носа на магаре, за да скочи към него с отворена уста. Дали наистина мислеше, че ще му даде огърлицата и ще каже: „Окей, дай парите“?

— Петдесет на петдесет. — Бенет се наведе нетърпеливо напред. — И никога повече няма да ти се наложи да продаваш фалшиви антики. Какво ще кажеш, Лили? Партньори ли сме?

— Ще трябва да си потърсиш партньор на друго място, Бенет, защото въпросната огърлица не е у мен. И нямам представа у кого е. Може би всичко е само слух. — Изправи се, с което му показва, че не желае присъствието му в къщата си. — Само слух.

Бенет също се изправи и застана до нея. Много близо. Тръпките на страха полазиха по гръбнака ѝ, студеният му поглед се впи в лицето ѝ.

— О, но огърлицата е у теб, Лили — каза той тихо. — И аз имам намерение да я взема. По какъвто начин успея. Защо просто не се разберем, не сключим сделка, не станем партньори? Нима предпочиташ другия, неприятния начин? Защото, знаеш ли какво, Лили? Ще имам огърлицата, независимо какво ще ми струва това.

Направи крачка назад и на лицето му отново се изписа очарователната му усмивка.

— Ето! Мисля, че вече обсъдихме въпроса. Сега ще те оставя на спокойствие, за да ти дам време да помислиш. Да кажем, до утре вечер?

Заплахата висеше във въздуха между тях и Лили си спомни какво ѝ беше казала Мери-Лу. Може би Бенет наистина беше убил богатата си съпруга заради парите ѝ. Потрепери, повярвала, че е способен на това.

— До утре вечер в седем — натърти Бенет. — Тогава ще видим какво ще предприемем.

Сърцето ѝ се беше качило в гърлото, когато на излизане погледът му отново се спря на малката птичка в клетката. Изпаднала в паника, че той може да зърне червената кожена кутия, тя бързо натисна бутона, който отваряше входната врата. После, без да се обърне да я погледне, Бенет вече беше изчезнал. Но тя знаеше, че той ще се върне. И се страхуваше.

ГЛАВА 33

Мери-Лу съвсем преднамерено се сприятели с младата жена, която работеше на рецепцията в спортния клуб, който Бенет често посещаваше. Двете се срещаха за по едно питие, понякога обядваха заедно, правеха дребни покупки, макар това да се случваше рядко сега, когато беше останала без работа.

Същата вечер, в която Бенет посети Лили, двете бяха в претъпкан бар „Саша“ на Хенгшан Роуд, в къщата имение, принадлежала някога на семейство Сунг, едно от най-могъщите в Китай. По странно стечение на обстоятелствата една от красивите дъщери на Чарли Сунг беше Май-Линг, омъжила се за Чианг Кай Шек, а именно за нейните обувки се говореше, че били украсени от перлите, откраднати от короната на императрица Чийший.

Сега, обаче, някогашният дом на семейство Сунг представляваше един задимен бар, пълен с шумни млади хора, които нехаеха за неговата велика история. Всъщност, Мери-Лу се съмняваше, че новата ѝ приятелка някога е чувала за това. Над чашите с мартини момичето ѝ каза, че Бенет се е върнал в града и че сватбата не се е състояла.

— Променил е решението си — каза тя и се усмихна над ръба на чашата си на Мери-Лу, на която открито се възхищаваше — заради красотата ѝ, скъпите бижута и елегантния ѝ стил. — Обзалагам се, че просто не е могъл да те забрави — добави. — И сега, предполагам, можеш да го имаш, ако все още го искаш.

Първо шокирана, а после — изпитала облекчение, Мери-Лу изведнъж почувства слабост. Но като си спомни последната им среща, не изпита никакво съмнение, че Бенет е приключил с нея. А тя се беше заклела да му отмъсти, независимо как, къде и кога.

Остави новата си приятелка в бара и отиде с колата до къщата на Лили. Телефонира ѝ, застанала на портата. Когато Лили отговори, каза:

— Трябва да говоря с теб. Моля те, пусни ме.

Лили прекъсна връзката. Мери-Лу отново позвъни.

— Уверявам те, трябва да говорим — настоя. — Става въпрос за Бенет.

Лили се поколеба, но после се сети за заплахата на Бенет и натисна бутона, който отваряше вратата. Застана на най-горното стъпало на верандата със скръстени ръце и загледа как Мери-Лу минава покрай фонтана, спокойното езерце със златните рибки и лотосовите цветчета, пръскащи уханието си във въздуха. Помисли си, че наистина е много красива. Но и голяма измамница.

Мери-Лу пък се спря в подножието на трите стъпала на верандата и вдигна поглед към нея. Канарчето я позна и запя, а Лили побърза да покрие клетката с парче плат.

— Трябва да говоря с теб — каза отново Мери-Лу.

— Говори, тогава.

— Бенет се е върнал в града. Беше в Европа с намерението да се ожени. Помниш ли, ти му каза за братовчедка си Прешъс Рафърти от Париж. Онази, наследила всичките семейни пари. Е, за нея се е канел да се ожени. Но нещо се объркало и сватбата не се е състояла. Може би не е наследила достатъчно пари. За Бенет бракът с жена без средства е нещо, което не си струва. Убийството явно също не е решение за него, след случилото се с Ана Юн.

Бенет да се ожени за Прешъс? Лили подуши опасността, която грозеше не само нея, но и братовчедка ѝ. Изведнъж осъзна, без сянка от съмнение, че Бенет ще я убие, за да се докопа до огърлицата. Трябваше да изчезне преди седем часа вечерта на другия ден, преди уговорената от него среща. Каза:

— Не искам да слушам нищо повече, Мери-Лу. Моля те, върви си. — И отново отвори портата в очакване гостенката ѝ да си тръгне.

Мери-Лу мълчаливо я гледаше. Мислеше, че Лили ще е шокирана, че ще ѝ стане съюзник в желаното отмъщение над Бенет.

— Той знае за огърлицата — каза бързо. — Искаше да я взема от теб, затова отворих сейфа ти...

— Знам — каза Лили уморено. — А ти знаеш ли какво, Мери-Лу? Това вече не ме интересува.

Раменете на Мери-Лу увиснаха и надеждата да спечели Лили на своя страна умря. Направи няколко крачки обратно към портата, после се обърна и я погледна.

— Той ще те убие заради нея — каза и вратите се затвориха след нея.

Лили крачеше по бамбуковия под, завладяна от страх. Трябваше да вземе огърлицата и да напусне Шанхай, трябваше също да предупреди братовчедка си. После ѝ хрумна нещо. Прешъс беше в бизнеса с антики. Тя може би познаваше колекционери, които биха се заинтересували от огърлицата. Тя беше единствената, която можеше да ѝ помогне в този момент.

Потърси в Интернет информация за „Антики Рафърти“ в Париж, намери електронния адрес и изпрати на братовчедка си спешно съобщение.

„Имам нужда от помощта ти“, написа. „Задължително трябва да говоря с теб.“ Изчисли часовата разлика и времето за полета, измисли как да прикрие следите си от Бенет и добави: „Моля те, запази ми стая в хотел «Риц» за една седмица на твоето име. Ще пристигна в събота с «Катей Пасифик». Спешно е и те засяга. Моля те, не ме разочаровай.“ И се подписа: „Братовчедка ти, Лили Сонг.“

Следващото, което направи, беше да се обади в „Катей Пасифик“ и да си запази място в най-ранния самолет за Париж през Хонконг, излитащ на следващата сутрин.

Излезе отново на верандата и погледна малкото канарче, заспало в бамбуковата клетка. Извади червената кожена кутия, постави я в чанта с цип и я скри в камерата на хладилника. После занесе канарчето на съседите си, каза им, че ѝ се налага спешно да замине за Париж и помоли да се грижат за канарчето до завръщането ѝ.

След това слезе в мазето, взе една от статуетките на воини и я опакова. Обади се на куриер да дойде да я вземе веднага и да я изпрати на братовчедка ѝ Прешъс.

Върна се в къщата, пригответи набързо багажа си и поръча лимузина, която да я вземе на следващата сутрин. Като знаеше, че няма да може да заспи, седна в леглото с изправен гръб, завладяна от страх и загледа телевизия в очакването на зората. Много рано сутринта вече щеше да е тръгнала.

ГЛАВА 34

Когато се върна в апартамента си, Мери-Лу беше принудена да признае факта, че скоро няма да може да си позволи подобно жилище. Имаше пари в банката, но не достатъчно, за да поддържа разточителния си и понякога дори екстравагантен начин на живот. Но обичаше дома си с италианските дивани и модернистичните картини, с червения цвят, характерен за игриво-темпераментни вкусове, с черната спалня, върху която беше прекарала толкова много щастливи часове. Загледа втренчено разкриващата се през френските прозорци гледка към река Хуангпу и за първи път от много години ѝ се прииска да заплаче.

Родителите ѝ бяха изключително неспокойни хора и непрекъснато се местеха от място на място и в детството си тя нямаше постоянно жилище. Този беше първия ѝ истински дом. Беше го купила сама, макар и, признаваше си, с пари от крадени бижута. Но той, така или иначе, беше неин. Отказваше да свърши като родителите си, които обикаляха града, мъкнейки със себе си малкото си бедняшки вещи, в търсене на най-евтината квартира в най-западналия квартал.

Знаеше, че огърлицата е у Лили и за кой ли път съжали, че не я беше откраднала докато имаше възможност. Седнала зад малкото си елегантно бюро, разгледа съобщенията, оставени на лаптопа ѝ. Имаше само едно и то беше от момичето от спортния клуб, с което обаче нямаше желание да се види отново. Но докато работеше при Лили, Мери-Лу беше успявала да влиза в личната ѝ поща, така че винаги знаеше какво става. Сега въведе паролата и ето че на екрана се появи съобщението на Лили до Прешъс в Париж.

Изумена, тя разбра, че Лили ще изнесе огърлицата от страната и че вероятно ще помоли братовчедка си, търговец на антики, да намери купувач за нея. За миг се запита какво може да предприеме, но после осъзна, че има само един шанс. Веднага се обади в „Катей Пасифик“ и запази място в същия полет. Знаеше, че Лили най-вероятно ще пътува в бизнес класата, знаеше, че пътниците от първа и бизнес класа се качват първи в самолета и че тяхната секция е отделена от другите,

така че Лили нямаше да има възможност да я види. Когато спираха на различните летища, щеше да прави всичко възможно да остане в сянка, да слиза и да се качва последна, но пък и Лили нямаше да заподозре, че е следена. Ще е толкова загрижена да наглежда багажа си и така ще бърза да слезе от самолета, че дори няма да забележи присъствието ѝ.

Малко по-късно седеше върху кувертюрата от черна коприна в декорираната си в червено спалия. Гневът ѝ се беше стопил и сега плановете ѝ изглеждаха смешни. Дори да успееше да намери огърлицата в хотелската стая на Лили, как щеше да я продаде? Поклати глава, изпаднала в отчаяние. Не можеше да успее сама. Трябваше да пълзи на колене пред Бенет. Трябваше да му каже, че знае къде е огърлицата и как могат да сложат ръце върху нея, че иска да сключат сделка петдесет на петдесет. Макар да му нямаше доверие, тази беше единствената ѝ възможност.

Набра номера на Бенет и се замоли той да вдигне. А когато той наистина вдигна телефона, беше онемяла от изненада, защото не очакваше да го направи.

— Мери-Лу е — почти прошепна тихо и уплашено. — Има нещо, което трябва да чуеш.

— Не искам да те слушам — каза той рязко.

— Става въпрос за Лили... Огърлицата...

— И? — Нямаше да си хаби думите за нея.

— Тя се кани да избяга в Париж. Ще се види с Прешъс, ще вземе огърлицата със себе си... — И цялата история се изля от устните ѝ.

Каза му, че ще проследи Лили до Париж, че някак си ще успее да открадне огърлицата, че все още имат нужда един от друг, че ще поделят печалбата наполовина, както беше предложил той...

— Кога тръгва тя? — запитва той.

— Утре сутринта. Запазила съм си място в същия полет.

— Аз ще хвана полет през Сингапур — отсече той след кратко замисляне. — Ще ти се обадя, когато стигна в Париж.

— Бенет? — Все още не беше ѝ казал какви са плановете му, нито беше потвърдил съгласие да делят печалбата.

— Ще ти се обадя, когато пристигна — натърти той отново и затвори.

Мери-Лу не му вярваше. Страхуваше се. Отвори чекмеджето на нощното си шкафче и извади „Берета“-та. После се сети, че не може да

се качи на борда на самолета с оръжие. Обаче наистина нямаше никакво доверие на Бенет. Имаше нужда от оръжие.

Тя съзнаваше, че е съвсем мъничко колелце в шанхайската престъпна машина, но познаваше мъж, който имаше връзки в подземния свят. Обади му се, каза му какво иска и че ще се наложи да ѝ го доставят в Париж. Щеше да струва скъпо, но щеше да бъде направено.

След това се обади в хотел „Риц“ в Париж и направи резервация. Не че можеше да си го позволи, но трябваше на всяка цена да има достъп до стаята на Лили. После опакова багажа си и, също като Лили, безсънно зачака пукването на зората.

ГЛАВА 35

Париж

Необичайно за това време на годината, Преши беше заета през целия ден, в магазина влязоха поне дузина посетители, поне двама от които показаха силен интерес към нейната етруска купа дори след като честно ги информира, че макар да е била счупена и после внимателно залепена, според нея това е по-късно, фалшиво, копие. Независимо от това, цената беше добра и тя беше доволна. В четири часа, с котката под мишница, тя изтича нагоре по стълбите към апартамента си и затръшна бързо вратата след себе си, за да не пусне студа вътре.

Мяу седеше на кухненския плот и гледаше как Преши си приготвя чаша горещ шоколад, купен от „Анджелина“ на улица „Риволи“, най-добрият в Париж. Като се опита да изхвърли от главата си всякакви мисли за калории, тя сложи отгоре бита сметана, разбърка го и, с котката по петите си, постави компактдиск на Джони Мичъл в уредбата и заслуша песента за нещастieto в любовната игра. Настани се на мекия диван и вдигна краката си на масичката за кафе, отпи от горещата напитка и, със затворени очи, се размечта за нов живот. Такъв, в който тя ще бъде силна, елегантна и дори бляскава, господарка на съдбата си. Ха! Пресуши чашата на един дъх и изправи гръб. За жалост, в реалния живот никога не се получаваше така. Той беше много, много по-труден.

Отиде до бюрото си, приключи със задължителната за деня документация, замисли се дали да не се обади на някоя приятелка или пък да отиде на кино, но реши колебанието си в полза на телевизора. Прогнозата беше за лошо време. Очакваха се снежни бури. Преши въздъхна. Бизнесът ѝ щеше да отиде по дяволите. Надяваше се, че ще продаде етруската купа преди бурята да се развихри.

Провери електронната си поща. Сред обичайните бизнес съобщения се появи едно странно писмо. От братовчедка ѝ Лили Сонг. Прочете го. После още веднъж, защото не беше много сигурна, че е разбрала правилно. Лили се канеше да дойде в Париж? Да ѝ наеме стая

в „Риц“, но под собственото си име? Защо, за бога, би искала това? Било задължително да говори с нея. Нещо, което я засягало...

Озадачена, облегна се назад и едва не смачка котката, настанила се удобно зад гърба ѝ. Разбира се, вълнуваше се, че най-после ще се запознае с Лили, но защо срещата им да бъде така обгърната в мистериозност? Но тъй като Лили щеше да пристигне утре, предположи, че скоро ще узнае.

Чувстваше се глупаво и като измамница, когато набра номера на „Риц“ и запази стая. Каза, че ще пристигне на следващия ден от Шанхай и че ще остане една седмица.

Преди да си легне онази нощ, дръпна завесата и погледна небето. То беше ясно и обсипано със звезди. Ако имаха малко късмет, прогнозата отново щеше да се окаже погрешна и самолетът на Лили щеше да пристигне навреме. Нямахше търпение да се запознае с нея и да разбере за какво е всичко това.

ГЛАВА 36

В десет часа в изключително студената съботна сутрин, в която трябваше да пристигне Лили, Преши седеше в претъпканото кафене близо до улица „Дебюси“ и пиеше двойно кафе със сметана. Прозорците бяха замъглени, защото вътре беше топло, а навън падаха първите снежинки. Минувачите бяха загърнати по-плътно с вълнените си шалове и крачеха забързано.

От влагата във въздуха косата на Преши започна да се къдри по-силно и тя прокара раздражено пръсти през нея. Мислеше, че няма да е така, ако я подстриже къса, но явно беше сгрешила.

Днес беше последният от дните, отредени за самосъжаление и тя с облекчение помисли, че най-после като че ли искрено беше преодоляла чувствата си. Или поне се беше примирила със случилото се. Беше се обадила на Дария и Силви, за да им каже за пристигането на Лили, а те и двете бяха решили, че това е интересно. Умираха да узнаят как изглежда тя и какво иска.

Преши очакваше с нетърпение пристигането на Лили, може би и поради загадъчното съобщение. Гледаше разтревожено вече падащия обилно сняг и се надяваше това да не забави полета. Обади се на авиокомпанията, която потвърди, че самолетът ще кацне навреме.

Допи и последните капки кафе, изправи се и се загърна плътно в зимното си палто. Всъщност, това беше старият кожух от овча кожа на дядо Хенеси, безформена маслинозелена дреха, която стигаше до глезените ѝ и лесно би могла да я обгърне два пъти. Но пък пазеше много топло, а това беше най-важното. Дръпна ниско над очите си руската си кожена шапка и веднага съжали, че отрязва къдриците си, които пазеха поне врата ѝ от студа. Махна за довиждане на келнера и се приготви да се пребори с природните стихии.

Навела глава, за да предпази очите си от вятъра и снега, реши да мисли за приятни неща като, например, как ще купи сирене от любимия си пазар. След десет минути тръгна обратно към дома си с любимото сирене, завито в кестенови листа, бутилка провансалско вино и топла франзела, от която от време на време късаше по хапка.

Апартаментът я посрещна с топлината и уюта си. Високите му тесни прозорци пропускаха потоци снежносива светлина, а старомодните радиатори съскаха в дългата стая във формата на буквата L. Котката слезе от перваза на прозореца, специално тапициран, за да образува нещо като възглавница за нея, и тръгна към стопанката си като изискано кръстосваше тънките си крака, елегантна като модел. Преши се наведе, позволи ѝ да постави двете си предни крачета на раменете ѝ, после се изправи.

— Окей, Мяу — прошепна, — време е за работа, макар да не мисля, че ще имаме много клиенти днес.

Беше права. Движението по обикновено натоварената улица беше слабо, снегът вече се трупаше по тесните тротоари. Котката се сви на кравай на прозореца и загледа снежинките като в същото време надменно приемаше усмивките и възхищението на малкото минувачи, които се спираха да поздравят през витрината. А Преши избърса праха от антиките, след което се зае с документите. В пет часа, без да е влязъл нито един клиент, тя затвори и се качи горе, като носеше на ръце Мяу, която пътом се опита да хване няколко снежинки.

Запали огъня в камината, изчака пламъците да се разгорят и добави два големи дънера, после отиде в кухнята и си отрязва парче от мечтаното сирене.

— В момента държа рая в ръката си — каза и отхапа.

Двете с котката се разположиха на леко хлътналия диван, тапициран със сив лен и загледаха танцуващите пламъци и обилно падащия сняг. Преши въздъхна и още веднъж набра номера на авиокомпанията. Ядоса се на непознатата ѝ все още Лили за това, че ще я накара да излезе навън в такова време, когато би предпочела да си остане у дома. Този път, обаче, ѝ казаха, че летището е затворено и че полетът е отклонен за Франкфурт.

Веднага, след като остави слушалката, телефонът звънна. Помисли си, че е Лили и побърза да вдигне. Но беше Дария, обаждаше се от Бостън. Още преди Преши да е успяла да каже нещо, Мяу скочи на рамото ѝ и започна да мяука в слушалката.

— О, мили боже! — изстена Дария. — Ето че сега котката ти отговаря на телефона.

— Всъщност — каза Преши, — уча я да казва „мама“.

— Какво!!

— Мама. Вече казва „маа...“ Трябва само да го повтори.

— Исусе, Преш, наистина имаш нужда от пълноценен личен живот.

— Не става — отговори мрачно тя. — В момента вали сняг, летището е затворено, а аз чакам Лили да пристигне. Помислих дори, че се обажда тя, но си ти.

— Много благодаря! Отделям време от натоварения си живот, за да проведе международен разговор, а ти си мечтаеш да ти се обади някой друг.

Преш се засмя, Дария — също.

— Днес е последният ти ден за съжаление — напомни тя. — Виждам, обаче, че не ти е достатъчен.

— Не, не, добре съм — възрази Преш с надеждата, че е вярно. — Просто умирам от скука, Дария — добави с неясен копнеж.

— Затвори магазина за няколко дни и ела на гости.

— Не мога. Освен това, казах ти, летището е затворено. А и трябва да чакам Лили да се свърже с мен. Последно чух, че самолетът е отклонен към Германия.

— Тогава, няма смисъл да чакаш, нали? Поне се обади на Силви и отиди да изпиеш едно питие с нея.

— Днес е събота, най-напрегнатата вечер на Силви, макар че в такова време може би ресторантът няма да е толкова пълен. Познавам я, тя няма да тръгне преди определеното за затваряне време, защото все пак може да изтърве някой клиент.

— Тогава, защо не отидеш да вечеряш там?

— Не мога да отида сама, Силви ще се тревожи за мен.

Дария се засмя. Знаеше, че Преш е права. Че Силви ще кръжи между кухнята и нейната маса, а в същото време ще обхожда ресторанта с поглед, за да види дали няма някой подходящ мъж, с когото да я запознае.

— Чуй, сладката ми, наистина ми се иска да дойдеш тук за няколко дни след гостуването на Лили. Том ще бъде на конференция в Сейнт Луис, бабата ще се грижи за Супер-бейби, а ти и аз ще бъдем свободни. Можем да си направим спа уикенд, да се погрижим за себе си.

— При мен нещата наистина са наред — опъна се Преш. — А и не мога просто така да затворя магазина и да замина.

— Защо? Нима бизнесът е толкова оживен зимно време?

Преши трябваше да признае, че не е така и че дори постоянно провежданите в Париж панаири, срещи и модни уикенди не могат да повлияят на бизнеса ѝ. Нейни клиенти бяха богатите интериорни дизайнери или пък случайни туристи, които се влюбваха в нещо направо от витрината. Започна да върти кичур коса между пръстите си. Въпреки изненадващото посещение на Лили, дългата сива зима се простираше пред нея сякаш без край. Тя се изкушаваше. Мяу пхна нослето си в лицето ѝ и тя разсеяно я погали.

— Не мога да оставя Мяу — каза накрая. — Летището е затворено, а когато отново го отворят, полетите ще бъдат невъзможно натоварени.

Дария въздъхна.

— Ще приема второто извинение, но не и първото. Може би аз трябва да дойда да те видя. И да се срещна с Лили.

— Чудесно. Но летището наистина е затворено.

— Добре, добре, ще почакаме и ще видим. А междувременно те обичам, бейби.

— Аз също те обичам. И ти благодаря.

Благодарностите на Преши не бяха само за предложението на Дария, но също и за любовта ѝ. Имаше нужда от цялата любов, която можеше да получи, а за нещастие, тя като че ли не ѝ стигаше.

Замисли се за Силви. След като беше изоставена пред олтара, нямаше желание дори да погледне друг мъж, но Силви, нейната добра приятелка, не искаше да остави нещата така.

— Това е като да се качиш отново на гърба на коня след тежко падане — беше казала Силви, а тъмните ѝ очи блестяха. — Знам, че нямам право да давам съвети — добави, поставила длани на пълните си хълбоци, — но съм главен готвач и имам извинение. Моят работен ден е истински ад, а хората, с които въобще се срещам, са други готвачи. Като се има предвид егото им, на кого е нужно това?! Но ти, Преши Рафърти, нямаш извинение.

— Може би аз не харесвам добрите момчета — беше отвърнала мрачно Преши. — Осъдена съм да харесвам негодници.

Но сега, независимо от бодрите си уверения пред Дария, наистина беше самотна. Реши да се обади на леля Гризелда. Слушалката вдигна Мими.

— Какво правиш у дома си в осем часа вечерта в събота в Париж? — запита тя.

— Вали сняг, Мими.

— И откога снегът спира едно момиче да отиде на среща с мъж?

Преши въздъхна.

— Не е така, Мими. Истината е, че никой не ме е поканил на среща. — Чу въздишката ѝ.

— Предавам се — каза Мими и отиде да потърси Гризелда.

И ето че леля Гризелда взе слушалката.

— Скъпа, защо не се качиш на самолета и не дойдеш тук? Ще организирам парти за теб — извика тя гръмогласно в слушалката. Винаги говореше високо по телефона. Според Преши, не беше преодоляла заблудата, че колкото по-голямо е разстоянието, толкова повече трябва да напъваш гласните си струни. — Обещавам да има най-различни и много приятни хора.

„Да, и всичките на по шейсет и пет или там някъде“, помисли си мрачно Преши. Трябваше, обаче, да оцени усилията на леля Гризелда. Обясни ѝ за снега и за затварянето на летището, после ѝ разказа за Лили.

— Искаш да кажеш, че просто се появява след всичките тези години? — възкликна Гризелда, изумена. — Но защо?

— Нямам представа. Знам само, че според нея е много важно да разговаря с мен. Накара ме да ѝ запазя стая в „Риц“ под моето собствено име.

В другия край на жицата настъпи тишина. Леля Гризелда се беше замислила.

— Това не ми харесва — каза накрая. — Тя преследва нещо, повярвай ми.

— Но какво? Не разполагам с нищо, което тя би могла да иска. Единственото общо, което имаме, е дядо ни Хенеси и фактът, че майките ни са сестри. О, и това, че и двете се занимаваме с антики, разбира се.

— Хм, тя иска нещо. Можеш да бъдеш сигурна в това, Преши. Не сме чували нито дума от семейство Сонг от петдесет години насам и сега, съвсем изведнъж, братовчедка ти се появява на прага ти.

— Всъщност, не е съвсем така. Полетът ѝ беше отклонен за Франкфурт. Не съм чувала и дума от нея, откакто ми изпрати

съобщението.

— Е, няма съмнение, че ще се чуете. Междувременно, защо не забравиш за нея и не дойдеш тук? Не ми се иска да мисля, че си сама в съботната вечер.

— Звучиш като ехото на Мими — засмя се Преши.

Обеща обаче да помисли върху предложението.

После се сбогува като им изпрати целувки. Сама в тихия апартамент, се заслуша в тиктакането на часовника и в лекия шепот на падащия сняг. Изкушаваше се да приеме предложението на леля си, да сложи котката в специалния кафез, да нахвърли малко дрехи в един сак и просто да тръгне. Но малката ѝ кола, макар и истинска мечта, когато станеше въпрос за паркиране в града, едва ли беше пригодена за дълги пътувания по покритите със сняг автомагистрали.

Закрачи неспокойно из апартамента. Беше прекалено тихо. Котката, сгушена на дивана, дишаше тихо в съня си; един от пъновете в камината се размести, парата от радиаторите съскаше в тишината. Преши се замисли тъжно за хляба, сиренето и чашата вино, които я чакаха в кухнята. По дяволите, не беше чак такава францужойка. Имаше нужда от храна, която да успокоява нервите. От пържола и пържени картофи.

Грабна чантата си, сложи на устните си от новото розово червило, вчеса късата си коса, облече старото палто на дядо Хенеси и обу старите си ботуши за ски. Целуна набързо спящата котка по муцунката и излезе да търси храна... Е, а може би и компанията на други хора.

ГЛАВА 37

Франкфурт

Лили чакаше до конвейер номер пет в багажното отделение на „Франкфурт Майн“. Почукваше с внимателно поддържания си френски маникюр по метала и претърсваше с поглед огромната зала. Едва ли не очакваше Бенет да се материализира отнякъде.

Имаше неприятното и тревожно чувство, че я следят. Усещаше нечий поглед върху себе си. Черната ѝ пътническа чанта се появи на лентата за багаж и тя я грабна. Сетне, с изопнати нерви, забърза към залата за пристигащи пътници. Питаше се какво да прави, след като не може да стигне до Париж.

Разгледа списъка със заминаващи самолети на проблясващото табло. Много полети бяха отменени. Тя, обаче, не искаше да остане във Франкфурт в случай, че е права и наистина я следят. Трябваше да отиде на юг — там, където нямаше сняг. Имаше полет до Венеция след половин час. Бенет едва ли би помислил да я търси там. Ако действаше бързо, щеше да успее, а в противен случай щеше да прекара нощта в хотела на летището, крайно изнервена.

Хвърли тревожен поглед през рамо и забута количката с багажа си към изхода за заминаващите пътници. Имаше късмет, още не бяха затворили вратата и успя да си купи билет. Напрежението се излъчваше от нея дори след излитането на самолета. Облегна се назад, затвори очи и се замисли за последните няколко дни. Все още не се чувстваше в безопасност.

От летище „Марко Поло“ във Венеция се обади в хотел „Бауер“. Не беше сезонът на туристите и навсякъде беше тихо и спокойно. Имаше свободни стаи. Взе водно такси дотам и дори не забеляза красотата около себе си, заета да наблюдава второ водно такси, за което подозираше, че я следи. Но когато слезе пред хотела, то мина покрай нея и тя въздъхна от облекчение.

Изтощена, буквално падна върху леглото. Щеше да се обади на Прешъс по-късно и щяха да поговорят по работа. Спа като убита.

На Мери-Лу не ѝ беше никак лесно заради отклоняването на полета и внезапното решение на Лили да лети до Венеция. Но успя! При това, без да я забележат. Тя проследи водното такси на Лили, но нареди на гондолиера да продължи нататък, когато Лили слезе пред „Бауер“. След половин час се върна и взе стая на същия етаж.

Обади се на Бенет и се оказа, че неговият полет пък е бил отклонен към Лион. Тя му разказа какво се е случило и къде се намира в момента. После, изтощена, остана да лежи в леглото и да обмисля какво да предприеме.

Изведнъж седна обезсилена, обзета от нова паника — беше забравила за оръжието! Трябваше да ѝ бъде доставено в Париж, а ето че тя беше във Венеция. Обади се на човека си в Шанхай, без дори да се замисли за часовата разлика. Той я предупреди, че ще ѝ струва още по-скъпо и че винаги иска аванс, за да осъществи дадена сделка. Каза ѝ да му прехвърли пари и я увери, че ще има оръжието на следващия ден.

Мери-Лу свърши всичко, каквото беше необходимо, с което намали още повече спестяванията си, после се върна в леглото. Беше изтощена, а знаеше, че ще има нужда от цялата си енергия и разум, за да свърши онова, което е замислила.

ГЛАВА 38

Париж

„Ла Купол“ беше едно от малкото места в Париж, отворени по време на снежната буря и въпреки лошите спомени, които Преши имаше, заведението беше подходящо за сама жена.

Снегът се трупаше по предното стъкло на колата й докато тя пълзеше по булевард „Монпарнас“. Преши се чувстваше изключително нервна. Но пък беше лесно да намери свободно място и да паркира, защото всеки, който имаше разум — и не беше самотен — очевидно си е останал у дома.

Заведението беше почти празно и тя седна в тих ъгъл, доста далеч от масата, на която бяха седели с Бенет. Поръча си половин гарафа червено вино и пържола. Докато отпиваше от виното, се питаше къде ли е Лили и кога ще й се обади. В този момент келнерът се запъти към един мъж на съседната маса.

Разбира се, това не беше Бенет, но стомахът й се сви. Очите й срещнаха за малко тези на непознатия, но той, безразличен, извърна поглед.

Преши въздъхна облекчено. Този мъж не беше красавец като Бенет Джеймс. Беше много висок и слаб, жилав, с кестенява коса и кафяви очи зад очила със златни рамки, слабо лице, набола брадичка и горчиво изражение. Забеляза, че носи брачна халка. Ха! Не, не, не! Този мъж със сигурност нямаше да прекара нощта с нея. Вероятно имаше мила съпруга, която го чака у дома, може би, предположи тя, в Чикаго. Или Оклахома. Може би работеше за международна адвокатска фирма и беше тук по работа. Единственото, което се разминаваше с направения от нея анализ, беше фактът, че беше облечен в дънки и черно поло под коженото яке и че поръча омари и двойна водка с лед, която изгълта на един дъх, а после направи знак за още една.

Хм... Мъж, уморен от света. След това той поръча рибно плато „Сен Пиер“, едно от любимите й и така изглади донякъде първото впечатление, което беше направил с водката. Втората водка се

стопяваше в чашата вече много по-бавно, макар той да поръча и бутилка „Бордо“, което беше прекалено тежко за рибата и нейният вкус на наполовина францужойка го определи като еснаф и простак.

Като огледа полупразния ресторант, тя неспокойно се запитва защо беше избрал да седне толкова близо до нея. После, обаче, си каза, че става смешна и че това просто е съвпадение. Та нали ресторантът е обществено заведение и всеки може да седне, където пожелае. Нима я спохожда някаква нова параноя?

Отпи от виното си и се замисли мрачно за връщането обратно до „Жакоб“ по заледените улици, с малката кола. И за самотния си апартамент. Отново се запитва къде ли е Лили. Извади мобилния си телефон и провери съобщенията си. Нямаше нито едно. Отрязва парче от пържолата и наля и последната капка вино в чашата си.

— Имаш ли нещо против?

Непознатият държеше пакет „Марлборо“ с въпросителен поглед. Не понасяше тютюневия дим, но бяха във Франция, където пушенето беше разрешено. Сви рамене, за да покаже, че всичко е наред. Очите зад стъклата на очилата бяха тъмни, напрегнати. И уморени. Да, май наистина беше американец. Тя отметна бретона от очите си и за миг съжали, че не беше положила малко повече грижи за външния си вид, преди да се втурне навън в бурята. Запита го откъде е.

— Чарлстън, Южна Каролина — отвърна той, с което я изненада, макар вече да беше разпознала южняшкия говор.

Тя му призна, че е наполовина американка и че е посещавала колеж в Бостън. Той я погледна без какъвто и да било интерес.

— Останах тук, в Париж, заради лошото време — обясни той. — Всички полети са отменени.

— Ако човек трябва да бъде хванат в капана на лошото време някъде, Париж не е толкова лошо място. — Изгледа го изпод непослушния бретон, ядосана задето непознатият направи пренебрежителна забележка за нейния красив град.

— Изобщо не биваше да идвам тук.

Той гледаше втренчено в пространството, отпиваше от доброто вино и пушеше цигарата си с вид на човек, който няма търпение да си тръгне. Между тях се възцари тишина и тя се върна към своите пържени картофи, които за нея винаги бяха истинско удоволствие. Със

сигурност беше пристрастена към храните на престолюдието. Е, обичаше също така омари и хайвер, и сирене, разбира се...

— Защо си толкова ядосан и разочарован от всичко?

Тя зададе въпроса по онзи директен начин, така характерен за нея, и веднага пожела, както винаги, да не беше казала това. Защото, всъщност, не беше нейна работа.

— Защо ли? Ха! — засмя се горчиво той. — Прекарах три часа, седнал в самолета, на пистата, в очакване крилете да бъдат изчистени от леда. Оказа се, че няма достатъчно размразители и докато дойде нашият ред, стана прекалено късно. Бурята се беше разразила с пълна сила. Наложих се да слезем на летище „Шарл дьо Гол“, както и още много други пътници. И всички започнаха да търсят свободни стаи в хотелите. Такива нямаше, разбира се.

Преши изпусна едно „О!“, което трябваше да изрази съчувствието ѝ.

— Някой ми даде името на второразреден хотел — добре де, можем да го наречем дори треторазреден — където най-после намерих стая. Ако може да се нарече така. Тя не е нищо повече от кабинка, всъщност, с пластмасов душ в единия ъгъл и клетка с тоалетна и мивка, но толкова малки, че човек едва може да влезе там.

Направи пауза, отпи от виното и я погледна.

— Тъй като съм висок близо метър и деветдесет, това е още по-голямо мъчение за мен. Имаше и нещо като бонус, обаче. Обикновено не можеш да спиш от шума от натовареното улично движение, но благодарение на снега — и само затова мога да се примиря с него — много малко автомобили и камиони минаваха под прозореца ми. Нямаше бар, където бих могъл да удавя мъката си, нито ресторант, където бих могъл да похапна. И затова, ето ме тук. — Отново я погледна. — Толкова по въпроса за шибания Париж — измърмори под носа си, но Преши все пак го чу.

— О! — възкликна тя отново, малко нервно. — Е, поне си нацелил „Ла Купол“ — добави, с което се опита да го развесели поне малко.

— Бил съм тук и преди — каза той кисело. — Знаех, че е място, където можеш да пийнеш, да намериш вкусна храна с бутилка първокачествено вино. Предположих, че е отворено. Ако не беше това заведение, щях да си прережа вените.

Тя спря с вилица, наполовина поднесена до устата, и го погледна, смутена. За нейно облекчение, той се усмихна.

— Съжалявам — каза. — Денят беше наистина много дълъг. Седмицата — също.

— О! — каза тя за трети път и се зае усилено с пържолата си, която беше почти сурова, много тънка и доста сочна, точно какъвто беше вкусът на французите.

— А ти, какво правиш тук, в Париж?

Той зададе въпроса с тон, който подсказваше, че за него е истинска загадка какво би могъл да прави човек в Париж. Тя предположи, че за него френската столица е единствено място за туристи, фатални жени и разврат.

— Работя — отговори. — Антики.

Погледът му се стрелна към нея. Той като че ли за първи път я видя. За първи път я прие като нормален човек, помисли си тя с гняв. Но после си заповяда: „Хей, всичко е наред, поне не прилича по нищо на Бенет.“ Нямаше да си позволи, обаче, мисли на самосъжаление. Отредените за това дни бяха свършили в полунощ.

— Собственичка съм на магазин „Антики Рафърти“ на улица „Жакоб“ — поясни, станала изведнъж разговорлива. Самотата и виното я подтикваха към разговор с този напълно непознат човек. — Занимавам се предимно с ранни произведения на изкуството от етруски, римски и гръцки произход.

— Това означава, че имаш доста добри познания.

— Обичам да се лаская, че е така. Научих доста неща, докато седях на коляното на дядо, така да се каже — добави.

После, докато той хапваше от рибата си, му разказа за дядо Хенеси, както и семейната история, спомена още за двете си лели и обясни как нещата са се завъртяли така, че е дошла да живее в Париж. По едно време си даде сметка, че сигурно говори толкова много заради виното — и пресуши чашата си. Защото, без да се замисли, му беше споменала и за семейство Сонг и за загадъчното и напълно неочаквано съобщение на Лили.

— И какво мислиш, че иска тя? — запита той и запали поредната цигара.

Преши отвърна, че няма никаква представа и смръщи вежди, когато той издуха дима към нея. Мъжът се извини, угаси цигарата,

после взе бутилката „Бордо“, все още пълна наполовина, и нова чаша, наля ѝ и я остави пред нея. Преша му хвърли одобрителен поглед и му благодари. Може и да беше заклет пушач и да пиеше прекалено много водка, но беше щедър и знаеше добре правилото — да не ѝ сервира от доброто вино във вече използваната чаша.

— А ти с какво се занимаваш? — запита тя, завладяна от неочаквано любопитство.

— Писател съм.

— И какво пишеш?

— Романи.

— Наистина ли? — Тя го погледна с уважение. — Трябва ли да те познавам?

Неговият поглед беше съкрушителен.

— Защо?

— Искам да кажа, дали ми е известно името ти?

— Зависи дали обичаш загадките.

— Е, и какво е името ти?

— Сам Найт.

Разбира се. Беше добре известен.

— Моята най-добра приятелка Дария е голяма твоя почитателка — каза тя.

— А ти?

— О, аз... честна дума, никога не съм имала време да чета.

Усмихна се с цялото си очарование. Това, разбира се, не беше вярно, просто загадките не отговаряха на нейния вкус.

— Точно отговор, който задоволява всеки автор.

Сарказмът му беше ясно доловим. Напълни отново чашата си и вдигна тост:

— За разрешаването на загадката с Лили — каза с усмивка и горчивината изведнъж изчезна от лицето му и то доби момчешки вид.

— А ти как се казваш? — Тя се представи и той се засмя: — Никога не бих могъл да се обърна към някоя жена с „Прешъс“. А и ти не изглеждаш като такава. Ти определено си Рафърти.

— Окей — съгласи се тя, доволна, че той не я възприема като глезената Преша. Запита се на колко ли години е. Очевидно беше в четирийсетте, но дали в началото или към края? — Да пием за престоя

ти в Париж — каза с усмивка и с надежда, че лицето ѝ ще грейне като на момиче, макар изобщо да не се чувстваше така.

— Бих могъл да преживея и без Париж.

— Трябва да признаеш поне, че имаме добро вино.

Той отново се засмя — дълбок гърлен смях, който я увлече и тя също се засмя заедно с него.

— Да, първо на първо, не трябваше да идвам тук.

— Защо, тогава, си дошъл?

Очите му зад стъклата на очилата със златните рамки потърсиха нейните за миг. Вече не се усмихваше.

— Търсех миналото — каза тихо.

После се изправи рязко, каза, че ще отиде в бара, за да изпуши една цигара на спокойствие и я остави да седи там, толкова сама, колкото беше и при влизането си в заведението, и да се пита какво ли, за бога, искаше да каже той. Допи виното си и когато Сам Найт се върна, тя му предложи да го откара до хотела му.

— На път ми е — добави, когато той каза, че хотелът се намира на улица „Дьо Рен“.

Забеляза усмивката му, когато си облече старото палто от овча кожа и беше сигурна, че все още се усмихва зад нея докато тя крачеше напред, обута в огромните скиорски ботуши. Смутена, помисли, че можеше поне да гримира лицето си.

Излязоха навън и Сам Найт втренчи поглед в малката ѝ кола „Смарт“.

— Това ли е? — запита изумен.

Беше неин ред да се изкикоти тихо, когато той се опита да надипли дългото си тяло вътре. Той, обаче, не изказа недоволство, а изчака търпеливо тя да провери отново съобщенията си в телефона. Нищо. Ако Лили беше във Франкфурт, май нямаше намерение да ѝ го събщи.

— Нямаш късмет? — запита той докато колата едвам се плъзгаше в снега по безлюдния булевард, преди да навлезе в улица „Дьо Рен“.

— Няма я Лили. И, следователно, няма разрешение на загадката — добави тя с усмивка.

Знаеше, че никога повече няма да види Сам Найт, но пък беше приятно, че се запозна с него. Беше ѝ помогнал поне временно да не

мисли за Лили, а също така я беше освободил от ужасното чувство за самота. Ако преувеличеше малко, можеше дори да каже на леля Гризелда и Мими, че тази вечер е имала среща.

Изпита съжаление към Сам, когато колата спря пред занемарения хотел. Съжалението беше почти достатъчно да му предложи да спи на дивана у дома си, но после бързо схвана абсурдността на ситуацията: та тя дори не го познаваше! През главата ѝ отново мина мисълта колко беше странно, че той седна до нея в полупразния ресторант. Можеше да се окаже поредния Бенет, все пак.

Сам слезе от колата. Облегна се на вратата ѝ и я погледна в очите, вече почти толкова уморени, колкото и неговите.

— Много ти благодаря, Рафърти — каза. — Оценявам жеста да ме докараш. Без теб трябваше да извървя целия път обратно.

— Няма защо. Аз ти благодаря за компанията.

— Желая ти късмет с мистериозната Лили Сонг. — Изправи се, за да затвори вратата на колата. После отново се наведе. — Защо не ми дадеш телефонния си номер? — запита студено.

А Преши си помисли, че на света едва ли има по-студен човек от Сам Найт. А може би по-правилната дума беше непроницаем.

— Просто в случай, че отново дойда в Париж — добави. — Така ще можеш да ми разкажеш как е завършила историята с Лили.

— Да, наистина всеки си има история — каза тя и той се усмихна.

„Усмивката му е приятна“, помисли си Преши и затърси нещо за писане сред хаоса, който цареше в колата. Намери стара визитка на местния цветар и написа името и номера си на задната ѝ страна. Той я сложи в джоба си, тръшна вратата, махна набързо с ръка и след миг вече го нямаше.

А Преши се върна у дома си, сгуши се в леглото с Мяу в скута и се обади на Силви, за да ѝ разкаже как е минала вечерта ѝ.

— Време беше да срещнеш друг мъж — отговори уморено приятелката ѝ.

Но Преши знаеше, че за Сам Найт не може да се мисли като за мъж — беше просто случаен турист, с когото е прекарала една приятна зимна вечер.

ГЛАВА 39

Събуди я процеждащата се през завесите неприветлива сива светлина. Измъкна се с мъка от лапите на съня, спомни си за Лили и веднага звънна в авиокомпанията. Всичко това вече започваше да ѝ идва до гуша. Информираха я, че самолетът кацнал във Франкфурт предната вечер и че всички пътници слезли там. Летището „Шарл дьо Гол“ беше отворено, но цареше хаос заради отменените и отклонени полети. И не, мис Сонг не се е свързала с тях, за да си уреди полет до Париж.

Тя остави слушалката, а Мяу скочи на леглото и започна да издава онези гърлени ниски звуци, които подсказваха, че е гладна, затова стана и напълни чинийката ѝ — много скъпа и, разбира се, подарък от леля Гризелда. После си взе душ, облече се и излезе да пие кафе, усмихната, може би поради натрупания сняг и с чувството, което изпитват децата по време на ваканция. Очакваше Лили скоро да се свърже с нея. Лили не се обади, но пък Сам Найд го направи.

Сам лежеше на тясното хотелско легло, а на нощното шкафче до него имаше полупразна бутилка от водка. Изстена и погледна към прозореца с оранжевите завеси и ивицата стоманеносиво небе, уловено в рамката му. Замисли се за къщата си в Северна Каролина, по това време на годината брулена от студени ветрове, но винаги красива. Обикновено пишеше книгите си там, далеч от светската суета на Ню Йорк, където имаше апартамент на „Гремърси Парк“. Не беше написал обаче нищо от три години насам и кой знае дали отново ще седне да пише.

Протегна ръка към водката и отпи дълга глътка. Още един дълъг и празен ден в Париж — град, към който той не изпитваше особен възторг — се простираше безкраен пред него. Единствената разлика сега беше пряското познанство с Прешъс Рафърти. Замисли се за нея, за старото ѝ палто от овча кожа и грозните ски ботуши, с падналата над очите медноруса коса, които, за свое учудване все още помнеше, че

са с цвят на аквамарин. Помнеше още прямите ѝ, донякъде безцеремонни въпроси, големите ѝ длани и високия ѝ момичешки смях и... Замисли се за минута в търсене на точната дума. Невинността ѝ. Да. Но дали беше толкова невинна колкото изглеждаше? Това очевидно занимаваше ума му.

Извади визитката на цветаря от джоба на сакото си и набра номера, написан на обратната ѝ страна. Тя вдигна на първото позвъняване.

— Лили? — чу гласа ѝ, сякаш останала без дъх.

— Рафърти, нима още чакаш обаждането на онази загадъчна жена? — запита той.

— Напротив. — Тя явно позна гласа му. — Но започва вече да ми идва до гуша. Както и да е, ти все още ли си тук?

— Не мога да хвана полет за Ню Йорк. Какво ще кажеш да те изведе на обяд? Нали е неделя...

Преши не се поколеба.

— Вземи ме след половин час — чу бодрия отговор. — Знам подходящо място.

ГЛАВА 40

Снегът беше снежнобял, чист и хрупкав, въздухът беше свеж и приятен, снежинките шушнеха в лицето му, докато Сам бързаше към улица „Жакоб“. Златният град Париж се беше превърнал в сребристо видение, блестеше с вълшебния леден отблясък на млечната светлина, но Сам нищо не забелязваше. Всъщност, той предпочиташе да е някъде другаде — със или без сняг.

Лесно намери жилището на Преша и се спря да надзърне през витрината. Помисли си, че сградата прилича на нарочно изградена пещера заради меката светлина и светлорозовите стени, макар и да се възхити на мраморната глава на момчето. То изглеждаше невинно, донякъде май му напомняше собственото му детство. Усмихна се горчиво. Сега беше на четирийсет и две, все още не беше стар, но годините и житейският опит бяха оставили своя отпечатък върху него — леки бръчки се спускаха от носа към устата, около очите се очертаваха малките фини линии на умората, изписана на цялото лице. Младостта му се струваше отдавна отминала. Нима бяха минали само три години?

Отърси се от мислите си, натисна звънеца и беше пропуснат във вътрешния двор. Тя го чакаше горе на стълбите, за които той предположи, че водят към апартамента ѝ.

— Виж! — извика тя радостно и му посочи дървото. Всеки негов клон беше покрит с тънък слой сняг, а от връхчетата му висяха ледени висулки. — Виждал ли си някога нещо толкова красиво? — запита с възторг. — Бих искала да можех да го замразя така във времето. — После се засмя, сви рамене и каза: — Но казвам същите думи и всяка пролет, когато то е обсипано с пъпки, а после и когато започнат да падат цветовете. Обичам това дърво.

Той стоя и дълго го гледа.

— Така е — каза накрая. — Това е най-красивото нещо, което съм виждал в Париж.

— Хм. — Тя го изгледа, все още застанала на горната площадка, с ръце, скръстени на гърдите. Беше облечена в светлосин пуловер. —

Тогава, може би, трябва да се огледаш малко по-внимателно. Все пак се намираш в най-красивия град на света.

Той започна да изкачва стъпалата към нея.

— О? И кой го казва?

Тя се засмя.

— Аз, разбира се. На чие друго мнение би се доверил?

Той се засмя заедно с нея.

— Окей, какво ще кажеш аз да платя обяда, а после ти да ми покажеш някои от така прехвалените гледки на Париж.

— Сделката е сключена. — Преси засия. Не беше така красив като Бенет, но този мъж имаше особен чар. Но не, този път нямаше да се влюби презглава, да направи същата грешка. — Ела да се запознаеш с Мяу докато си облека палтото.

Котката спеше на обичайното си място на перваза на прозореца, откъдето можеше да гледа към улицата. Отвори безразлично едното си око и двамата със Сам се гледаха един кратък миг, преди тя отново да го затвори. Той й беше абсолютно безразличен. Сам от своя страна също нямаше никакво отношение към котките, за него те бяха същества от чужда планета. Помогна на Преси да облече палтото си и изумен рече, че вероятно тежи около тон. Тя обясни, че то е на дядо й и че той бил висок колкото Сам, но бил много по-тежък.

— Носеше го всяка зима, до смъртта си, аз не помня да е обличал друга връхна дреха — каза тя. — Но мисля, че това е най-доброто палто за такова време. — Приглади го с пръсти, но като че ли с известно колебание.

— Надявам се, не намираш, че изглеждам прекалено раздърпана.

Сам се засмя високо. Не можеше да си спомни да е чувал друга жена да се изразява така. Жените обикновено искаха да узнаят колко са красиви.

— Не прекалено — каза той, все още усмихнат, — но е по-добре да не посещаваме изискани заведения, защото може да решат да те изхвърлят.

Тя също се засмя и обви два пъти врата си с вълнения шал, чиито краища въпреки това останаха да висят до коленете й. Тя забеляза, че той все още е облечен в дрехите от снощи.

— Ти също не изглеждаш особено привлекателен — бодна го тя с красноречив поглед към наболата му брада.

Той прокара длан по бузите си и се извини.

— Накараха ни да слезем от самолета, но багажът ни остана в него. У мен е само чантата, в която са нещата от първа необходимост, обаче съм забравил да си сложа бръснарски принадлежности.

Тя дълго го гледа с наклонена на една страна глава, с което го накара да се запита неспокойно какво ли мисли тя за него.

— Харесваш ми и така — каза тя. — Може би трябва да помислиш дали да не си пуснеш брада.

— Ха! — възкликна той. — Очевидно, не си чела нито един от романите ми, защото в противен случай щеше да забележиш снимката на автора. Онзи с брадата?

— О, добре... — Тя му се усмихна лъчезарно. — Не съм ги чела, признавам. Ето защо и не те познах в „Ла Купол“.

Той я хвана за ръка, за да не се подхлъзне, докато слизаха по заледените стъпала и прекосяваха двора.

— Имам чувството — каза той, — че имаш извинение за всичко.

— Вероятно си прав. Според Дария ми липсва усещане за реалност, затова и... — Спря рязко. Канеше се да каже: „... затова и ме зарязаха пред олтара във Венеция“, но внезапно си спомни, че разговаря с непознат и че нейното минало не е негова работа.

— И какво?

— О, ето защо имам магазин за антики. Изглежда, че се справям по-лесно с миналото.

— Невинаги — погледна я той така, че тя трябваше да обърне внимание на думите му.

Беше неин ред да се взре в него. Беше споменал миналото и предната вечер, беше казал, че търси миналото в Париж. И тя отново се запита какво ли имаше предвид.

— Мисля да отидем в едно малко заведение на остров Сен Луи — каза тя. — Ще се наложи малко да повървим, но е особено красиво. А и е страхотно да видиш Париж без улично движение.

— Ако виното е добро.

— Така е. Но трябва да обещаеш, че няма да пиеш първокачествено „Бордо“ с риба.

— Но аз обичам червено вино с рибните ястия — възрази той. — Винаги, когато ловя риба у дома, я изпичам още на плажа и изпиваме

бутилка добро червено „Каролина“. И в Каролина произвеждат добро вино, знаеш ли. Може би не е като „Бордо“, но е добро.

Вървяха бавно по „Пон дьо ла Турнел“, гледаха лодките и хората, които се разхождаха по брега на мързеливо шаващата кафява река. А това накара Преси да си спомни плаването на туристическото корабче в нощта, в която беше срещнала Бенет.

— Разглеждал ли си някога Париж от борда на „Бато Моше“? — запита тя рязко.

Той ѝ хвърли убийствен поглед.

— Това атракция за туристи ли е?

Беше водила този разговор и преди, но при разменени роли.

— Нима ти не си турист?

— Не точно. Не, аз съм... или поне бях, човек с мисия.

Той гледеше лодките, които изплаваха изпод моста, а тя не откъсваше поглед от профила му и се питаше какво ли искаше да каже с това. Изражението му не издаваше абсолютно нищо. Всъщност, единственото, което тя знаеше за него бе само, че той е автор на загадки и че обича червено вино.

— Понякога е забавно да си турист — каза тя с копнеж.

Той обърна глава и погледите им се срещнаха.

— Знаем, помня — каза той. — Някога и аз бях турист. — Хвана я за ръката. — Хайде, прекалено е студено да се мотаем така. Къде е ресторантът, който ми препоръчваш толкова много?

Заведението беше малко и тъмно — като пещера. Дървената врата водеше към малко фоайе, облицовано с черно-бели плочки и две червени кадифени завеси, които предпазваха трапезарията от течение. Стари почернели греди поддържаха пожълтелите от никотина таван, а букети изкуствени червени рози украсяваха масите, покрити с бели покривки. Малките прозорци бяха закрити от завеси от червено кадифе, в голямата и на вид груба камина гореше огън. Носеше се ароматът на печено агнешко и сос, приготвен с вино. Беше толкова уютно в тази зимна вечер, човек се чувстваше щастлив като на Коледа. Беше от онези заведения, където бутилка червено вино, отличителна марка на заведението, чакаше на масата. За изненада на Преси, Сам не я върна на управителя и не поиска списъка на предлаганите вина. Отвори я и напълни чашите, без преди това дори да вкуси напитката.

— Просто защото ти имам доверие — поясни той с усмивка и чукнаха чаши. Тя го гледаше тревожно как отпива първата глътка. Чувстваше се отговорна, а чувството за дълг тежеше.

Собственикът, дребен и блед човечец, доста слаб, поради което едва ли беше най-добрата реклама за предлаганата храна, дойде при тях с дневното меню.

— Трябва да опитате супата — каза. — Леща с шунка, много вкусна в такова студено време. А после ви препоръчвам агнешкото, цяло печено краче, зачервено и все още сочно. Сервираме го със зелен боб и сотирани картофи, приготвени с чесън, лук и гъби.

Сам погледна въпросително към Преша.

— Добре — прие той, а тя кимна ентусиазирано.

Супата беше превъзходна, както беше обещал собственикът, и ги стопли чак до пръстите на краката. Тя усети как бузите ѝ порозовяха приятно, свали шала си и го остави на съседния стол до чантата си. Погледна Сам, а в главата ѝ все още се въртеше един въпрос.

— Е, ти знаеш всичко за мен — каза му. — Какво ще ми разкажеш за себе си?

— Какво искаш да знаеш?

— Хм... Ами, например, кой си.

— Вече знаеш.

— Не, не е това. Знам само с какво се занимаваш. Но не знам кой си.

Погледът му беше убийствен.

— И искаш да ми кажеш, че аз знам коя си ти, Прешъс Рафърти, търговец на антики с апартамент в Париж, облечена в палтото на дядо си, с перфектна прическа и две лели, чието описание звучи като описание на две капки вода?

Разбира се, беше прав. Не беше му казала коя е всъщност. На практика, те бяха напълно непознати помежду си.

— Може би се впуснах в подробности, които са прекалено лични — призна тя. — Но ти знаеш къде живея. Не можеш ли да ми разкажеш поне за онази къща на плажа, в която пиеш червеното вино на щата Каролина?

Той се облегна назад, за да може собственикът да прибере до дъно изгребаните чинии от супата.

— Тази къща е моя вече петнайсет години — каза. — Беше любов от пръв поглед, купих я с първите си хонорари от писането. Намира се в покрайнините на малко село — предполагам, че може да се нарече и малък град — едно от онези очарователни местенца, където къщите се нижат покрай брега. Отдалечена е от другите, разположена е над дюните на ивица морска трева, заслонена е от вятъра от редица вечнозелени храсти, стената, която гледа към морето, е изцяло от стъкло, за да улови всеки нюанс на непрестанно променящата се водна повърхност, опасана е от всички страни от веранда, където мога да прекарвам дълги мързеливи летни вечери.

Той замълча и Преша реши, че изпитва носталгия по дома си.

— Говориш наистина като писател — отбеляза. — Къщата чак оживя пред очите ми.

Но когато я погледна, очите му зад очилата бяха тъжни.

— Къщата е толкова семпла отвътре, колкото и отвън — продължи. — Избеляло дървено дюшеме на пода, килимите са износени, има един-два удобни дивана. През зимата огънят в камината те съблазнява да седнеш и да гледаш пламъците, а не океана, чиито вълни чуваш да блъскат неуморно брега, докато вятърът духа неудържимо над върховете на дърветата. Къщата е като остров — добави тихо. — Моят личен малък остров, където всичко е свършено и никога нищо не може да се обърка.

— А нима нещо наистина се е объркало? — Както винаги, въпросът се изплъзна измежду устните ѝ, още преди да се е осъзнала. — Извинявай, ти описа всичко толкова красиво, че се почувствах като наред вълшебна приказка.

— Да, така е, само че тази приказка никога няма да бъде написана.

Той напълни отново чашите, собственикът донесе агнешкото, а после се върна в кухнята, за да донесе и димящите картофи в ароматния сос. Като гледаше брачната халка на Сам, Преша умираше от нетърпение да го запита за съпругата му. Само че този път прояви здравия разум да не го направи. Ако беше предан и любящ съпруг, досега щеше сам да го е сторил.

Сам опита агнешкото. Вдигна поглед и ѝ се усмихна. Когато се усмихнеше, ставаше напълно различен човек.

— Прекрасно е — каза.

— Нима не ти обещах?

— Виждам, че мога да ти имам доверие. Дори зеленият боб е вкусен, а като дете мразех зеленчуците.

— Но сега, вече израснал, имаш повече здрав разум.

Той се засмя.

— Така изглежда. Но знаеш ли какво? Забравих да питам за Лили.

Името я стресна. Преши с изненада откри, че и тя е забравила за нея.

— Не знам нищо — вдигна тя рамене и се усмихна с наслада съсредоточена върху вкусните картофи. — Нямам представа къде е. Можеше поне да се обади, Франкфурт не е на милиони километри от тук. Но всичко около нея е обвито в загадъчност, та няма да се изненадам, ако въобще не се появи. Освен... — Замисли се за миг. — Не, това не е вярно, ще се изненадам, ако не се появи. Каза, че е много важно и дори спешно. Че се налага да говори с мен. Спомена, че ме засягало — сви устни Преши. — Макар да не ми е ясно как може да ме засяга, след като с нея дори не сме се виждали.

— Може би някаква семейна история — каза Сам. — Може би е дочула, че си наследила палтото на дядо Хенеси и иска да ти го вземе.

Засмяха се заедно, този път щастливо и искрено и чукнаха чаши.

— Тук ми харесва — каза Сам и изгледа с одобрение претъпканото малко помещение. — Истинско е, не като онзи голям и известен Париж ей там.

— Но този голям Париж се състои от стотици такива малки местенца. Като вашите брегове в Каролина, човек трябва да познава определено място, за да го обича. Разбира се, може да цени красотата изобщо — това е друго чувство. А не можеш да отречеш, че моят град е красив.

Той я гледаше през масата, поглъщаше с очи зачервените ѝ бузи, изпъкналите скули, светлите очи под златистия бретон, който започваше да се къдри леко заради топлината в помещението.

— Признавам, Париж е красив — съгласи се с нея.

— А когато най-после успееш да хванеш полет за Ню Йорк, право в къщата си на плажа ли ще отидеш?

За нейна изненада, той вдигна небрежно рамене и каза:

— Не съм бил там от години.

А после направи знак да донесат втора бутилка вино и рязко смени темата с въпроса за десерта.

— Има само едно-единствено нещо от цялото меню, което е неотразимо! — възкликна тя. — Ябълковият сладкиш, покрит с ванилов сладолед. Случайно знам, че купуват сладоледа от „Бертилон“, тук на остров Сен Луи. Той просто е най-добрият.

Насладиха се на по още една чаша вино и на десерта, покрит с най-вкусния сладолед на света, макар лично Сам да предпочиташе, както каза, „Хаген — Даз“, след това бавно изпиха кафето си, в което той сложи толкова много захар, че, както сам се изрази, лъжичката би могла да стои права в него.

ГЛАВА 41

Малко по-късно стиснаха за довиждане ръката на усмихнатия собственик с обещанието, че отново ще дойдат, после излязоха в сивата светлина на студения късен следобед. Този път не се разходиха бавно по моста, а забързаха през лабиринта от малки улички към апартамента на Преши.

Тя спря до портата, която водеше към вътрешния двор, и се обърна да го погледне.

— Благодаря ти за прекрасния обяд — каза. — Забавно беше.

— Да, изненадващо, но точно така. Благодаря, че прие поканата ми, Рафърти. Беше ми много приятно в компанията ти.

— Добра компания за самотен човек — усмихна се тя и осъзна, че го е пронизала, защото той е точно такъв.

Той ѝ хвърли дълъг празен поглед, после се обърна и се отдалечи. Отново беше казала погрешните думи и се почувства ужасно неловко. Извика след него:

— Чуй, не можеш да прекараш нощта в онази ужасна дупка. Защо не се качиш горе? Ще пием кафе, ще слушаме музика и може би ще погледаме телевизия. Каквото и да е, но така по-добре ще убиеш времето до полета. — Той се спря, погледна я, очевидно се колебаеше. — Без задължения и ангажименти — добави тя и му се усмихна подкупващо с надеждата, че ще приеме поканата ѝ, защото също е самотен.

Той се върна назад.

— Благодаря ти.

Докато прекосяваха двора, портиерът излезе от малката си стаичка на приземия етаж.

— Дойде пакет за вас, мадмоазел Рафърти — каза. — Специална доставка. Куриер и то в неделя. Сигурно е много важно — добави със сумтене. — Казах да го оставят пред вратата ви и, естествено, се подписах.

Изненадана, Преши му благодари. Не очакваше нищо, но ето го пакета, всъщност сандъче с размери около деветдесет на шейсет

сантиметра, адресиран до нея. Повечето от етикетите бяха написани на китайски, но успя да прочете, че пратката идва от „Антики Сонг“ в Шанхай.

— Трябва да е от Лили — зачуди се тя и отвори вратата, а Сам внесе пакета вътре.

Остави го на пода в кухнята и Мяу дотича да види какво е това. Котките обичат сандъците и кутиите, вътре в които могат да скочат, да се свият, да се скрият. Тя подуши подозрително пакета, после седна на задните си крака и загледа с очакване Сам. Чакаше той да го отвори, а Преси трескаво отваряше и затваряше чекмеджета докато накрая не изрови една отвертка.

— Умирам да узная какво има вътре — каза.

Сам се зае с отварянето, а тя отиде да направи кафе. Подреди чашките върху черния лакиран поднос и се сети, че той го харесва със захар, затова наля и мляко в малката каничка. Отиде във всекидневната, сложи разпалки в камината и загледа как димът се вие преди да се разгори, за да добави дърва. Хрумна й, че това е една съвсем домашна сцена в неделя следобед. Чу как сандъчето се отваря и бързо се върна в кухнята. Беше го отворил, и развиваше кафявата хартия, в която беше опакована пратката.

— О, побързай! — извика тя, развълнувана. — Чувствам се като на Коледа!

Сам свали хартията, но под нея се разкри още един пласт.

— Трябва да е нещо специално — каза той.

Беше керамична статуетка и Преси веднага отбеляза, че е фалшификат, точно копие на известните китайски произведения на изкуството от Ксиан. Погали я с длан и видя знака на производителя.

— Защо Лили ще си прави труда да ми изпраща нещо такова? — запита, силно озадачена. — Продават ги в магазините за сувенири по целия свят. Готова съм да се обзаложа, че можеш да ги купиш и тук по булевардите, където северноафриканците продават какви ли не неща. Разноските по транспорта им са по-високи от тяхната стойност. О, както и да е...

Тя сви рамене, взе статуетката, отиде във всекидневната и разчисти място за нея върху лавицата. Но я постави в края, зад другите украшения, за да не бие толкова много на очи. После огледа редицата снимки на лавицата и смръщи вежди.

— Странно — каза, взе една и погледна зад нея. — Къде ли е сватбената снимка на дядо? Тя винаги е стояла тук, до тази на леля Гризелда и Мими.

— А тя имаше ли някаква стойност? — запита Сам.

— Само за мен. Рамката е от сребро, но само икономката ми влиза тук, а тя работи при мен от години. Имам ѝ пълно доверие. Разбира се, снимката не е нещо, което забелязвам всеки ден. Тя е просто... Ето, досега дори не бях забелязала липсата ѝ и нямам представа от колко време не е на мястото си. — Сви рамене и реши да престане да мисли по този въпрос. — О, добре, надявам се, че ще се появи отнякъде. Както и да е, да си прием кафето, какво ще кажеш?

Тя отиде за таблата, а Сам закрачи из стаята и заразглежда различните скъпи предмети, пръснати небрежно наоколо, а котката душеше подозрително по петите му. Той седна на дивана, а тя скочи на страничната облегалка и го загледа, без да премигва. В отговор и той я изгледа внимателно.

— Винаги ли се държи така?

— Името ѝ е Мяу. Не помниш ли?

Прेशи остави таблата на табуретката пред него. Вече се смрачаваше и тя дръпна завесите, за да изолира студеното сиво небе, сетне наля кафето в чашите.

— Предполагам, че обичаш котки? — Подаде му чинията с дребни сладки, купени от „Ладуре“, известната сладкарница малко по-надолу по улицата. — Опитай, вкусни са, ненапрасно са световноизвестни. И се опитай да бъдеш мил с Мяу. Тя просто не е свикнала с мъжете.

Сам забеляза как тя се изчерви, когато осъзна как се е изложила на въпроси от типа защо, по-точно, защо апартаментът ѝ не е посещаван от мъже. Спаси я звънът на телефона.

— Обзалагам се, че е леля Гризелда, която иска да разбере защо още не съм в Монте Карло — каза тя и отговори.

Но този път беше Лили. Преша не знаеше дали да се радва или просто да изпита облекчение.

— Лили! — възкликна. — Най-последно! — Удивена, добави: — Започвах да мисля, че не съществуваеш. — В другия край на линията настъпи тишина. — Лили? — запита Преша, все така озадачена. — Там ли си още?

— Защо каза това? — запита Лили. Звучеше раздражено, тревожно.

— Казах какво?

— Че не съществувам.

— Ами, първо не дойде, после дори не се обади, а и никога не съм те виждала — засмя се Преши. — Но сега си тук и значи всичко е наред. Сега знам, че те има все пак.

— Прешъс, ти не разбираш. Скоро може и да не съществувам. Следят ме. Някой иска да ме убие.

— Какво? — Гласът на Преши се извиси толкова високо, че чак звънна в тавана. И двамата — и Сам, и котката — наостриха уши. Котката я загледа втренчено, а Сам се преструваше, че не дава ухо на разговора.

— Ето, коте.

Той протегна ръка с намерението да отвлече вниманието ѝ, но котката го изгледа с презрение, после извърна глава така, сякаш знаеше, че я манипулират.

— Умна котка — каза той.

И точно в този момент чу Преши да възкликва:

— Да те убие! Какво искаш да кажеш, Лили? Защо някой ще иска да те убие?

Сам изостави всички преструвки и се заслуша.

— Не мога да говоря по телефона — каза Лили.

— Но... къде си? И кой те следи? — Преши хвърли тревожен поглед на Сам. Той поклати глава, смръщил вежди, очевидно озадачен.

— Във Венеция съм — каза Лили и, при споменаването на този съдбоносен град, по гръбнака на Преши полазиха тръпки.

— Но аз мислех, че ще дойдеш в Париж.

— И аз. Затова те помолих да ми резервираш стая в „Риц“ под твоето име. Мислех, че той няма да узнае накъде съм тръгнала, че няма да успее да ме проследи. Реших, че никога не би ме потърсил във Венеция...

— Спри само за минутка — каза Преши, объркана. — Първо помисли, а после ми кажи за какво точно става дума.

— Говоря за убийство, Прешъс.

— Убийство? — Очите на Преши щяха да изскочат от орбитите. Мислеше само за идването на Лили и за това, че тя може би иска нещо

от нея. — Но защо някой ще иска да те убие?

— Имам нещо, което той иска и е готов да ме убие, за да го получи. А това засяга и теб. Прешъс, ти може да си следващата в списъка му.

— Какво?

— Аз съм в голяма опасност. Имам нужда от помощта ти. Трябва да дойдеш тук незабавно. Моля те, моля те, умолявам те да се срещнем във Венеция. Само ти можеш да ми помогнеш...

— Лили, не мога просто...

— Но трябва.

Преши долови неподправен ужас в гласа ѝ.

— Отседнала съм в хотел „Бауер“ — продължи Лили. — Ще те чакам там. — Последва дълга пауза и после: — Има нещо общо с мъж, който познаваш. Бенет.

Лили затвори и Преши долови характерните звуци за свободна линия. Беше шокирана. Обърна се и погледна Сам.

— Що за разговор между отдавна изгубили се братовчедки беше този? — погледна я той.

Тя се отпусна върху един стол, стиснала длани между коленете си.

— Улових страха в гласа на Лили — поклати тя глава, съвсем изумена.

— Какво точно каза?

— Че някой я следи. Че иска да я убие, защото тя разполага с нещо, което той силно желае. Каза, че аз мога да бъда следващата. И иска да се срещна с нея във Венеция възможно най-скоро. Каза, че е във Венеция, защото решила, че той никога няма да я потърси там.

— И каза ли кой е *той*? — запита Сам. Преши поклати глава и той добави: — Разбира се, че не е казала, никога не казват.

— Имаш предвид лудите хора. Но аз ти казвам, Сам, тя не звучеше като луда. Ужасена е. Освен това — добави тихо, — каза, че засяга и мъж, когото познавам. Името му е Бенет. Канехме се да сключим брак, но той ме заряза пред олтара. Във Венеция. Само преди два месеца.

ГЛАВА 42

Мяу се протегна и се прозина високо във внезапно настъпилата пълна тишина. Преси се изправи и взе ръжена, за да разбута огъня. Стоеше с гръб към Сам, втренчила поглед в пламъците.

— Всичко това е може би повече, отколкото е редно да знаеш.

— Много смело от твоя страна да споделиш това с мен. Не се налагаше.

— Това е самата истина. Бях захвърлена пред олтара от мъж, за когото вярвах, че ме обича. Но той изчезна безследно. Леля Гризелда се опита да го открие, детективите обаче казаха, че вероятно е използвал фалшиво име. Живееше в Шанхай или поне така ми каза.

— И работеше там?

— Твърдеше, че има фирма за износ, „Джеймс Експорт Къмпани“, но се оказа, че такава няма. Каза ни, че произвежда части за мебели за завод в Северна Каролина.

— Познавам хора от този бизнес. Искаш ли да го проверя?

Преси сви рамене.

— Вече не давам и пукната пара. Сега ме интересува единствено Лили. Истинската загадка е в това, че никога досега не съм говорила с нея. Не знам дори откъде знае името на Бенет.

— Той вероятно има няколко имена. С мъже от този тип обикновено е така.

— Какви мъже?

— Измамници, престъпници — сви рамене Сам. — Наистина ли мислиш, че според Лили същият този Бенет иска да я убие?

Преси поклати глава, смръщила вежди.

— О, не, не е възможно да е той. Бенет беше нежен човек, неспособен на насилие.

— А знаеш ли какво толкова ценно има тя, та някой да иска да я убие?

Преси поклати глава. Нямахше ни най-малка представа. Отпусна се на стола и отпи голяма глътка от кафето си, замисли се. Всичко това звучеше като лудост, но нямахше съмнение, че Лили е завладяна от

ужас. А ако Бенет беше замесен, тя трябваше да знае дали наистина е така.

— Лили е в беда — каза тя на Сам. — Тя е моя братовчедка и има нужда от помощта ми. Ще отида във Венеция да се срещна с нея.

— И как мислиш да стигнеш дотам? Нима забрави, че летището е затворено?

— С колата.

— С онази малка кола? В това време?

Тя го погледна предизвикателно.

— Аз съм добър шофьор, ще стигна до Монте Карло, ще се отбия при леля Гризелда. От там ще взема полет до Ница.

— Аз не бих изминал целия този път в твоят автомобил „Смарт“ — каза хладно той. — Ще трябва да вземем кола под наем.

Преши го изгледа.

— Искаш да кажеш, че ще дойдеш с мен? Защо би го направил?

— Хей, и без това не мога да хвана полет до дома, тогава защо да не отида до Венеция? Там поне ще имам по-добра хотелска стая. — Усмихна ѝ се обезоръжаващо. — Освен това, не мога да ти позволя да отидеш сама, не и след такава интригуваща история като тази на Лили. И така... Венеция, дръж се и ни чакай!

ГЛАВА 43

Сам взе колата на Преш и отиде да наеме автомобил, а тя се обади на лелите си. Знаеше, че двете старици буквално се надпреварват коя да се добере до слушалката. Този път явно стигнаха до нея едновременно.

— Здравейте, лели — каза тя с усмивка. — Ще бъдете доволни да узнаете, че все пак реших да дойда да ви видя.

— Кога? — запитаха те в един глас, после Мими остави Гризелда да говори.

— Ще тръгна веднага, ще шофирам през нощта. Ще съм при вас утре по обяд.

— Но, Преш, не можеш да изминеш този целия път сама.

— Не съм сама. Ще доведа със себе си и един мъж.

— Какъв мъж? — Леля Гризелда звучеше доволна.

— О, американски писател, когото срещнах снощи в „Ла Купол“.

Чу леля си Гризелда да вика на Мими:

— Снощи пак се е запознала с мъж в „Ла Купол“.

А после Мими извика в отговор:

— Започва да ѝ става навик! Надявам се този да е по-свестен от първия!

— Да, и аз. Поне да е човек, на когото може да се има доверие — каза леля Гризелда. — Както и да е, колко ще останеш?

— Не знам, възможно е веднага да хванем полет за Венеция. Но определено ще се видим. — Трепна, прииска ѝ се да не беше споменавала, че ще ходи във Венеция, защото сега щеше да ѝ се наложи да обяснява от край до край всичко. Е, може би не всичко, но поне да предложи някакво сносно обяснение.

— Тя ще лети до Венеция! — чу леля си Гризелда да обяснява, шокирана, на Мими. — С новия мъж. — После, на нея: — Но защо трябва да ходиш там?

— Заради Лили. Полетът ѝ беше отклонен. Тя е във Венеция и има нужда от мен. Много е важно. — Преш се поколеба, после реши да пусне „бомбата“: — Каза, че имало нещо общо с Бенет.

— Искаш да кажеш, че Лили познава Бенет?

— Знам само това, което ми каза тя.

— Но възможно ли това да е същият човек?

— Кой знае? Затова и трябва да отида във Венеция, да разбера.

— Чакай минутка.

Преши чу леля си Гризелда да се съветва тихо и настоятелно с Мими, после тя се върна на телефона.

— Окей, ще те очакваме утре. Ще говорим тогава. Обади се като наближиш, ще те посрещнем в Ница. Пригответ много вкусен обяд в ресторанта на хотел „Негреско“. Ще можеш да ни запознаеш с новия си приятел и да ни разкажеш всичко за него.

Беше неделя и Преши знаеше, че Силви си е у дома. Обади ѝ се, за да ѝ разкаже новостите в живота си. Силви слушаше, ужасена, докато Преши ѝ разказваше историята на Лили и предаваше репликата ѝ относно Бенет.

— Не можеш да отидеш — каза твърдо. — Не трябва. Забранявам ти.

— Всичко е наред. Има кой да ме защити — каза Преши. — Ще го взема със себе си.

— Кого!

— Сам Найт. Срегнахме се вчера в „Ла Купол“...

— О, Господи! Прещ, ти да не би да си полудяла напълно? — Силви почти крещеше. — Нима никога не се учиш от грешките си? Срецаш някого и още на следващия ден той ще пътува до Южна Франция с теб, ще ти помогне да разследваш някаква лунатичка, която казва, че познава Бенет, а в същото време някой иска да убие и нея, и теб... Господи! Луда ли си, Преши Рафърти, или какво?

— Обещавам всичко да е наред — успокои я повторно Преши. — Сам е леко загадъчен, признавам, но е мил човек. И е един от любимите писатели на Дария. Искам да кажа, той не е като Бенет, известен човек е, така че какво нередно може да има около него? Освен това — добави тя, сякаш сега ѝ беше хрумнало, — той е женен.

Чу Силви да надава тих стон.

— Значи, сега си се забъркала с женен мъж! И той ще дойде с теб, за да разберете какво има Лили да каже за Бенет? И кой е човекът, който иска да я убие? Кажете ми веднага, Преши Рафърти, нима това ти звучи като нормален житейски сценарий?

Преши се изкикоти.

— Звучи точно като сюжет за една от загадките, писани от Сам Найт — каза тя. — Сега, като се замисля, вероятно това е една от причините той да предложи да дойде с мен. Писателят, спуснал се по литературна следа.

— А на мен ми се струва, че иска да те съблазни.

— Ако е така, сигурно е заради новата ми прическа. А пък аз в момента не се поддавам на ухажване. След случилото се, не мога дори да си помисля за мъже.

— Колко време ще отсъстваш? Искам да дойда с теб. — Силви звучеше истински ужасена.

— Няма нужда, ще се върна след два дни.

— И къде ще отседнеш?

— Там, където и Лили. В хотел „Бауер“.

— Хм... Обаче вземи единична стая — продължаваше Силви. — И обещавай да ми се обадиш, когато пристигнеш, окей?

Преши обеща и затвори. Напъха Мяу в специалния пътнически кафез, въпреки протестите ѝ. Недоволната котка се завъртя вътре няколко пъти, преди да се успокои и настани. И в този момент Сам се върна с взетата под наем кола.

— Какво е това? — гледаше подозрително кафеза.

— Мяу, разбира се.

— Искаш да кажеш, че котката ще дойде с нас?

— Мяу е навсякъде с мен. А и какво мога да правя с нея по това време в неделя? — Той я изгледа гневно, раздразнено, и тя каза: — Нека изясним нещо, Сам Найт. Където и да отида, Мяу е винаги с мен. Ако не ти харесва, знаеш какво да направиш.

Той изви очи към тавана, но не каза нищо, така че тя взе кафеза с котката и тръгна към улицата, където беше паркирана колата.

— Ето. — Подаде му котешкия кафез.

Сам изстена, но се подчини. Тя остави своя сак до малката чанта на Сам, която той пътьом беше взел от хотела си. Понечи да седне зад волана, но той я хвана за ръката.

— Не — спря я, отведе я до вратата от другата страна и я отвори. — Ще карам аз.

— Но аз познавам много добре пътя — възрази тя.

— Обаче аз нямам представа какъв шофьор си. — Той се настани зад волана, хвърли ѝ кос поглед и ѝ се усмихна. — Добре, Рафърти, ще се сменяме — предложи великодушно.

Тя тъкмо се канеше да закопчее колана си, когато през главата ѝ мина мисълта за топлата франзела и вкусното сирене, оставени на масата в кухнята.

— Почакай — каза и слезе от колата.

Изтича обратно през вътрешния двор, после нагоре по стълбите, взе ги от масата заедно с две чаши, чинии и ножове и бутилка вино, после изтича обратно.

— Просто в случай, че ни застигне някоя снежна буря и не могат да ни спасят — поясни тя, сложи всичко това на задната седалка, преди отново да се настани до него отпред.

Сам мълчаливо следваше даваните му указания за посоката. Не беше лесно да се излезе от Париж, но в края на краищата се озоваха на магистралата. Прेशи си помисли, че се усеща особена интимност между двама души, които пътуват в тъмната студена нощ. Прерови чантата си и намери диск на Зукеро, любимият ѝ изпълнител напоследък. Зукеро беше италиански изпълнител и едновременно с това композитор, чиято смесица от класическа музика и поп ѝ напомняше за отдавна отминали лета в Южна Франция, за клубовете, които посещаваше в компанията на лелите си. Скоро клепачите ѝ се притвориха унесено и не след дълго тя потъна в сън.

Събуди се след два часа и ѝ бяха необходими няколко секунди да си спомни къде се намира. Хвърли бърз поглед към профила на Сам, чието внимание беше изцяло погълнато от пътя. Изглеждаше сериозен, дори суров, и тя осъзна, че на практика не знае нищо за него, освен че е писател и че има къща в Аутър Бенкс. Спомни си предупреждението на Силви и изведнъж стана подозрителна, запита се защо ли той си беше направил труда да тръгне с нея. Но после се успокои с мисълта, че се отегчил от чакането на полет за Ню Йорк.

Реши все пак, че е привлекателен в тесните си сини дънки и черния си пуловер. Хвърли му още поглед изпод мигли и отбеляза широкото му чело, острата кафява коса, твърдата брадичка с наболата брада — все още не беше успял да се обръсне. Дори очилата със златните рамки бяха малко старомоден шик. Май започваше все повече и повече да ѝ харесва.

Музиката беше спряла, беше тихо и спокойно. Тя продължаваше да мисли за него.

— Разкажи ми за живота си — обади се тя в тишината.

Той обърна глава дотолкова, че да може да я погледне.

— Мислех, че спиш.

— Спях.

Той замълча.

— Извинявай — добави тя. — Не искам да си пъхам носа там, където не ми е работа. Просто съм любопитна.

— Тя се казва Лейлани — отговори той. — Срецнах я на едно от онези авторски турнета, които организират PR отделите на издателските къщи. Бях в Санта Фе, подписвах автографи на книгите си. Лейлани влезе, завъртя се наоколо, заговорихме се. — Сви рамене. — След три месеца вече бяхме женени.

— Колко романтично.

— Да. — Замълча, концентриран в пътя.

— Как изглежда тя?

Той мълча още известно време, накрая каза:

— Мургава красавица. Наполовина хавайка, дълга черна коса, златиста кожа, грациозна и нежна. Художничка е, затова ѝ харесва да живее в Санта Фе. Там живеят много художници. Купихме къща малко навътре в пустинята. Само ние двамата и кучето ми, немска овчарка на име Цент. Лейлани рисуваше, аз пиших. За нея това беше идеално, но аз копнеех за мириса на океана. Липсваха ми реките, които текат бавно през блатата, въздишките на тръстиките, шепота на тревата, раздвижвана от вятъра. Липсваха ми крясъците на морските птици, натрупването на сивите облаци ниско на небето, копнеех за блясъка на слънцето и отражението на лъчите му в океанската вода. Всичко това е в кръвта ми и ми беше необходимо, за да постигна спокойствие на ума и душата, за да извлека енергия за книгите си. И така, макар да мразеше океана, Лейлани се съгласи да се преместим. И купихме моята къща-мечта на плажа.

— И оттогава живеете там.

— Имам и апартамент в Ню Йорк, на „Гремърси Парк“.

— Прекрасно — отбеляза Преси и се запита защо той е в Париж без красивата си съпруга Лейлани. — Имате ли деца? — запита, вместо да зададе въпроса, който всъщност я вълнуваше.

— Не.

Въздържа се да запита защо е така, замисли се за завръщането му в Ню Йорк и за посрещането, което Лейлани ще му устрои.

— Предполагам, ужасно ще се радваш да я видиш отново — каза.

Той спря колата пред едно крайпътно заведение.

— Време е за кафе — каза.

Преши остави Мяу да излезе от пътническия кафез и изискано да се изпишка в специалната си тоалетна. После я върна обратно в затвора ѝ и я понесе със себе си в кафенето. Седнаха и започнаха бавно да отпиват от горещата напитка, да похапват от хляба и сиренето, да разговарят за Лили и ситуацията, но без да стигнат до някаква определена хипотеза.

Върнаха се при колата и тя заяви, че е неин ред да шофира. През следващите часове цареше тишина, Сам дремеше. След това ролите отново бяха разменени. Накрая стигнаха до автомагистрала Дю Солей, която се виеше по крайбрежието. Подминаха отбивката за Сен Тропе, Преши се обади на леля си и уговориха среща в „Шантеклер“ в Ница след половин час.

ГЛАВА 44

Пристигнаха няколко минути по-рано и преди идването на Гризелда и Мими се възползваха от възможността да се освежат в тоалетните на „Негреско“. Преша изучаваше лицето си в огледалото и преценяваше, че изглежда сравнително добре, като се има предвид, че беше шофирала през половината нощ и се нуждаеше отчаяно от душ. В момента, обаче, чаша вино ѝ се струваше по-добро решение.

Остави Мяс на грижите на портиера и двамата със Сам влязоха в ресторант „Шантеклер“. Поръчаха шампанско. Беше предупредила Сам да не се изненадва като види две бивши шоугърли, работили в Лас Вегас, да се приближават към тях. Въпреки това Сам повдигна учудено вежди докато Мими прекосяваше салона, елегантна в светлорозовия си вълнен костюм и обувки с високи токчета, които правеха все още хубавите ѝ крака да изглеждат още по-дълги. Дългата ѝ коса беше прибрана на кок, редицата ѝ златни гривни проблесна, когато стисна ръката на Сам.

— Очарована съм, мосю Найт — каза и се отпусна на удобния стол. — Високите токчета са отговорът на молитвата за високите момичета и най-добрият приятел на ниските — добави. — Но със сигурност са истински ад за краката.

— Ето ви и вас.

Гризелда се носеше величествено към тях в прилепнала червена рокля и късо самурено палто, принадлежало някога на свекърва ѝ и за което се кълнеше, че е по-старо и от нея. Носеше на ръце и едно красиво бяло палто на Валентино, което подаде на Преша.

— Знаех, че ще си облечена в това ужасно зелено нещо — каза. — Ето защо ти донесох това. Във Венеция ще е студено и ще имаш нужда от него. — Подаде ръка на Сам. — Чух, че си се запознал с моето момиче в „Ла Купол“. — Също като племенницата, Гризелда казваше това, което ѝ е на езика, директно и прямо.

Сам се усмихна.

— Трябва ли да се извиня?

Тя го погледна внимателно.

— Не мисля — реши накрая. — Хайде, седни. О, вече сте поръчали шампанско, добре. — Направи знак на келнера и поръча два джина е тоник. — Тук ни познават — довери на Сам. — И знаят как точно аз и Мими обичаме питиетата си. — После се обърна към Мими. — Ти какво мислиш, скъпа? Той достатъчно добър ли е за нашето момиче?

„О, Господи!“, Преси се сви на стола си.

— Престани, лельо Гризелда, моля те! — извика, но Сам се засмя.

Мими опита питието си и се обърна с усмивка и одобрителен жест с вдигнати палци към келнера.

— И така, какво се случва около Лили?

— Да поръчаме, ще говорим по-късно — реши Гризелда. — Шофирали са цяла нощ, сигурно умират от глад.

Всички избраха едно и също — говеждо филе със средиземноморски подправки и картофени равиоли, след това сирене и сладкиш с дюли, покрит със сладолед. А виното, което избраха, беше провансалско розе.

— Сега — каза Мими, когато се погрижиха за поръчката, — да се върнем на въпроса.

И Преси разказа цялата история отново, като подчерта репликата на Лили, че Бенет е замесен.

— Тази е причината, поради която трябва да отида до Венеция — завърши.

Погледна ги внимателно в очакване да кажат, че е луда. Гризелда, обаче, смръщи вежди.

— Никога преди не сме говорили за това — каза, — но веднъж, преди години, видях семейство Сонг в казиното в Макао. Хенри вече приличаше на развалина заради алкохола и цигарите. Лицето му беше изпито и бледо, изглеждаше стар и немощен. Очите му бяха замрежени от цигарения дим, пръстите му бяха пожълтели от никотина. — Тя потрепери. — Изглеждаше така, сякаш никога не вижда дневна светлина и свеж въздух. А съпругата му, бедната разглезена дъщеря на дядо Хенеси, беше облечена в раздърпана старомодна рокля и евтини обувки. Тя също изглеждаше изтощена. Каза ми, че Хенри Сонг проиграл всичките им пари, и тогава аз я посъветвах да го напусне. „Първо се извини на баща си за бягството си с този плейбой“, казах.

Разбира се, баща ѝ щеше да я приеме отново, но тя беше като омагьосана от съпруга си. Виждах, че е странен, че има дарба да държи хората под контрол. Тя беше изцяло във властта му, а той беше най-обикновен алкохолик и комарджия. Освен това, вече имаха дете. Бедната малка Лили.

— Това е другата причина, поради която трябва да се срещна с нея — каза Преши. — Дядо щеше да се радва да ѝ помогна.

Гризелда трябваше да признае, че е права.

— Трябва да си много внимателна — каза тя. — Цялата тази работа изобщо не ми звучи добре. Ни най-малко. — Погледна остро Сам. — Мога ли да ти имам доверие, че ще се грижиш за нея?

Сам срещна погледа, който го стрелкаше уплашено-очаквателно.

— Ще направя всичко, на което съм способен — отговори той спокойно.

Тя изпусна въздишка на благодарност.

— Е, това е дума на мъж — поклати глава. — Жалко, че нямате време да ни погостувате, щях да организирам соаре за вас, да ви запозная с някои мои приятели. Налага се да ви припомня, обаче, че Преши не бива никога да шофира по шосе Корниш, когато идвате в Монако. И аз не минавам от там, откакто едва не ме изблъскаха от пътя. А това се случи, след като ти и Бенет бяхте тук — добави тя и погледна многозначително Преши. После покри уста с длан, смутена от споменаването на миналото. — Какви ги говоря? Извинявай, мила.

— Всичко е наред, вече преодолях нещата — успокои я Преши, но все още звучеше някак несигурна.

Сам слушаше, а Гризелда му разказваше какво се беше случило на шосе Корниш. Запита я дали е докладвала на полицията за инцидента. Тя обясни, че го е сторила два дни по-късно, когато най-после сравнително се успокоила, но тогава, естествено, вече било твърде късно да се проследи бялата каравана. А и струвало цяло състояние да поправи „Бентли“-то.

— И това се случи непосредствено след посещението на Бенет?

— Бенет и Преши вече летяха обратно към Париж. От там той щеше да лети веднага за Шанхай. Инцидентът се случи след два дни.

— Значи, доколкото е известно на теб, той не е бил в страната?

Озадачена, Гризелда отвърна, че не е сигурна какво да мисли. С това, темата беше приключена. Заговориха за други неща.

Сам беше успял да им резервира места за полета в четири часа за Венеция, затова излязоха от ресторанта, за да се сбогуват. Мясу щеше да остане при лелите.

— Е? — запита Гризелда, а зелените ѝ очи светеха от любопитство докато прегръщаше Преси за довиждане. Сам беше отишъл да докара колата.

— Е, какво?

— О, ти знаеш! — възкликна Мими раздражено.

— Ако питате дали се интересувам от него, отговорът е „не“. Ние сме двама непознати, прекарвали заедно нощта с надеждата да се опознаят, това е всичко.

— Тогава, ако „това е всичко“, какво прави той тук с теб? — запита Мими. — По мое мнение, демонстрирате определен „интерес“.

Преси нададе тих стон.

— Моля ви, престанете да ме сватосвате. Той е просто мъж, когото познавам. А и е женен.

— Какво?! — Гледаха я втренчено два чифта изумени очи.

— Искате да кажете, че не сте забелязали брачната му халка?

— А къде е съпругата му?

— Не знам. Всъщност, аз знам много малко за него. Казах ви, ние сме като два кораба, разминали се в нощта. Той просто предложи да дойде с мен във Венеция и да ми помогне в ситуацията с Лили. И, да ви кажа истината, аз се зарадвах на предложението му.

— Хм... Аз също — каза замислено леля Гризелда. — Макар че продължавам да се питам защо го е направил. Внимавай този път, Преси — добави тя.

И, за нейна изненада, Преси правилно разбра, че я предупреждава да внимава със Сам, а не с Лили във Венеция.

ГЛАВА 45

Венеция

Беше вече тъмно, когато самолетът се приземи. Летище „Марко Поло“ навяваше на Преси спомени за последното ѝ гостуване в този град, придружена от Силви и Дария, с внимателно опакованата в багажа ѝ сватбена рокля и златистата пелерина с качулката от естествена кожа, за приповдигнатото щастливо настроение, в което плуваше тогава.

— Предполагам, че в главата ти са възникнали някои недотам приятни спомени — каза Сам.

— Така е — призна тя. — Обаче няма да мисля за това.

Все пак затвори очи, за да не види осветеното кубе на църквата „Санта Мария дела Салуте“, когато минаваха покрай нея.

— Понякога се питам дали този град първо е бил нарисуван, а после е бил построен, толкова е съвършен. Забравих да те питам — добави тя, изненадана от себе си — дали идваш във Венеция за първи път.

— Да, но като гледам града, май няма да е за последен.

Водното такси спря пред входа на хотел „Бауер“, багажът им беше внесен, а те бяха придружени до фойето. Луксозният хотел гледаше към Канале гранде и макар да беше безупречно реконструиран и обзаведен, салоните и стаите му навяваха спомени за други времена и други епохи. Взеха отделни стаи, дори на различни етажи. След това Преси съобщи на служителя на рецепцията, че очаква да се срещне с мис Сонг, която също е отседнала в хотела, и запита дали няма съобщения за нея. Той провери, обаче такива нямаше.

Сам каза, че иска да разгледа града и че ще излезе да се поразходи, но, за нейна изненада, не я покани да го придружи. Тя се върна в стаята си, отново сама, и дръпна завесите. И ето че от другата страна на Канале гранде съзря църквата „Салуте“ с купол, облян в лунна светлина сред нощното небе. Изглежда, нямаше как да избегне миналото. Натъжена, отиде да измие мъката си с един горещ душ, а

сълзите ѝ се смесиха с водата. Запита се дали сърдечната болка ще затихне някога и какво ли ще ѝ съобщи Лили за Бенет.

ГЛАВА 46

Беше вече вечер, когато Лили се събуди от дълбокия сън, който, обаче, не ѝ беше донесъл отмора. Погледна телефона си, после си спомни, че го беше изключила. Разбира се, нямаше съобщения. Седна в леглото и се огледа неспокойно в мрака на хотелската стая. Все още не се чувстваше в безопасност, усещаше нечийи очи да я следят, макар здравият разум да ѝ подсказваше, че не е възможно да знаят къде е. С изключение на братовчедка ѝ Преши, която, трескаво се надяваше, беше на път да се срещне с нея.

Малко по-късно взе душ, облече се и тъй като усети глад, тя се замисли дали да не се обади на рум сервис — но после си каза, че започва да става смешна. Беше във Венеция, едно от чудесата на света, град, който никога не беше виждала. Та досега тя дори не беше идвала в Европа. Можеше поне да се порадва на великолепието му и да опита местната храна.

Тръгна по тесните оживени улици и стигна до площад „Сан Марко“ с неговата вълшебна гледка, с великолепната базилика. Чу музика, влезе вътре и заразглежда в полумрака, красотата около себе си. После, внезапно, всички лампи светнаха и потопиха огромната църква в златисти отблясъци. Започваше литургията. Тя гледаше и слушаше, благоговееше пред тази величественост, пред красотата и светостта на мозайките, пред великолепието на олтара и извисяващата се песен на хора. Всички онези срамни и тайни ноци в различни гробища, срещите с крадците на антики, измамата и насилието, заплахите и ужаса — всичко това потъна някъде назад, в някакво нереално минало. В този момент, потопена в миг на неземно спокойствие, тя се помоли то да остане с нея завинаги.

След известно време излезе от базиликата и тръгна по крайбрежието на канала като мислеше за своето минало, за годините, които беше изхабила в какви ли не сделки, за бъдещето, което я очакваше след продажбата на огърлицата. За нея щеше да се отвори един напълно нов свят. Надяваше се скоро да се види с братовчедка си

Прешъс, защото отчаяно трябваше да говори с нея не само за огърлицата, но и за толкова много други неща.

Зави по една тясна улица и стигна до малък ресторант. Хареса ѝ семплият интериор, тапицериите от тъмно дърво. Влезе, седна и поръча макарони с миди и чаша бяло вино. След като хапна с прекрасен апетит, бавно изпи чашка еспreso, поне веднъж в хармония със себе си, най-после сигурна, че не я следят.

Беше вече тъмно, когато излезе от ресторанта. Наоколо не се виждаше никой. Тя ускори крачки с намерението по-бързо да стигне до по-осветените улици край Канале гранде. Усмихна се, когато го съзря — водата му проблясваше на светлината на пълната луна. Спря да му се полюбува, пое си дълбоко дъх от учудване как е възможно да съществува такава красота, наслади се на нощния силует на църквите с техните куполи и кули, на тъмните води, които се плъзгаха безшумно в мрака. Никога нямаше да забрави този град.

Ударът по главата беше внезапен. Извика веднъж, после вдигна ръце към главата си. Топлата кръв се процеди през пръстите ѝ. Изведнъж всичко около нея потъна в пълен мрак, сякаш светлините на града угаснаха едновременно. Някой я блъсна в гърба и тя залитна. Залюля се на ръба, но вторият тласък я хвърли към водите на канала. И тогава настъпи дълбокият мрак. Водите се затвориха над нея, без да образуват нито една вълничка.

Съвършеното убийство.

ГЛАВА 47

Неспокойна, Преси реши да се разходи. Облече се набързо — дънки, пуловер, ботуши. Навън беше студено и тя облече елегантното вълнено палто, което леля Гризелда ѝ даде. Омота два пъти дългия вълнен шал около врата си, чиито краища неизменно стигаха до коленете ѝ, точно както ѝ харесваше — въпреки че леля ѝ сигурно щеше да каже, че разваля „линията“ на скъпото палто. Слезе във фоайето, а сетне се озова на улицата през сухоземния изход на хотела.

Заразхожда се бавно по тесните улички. Нощният вятър беше леден и тя трепереше от студ. Спомените я връхлитаха на всеки ъгъл. От всеки камък под краката ѝ и от всяка стена с лющеща се боя се излъчваше романтика. Във въздуха се носеше ароматът на кафе и дърва за огрев, на пица, хляб и вино. Ярκο осветените витрини на магазините предлагаха милион изкушения, водата в каналите се плискаше във вечен и напевен ритъм. Имаше чувството, че сякаш върви през самата история на човечеството.

Зави зад ъгъла и се озова пред палацо „Рендино“. Краката ѝ я бяха довели тук, без тя дори да осъзнае. Дворецът не беше осветен, както в нощта на нейното предсватбено тържество, малкият площад тънеше в мрак. Преси затвори очи и почувства остра болка на мястото, където беше сърцето ѝ, преди да бъде разбито. После ги отвори отново и видя висок тъмнокос мъж в дълго черно палто да изчезва зад ъгъла. „Бенет!“, помисли си. „О, мили боже... възможно ли е наистина да е той?“ Изтича до ъгъла, но мерна само една старица, която разхождаше кучето си. Сигурно имаше халюцинации. Вероятно видът на палацото беше дал тласък на въображението ѝ.

Върна се бавно до сухоземния вход на сградата, където двамата с Бенет се бяха прегърнали в нощта преди сватбата. Тя си спомни думите си: „Утре, любов моя“. След това го беше целунала. „Утре“, беше отговорил той. А после беше изчезнал от живота ѝ.

Въпреки това, тя все още тайно копнееше Бенет да е мъжът, когото беше зърнала за миг. Искаше ѝ се да вярва, че все още има искрица надежда, че има някакво разумно обяснение за случилото се и

че всичко ще бъде наред. Толкова отчаяно искаше Бенет да ѝ се извини, да ѝ каже отново, че я обича, че всичко ще е, както преди. Невъзможни копнежи — тя тръсна глава.

ГЛАВА 48

Самотна, продължи да върви, излезе от тъмната малка уличка на открития осветен площад „Сан Марко“. А той беше пълен не само със светлина, но и с гълъби, които прърхаха с криле, и с хора, оживени и весели, въпреки късния час. От двата кафе-бара, „Куадри“ и „Флориан“, съперници в борбата за клиенти, се носеше музика. Грандиозната базилика доминираше в лявата му част, а вдясно, на светлината на лампите проблясваха, с цвета на разтопена лава, каменните аркади. Пред нея беше най-великолепната гледка на света: Венеция. Още по-нататък в мъглата се виждаха неясните очертания на островите и лагуната.

Решила, че специалитетът на Венеция, двойно еспreso, подсилено с ракия, е точно онова, от което има нужда в студената нощ, Преси бутна стъклените врати и влезе в „Куадри“, чийто интериор бе издържан в златисто и розово кадифе. Озова се в облаци цигарен дим, сред приятния шум от разговори, музика и смях. Струнен квартет изпълняваше песни на Коул Портър. Харесваше ѝ, въпреки че „Нощ и ден“ звучеше напълно различно, изпълнявана на цигулка.

Чу някой да вика името ѝ, обърна се и видя Сам, седнал на маса до замъгления прозорец с чаша двойна водка с лед пред себе си.

— Здравей.

Тя му се усмихна лъчезарно, забърза и седна до него.

— Струва ми се, че е време за по едно питие — каза той. — Ти какво ще кажеш?

— Еспreso с грапа, италианската ракия. Когато си в Италия...

Той викна на келнера, който имаше много работа, и развеселен загледа как тя развива прекалено дългия шал от врата си. Направи ѝ комплимент за бялото ѝ палто.

— Изглеждаш като истинска италианка.

— Би трябвало, палтото е на Валентино. Избор на леля Гризелда — добави. — Тя не може да понася овчия ми кожух.

— О, не знам, но то като че ли расте по теб като мъх.

За нейна изненада, двамата се засмяха едновременно като двама души във ваканция, които няма за какво да се тревожат. Поне никак не приличаха на двама набедени детективи, спуснали се по гореща следа.

— Лили все още не се е обадила — обясни тя. — Това наистина е най-загадъчната жена на света.

— Комбинация от Грета Гарбо и Мата Хари — съгласи се той.

Келнерът донесе нейното еспreso с грапа и двамата чукнаха чаши, след което тя го запитва дали му харесва Венеция.

— Има ли думи, с които бих могъл да опиша този великолепен град? — повдигна вежди той. — Човек не би могъл да проумее как е възможно да съществува такова чудо на света, докато не го види с очите си. Дори Каналето е само една малка част от общата картина. Красиви сгради, носещи се по сребриста вода, ниско надвиснало небе, което сякаш кръжи над града...

Тя го гледаше с възхищение.

— Ти обличаш в думи неща, за които аз бих могла само да мисля.

— Е, нали знаеш, думите са професията на писателя...

Той отпи от водката си, която, според нея, той пиеше на прекалено големи глътки, а тя се обади в хотела, за да провери дали няма оставено съобщение за нея. Нямаше, затова те, без да бързат и е удоволствие побърбиха, преди да излязат навън, в студената нощ.

Мъглата се стелеше над лагуната и скоро в косите им започнаха да проблясват искрящи мразовити иглички. Сам я прегърна през раменете, тя се сгуши в него. За нейна изненада, това чувство на интимност ѝ хареса.

— Гладен съм — каза той. — И тъй като от Лили още няма и следа, можем да вечеряме.

И така, двамата взеха водно такси до моста „Риалто“ и тя го заведе до малко заведение, което знаеше отпреди, един стар манастир. И там, под извитите в арка тавани, те опитаха класическото ястие на Венеция — агнешки дроб с лук. Сам настоя Преси да избере виното. Изборът ѝ се спря на обикновено „Пино Гриджио“ от хълмовете на Венето, а той трябваше да признае, че то подхожда на абсолютно всички ястия. Тя беше толкова заета да говори за Венеция, че напълно забрави за Лили.

ГЛАВА 49

Мери-Лу пиеше третото си еспресо, седнала срещу Бенет в бара на хотела. Той направи знак на келнера да донесе втора грапа за него, поръча една и за нея.

— Изглеждаш така, сякаш имаш нужда от нея — каза с презрително свиване на устните, което, предположи тя, беше неговата истинска усмивка, напълно различна от редовно упражнявания чувствен чар, с който я обгръщаше преди.

Тя изпи питието само на няколко големи глътки и потръпна, когато то опари стомаха ѝ. Черната ѝ велурена чанта беше на масата пред нея, а „Берета“-та беше на сигурно място вътре. Тя небрежно протегна ръка и взе чантата в скута си. Тя ѝ даваше чувство за сигурност. Бенет се обади:

— Единствената ни надежда е Лили да е скрила огърлицата в куфара си или в сейфа в стаята си. — Изгледа я с твърдия си, непроницаем поглед. — Имаме ключа от стаята ѝ. Ще се качим горе заедно и ще прегледаме вещите ѝ. Ако те види камериерката, ще предположи, че си Лили.

Мери-Лу беше наясно, че той няма да ѝ позволи да отиде сама. Беше ѝ дал ясно да разбере, че няма да успее да се изплъзне от погледа му дори за миг. Тя потрепери и прокара пръсти по издутината, която „Берета“-та образуваше в чантата. Мразеше Бенет, о, как го мразеше! По-скоро щеше да го застреля, отколкото да го остави да се добере до огърлицата.

Отидоха заедно до асансьора, после тръгнаха един до друг по коридора към стаята на Лили. Дежурната камериерка им хвърли поглед и ги поздрави с „buona sera“. Лампата светеше, леглото беше оправено. Всичко беше в пълен ред. Куфарът на Лили беше върху стойката за багажа. Тя очевидно не си беше направила труд да разопакова нещата си. Мери-Лу го прерови набързо. Вдигна поглед към Бенет, който стоеше със скръстени ръце и я гледаше.

— Не е тук — каза.

— Провери в сейфа.

Тя се подчини. Беше празен. Лили ги беше направила на глупаци. Мери-Лу седна на леглото и, съвсем неочаквано, заплака. Дали всичко не бе отишло напразно? С поглед, който изразяваше пълно презрение към нея, без да каже нито дума повече, Бенет напусна стаята, а после излезе от хотела. Мери-Лу вече не му беше полезна. Не си струваше дори риска да я убие. Беше изпълнила целта си и щеше да се прибере у дома си като добро момиче. И той никога повече нямаше да чуе за нея.

Същата нощ той се разхожда с часове по тъмните задни улички на Венеция. Питаше се какво ли би могла да направи Лили с огърлицата. И отговорът му хрумна ненадейно. Първоначалната ѝ цел беше Париж. И огърлицата вероятно беше у братовчедка ѝ, Преша Рафърти.

ГЛАВА 50

Като се върнаха в хотела, Сам и Преши се качиха в стаята ѝ да проверят телефонните съобщения. Червената светлина на телефонния секретар не мигаше. Преши се обади в стаята на Лили. Нямаше отговор. Тя седна на ръба на леглото и погледна Сам.

— Какво ще правим сега? — запита, разтревожена.

Той уморено вдигна ръце нагоре.

— Предлагам да поспим малко и да проверим съобщенията отново утре сутринта.

Пожелала си лека нощ, но Преши далеч не можеше да заспи. Обади се на Дария в Бостън и ѝ разказа всичко с пълни подробности. Разбира се, Дария се обезпокои толкова, колкото и Силви, особено след като беше осведомена за евентуалното повторно появяване на Бенет.

— Преш, защо изобщо отиде във Венеция? — запита тя. — Този проблем е на Лили Сонг, не твой. Струва ми се опасно. Особено онази част, в която се набърква и Бенет. За теб всичко това е приключило.

— Но аз съм единствената, която може да ѝ помогне. Тя наистина няма никого другого — възрази Преши. — Пък и трябва да узная какво има да ми каже. Освен това, не съм сама. Моят нов приятел е с мен. Казва се Сам Найт. Може и да си чувала за него — добави и в гласа ѝ се усети весела нотка.

— Какво? Ти си със Сам Найт? Исусе, Преш, как се запозна с него?

— Няма да повярваш. Нещо като повторение на епизода „запознанство с мъж“. Срегнах го в събота вечер в „Ла Купол“, по време на снежната буря.

— Сам Найт?

— Да. Какво толкова? Той не можеше да излети от Париж, летището беше затворено... Защо? Какво чудно има в това?

Въздишката на Дария отекна зловещо дълбоко в ухото.

— Трябва да ти се признае способността да подбираш неподходящи мъже — отрони тя. — Със сигурност го можеш.

— За бога, какво ти става?

— Искаш да кажеш, че не си чула историята?

— Каква история, по дяволите?!

— Не мисля, че ще ти хареса — каза Дария, — но мисля, че трябва да знаеш. Преди около три години съпругата на Сам Найт изчезна.

— Изчезна?! — Сърцето на Преши буквално подскочи. — Какво искаш да кажеш с това?!

— Ето я и историята. Сам казал на полицията, че за последен път е видял съпругата си в тяхната къща на плажа. Бил излязъл на риболов. Имал малка лодка и казал, че често лови риба през нощта. Тя не обичала морето и никога не отивала с него. Казал на полицията, че я оставил сама в къщата с кучето, немска овчарка, на име Кон, за компания. Виждаш ли, помня дори името на кучето, защото историята беше главна новина в медиите седмици наред...

Преши стисна по-силно слушалката.

— И какво се е случило с нея?

— Нямало следи от насилие, нищо не липсвало. Кучето, което по думите на Сам й било предано, било все още в къщата. Леглото било оправено, телевизорът работел. Тя просто била изчезнала. Точно както в романите. Детективите претърсили цялата къща за доказателства от каквото и да било род, но нищо не открили. И до ден-днешен Лейлани Найт не е открита.

Мисля, че Сам все още е човек, от когото полицията се интересува, а това са негови думи — заместител на „заподозрян“. Но да, подозират, че я е убил. Всички. Защото съпругата така и не е намерена.

— Не вярвам — каза Преши, трепереща. — Разбира се, че не е извършил убийство. — Но пък, от друга страна, като се замислеше, защо ли Сам беше толкова потаен по отношение на миналото си? — Може би е избягала с друг мъж. — Не искаше да повярва, че той има нещо общо с изчезването на съпругата си.

— Сериозно ли мислиш, че нямаше да я намерят досега, ако беше избягала с някого другиго? Минали са три години, Преш. Ще ти кажа и нещо друго. Сам Найт не е написал нито дума оттогава.

Сега вече Преши стискаше слушалката на телефона в смъртоносна хватка. Знаеше, че историята е вярна. Ето защо Сам

говореше за Лейлани с такава неохота... Защото е възможно той да я е убил. Сълзите я задавяха, тя прошепна тихо и уморено:

— Някога животът беше толкова прост, Дария. А сега съм тук със Сам и търся Лили. И се питам защо той дойде с мен. Мислиш ли, че е възможно да знае нещо за нея? За Бенет? Не знам какво да мисля, не знам какво да правя...

— Бъди безкрайно внимателна — предупреди я Дария. — И хвани следващия полет за дома. Сама. Моля те, Преши, изчезни от там и то без Сам Найт.

Преши обеща да обмисли нещата и се сбогува с нея. Изгаси лампата, легна и, вцепенена от ужас, втренчи поглед в мрака. Пред нея изплува слабото лице на Сам, кафявите очи зад стъклата на очилата, строгият му профил докато шофираше по магистралата в дългата и черна нощ. Замисли се за случайността, накарала го да седне до нея в „Ла Купол“, макар заведението да беше почти празно. Точно както беше направил и Бенет. И как бързо беше решил да тръгне с нея за Венеция. Сега тя се питаше защо. Имаше ли нещо, което Сам знае, а тя — не. Възможно ли беше да е замесен в историята на Лили? Както и в изчезването на съпругата си?

„О, мили боже!“ Беше във Венеция с мъж, заподозрян в убийство. И търсеше друг мъж, който може би също беше замесен в убийство. Какво беше направила?

ГЛАВА 51

За Сам сънят беше изгубена кауза — пи цяла нощ. Беше още тъмно, когато, малко след шест часа сутринта излезе от хотела и се насочи към Канале гранде. Наоколо беше пусто, само плисъкът на водата придружаваше самотните му стъпки.

Заваля. Капките бяха леденостудени и се забиваха в кожата му като иглички, студът го прониза чак до костите. Вдигна яката на якето си, дръпна ципа и продължи да върви — само той и уличните котки, чиито тънки сенки се сгушваха до фонтаните и по стъпалата на църквите в очакване на зората и подновяването на живота.

Около канала, обаче, беше малко по-оживено. Колите, разнасящи плодовете и зеленчуците, вече бързаха към пазара на „Риалто“, минаваше и боклукчийската кола, а пред нея святкаше лампата на полицейската лодка. Беше се събрала малка тълпа и зяпаше как полицаите се мъчат да извадят нещо от водата.

— Вероятно туристка — чу се гласът на англичанин. — Видял я разносвачът на риба. Азиатка. Като я гледам, трупът е прекарал известно време във водата. Сигурно се е напила и е паднала в канала. Случва се. Или пък е била бутната от приятеля си — добави със смях, който прозвуча глухо сред смълчаните сгради.

Сам се извърна, после бързо zakрачи през лабиринта от малки улички. Намери отворен кафе-бар. Застана пред бара наред с облечените в костюми и палта мъже, пъхнали вестници под мишница, решили да изпият по чаша кафе и да хапнат набързо по някой кроасан преди работа. Поръча си двойно еспресо, добави много захар, изгълта го и поръча второ. Запали цигара и трепна, усетил горчивия ѝ вкус. Пушенето беше навик, от който се беше отказал преди години и който бе възобновил съвсем наскоро. Цигарата имаше вкус на пепел, той я угаси и отпи от кафето. Поръча трето и зачака кофеинът да проясни главата му. Беше почти осем часа, преди сивата зора да пробие тъмнината над Венеция, а той да тръгне обратно към хотела.

Спря пред рецепцията и помоли да му запазят място първо в полет до Париж, а от там — до Ню Йорк. Върна се в стаята си и

позвъни на Прещи. Гласът ѝ показваше, че я е изтръгнал от дълбок сън. Но когато го разпозна, в него звъннаха метални нотки.

— Не е ли малко рано за телефонно обаждане? — запита тя студено.

— Трябва да говоря с теб — каза той. — Има известно развитие.

— Но сега е едва 08:10. Как би могло да има новини?

— Рафърти, облечи се, защото идвам при теб. Пет минути.

Остави слушалката, запали цигара, направи гримаса и я изгаси. Хвърли поглед на празното шише водка, после на минибара в стаята. Не, нямаше отново да се поддаде, да тръгне в тази посока. Имаше неща, за които трябваше да се погрижи.

ГЛАВА 52

Тя отвори вратата, облечена в дънки и тениска. Късата ѝ коса стърчеше на всички страни, светлите ѝ очи бяха угаснали в сенки. Изглеждаше изтощена.

Без да каже и дума, тя го покани да влезе, после седна и го загледа как отупва капките от коженото си яке и пригладда мократа си коса.

— Е? — запита го студено.

Сам се запита какво ли се е случило. Издърпа един стол и седна срещу нея. Тя извърна поглед, а той се наведе напред с раздалечени колене и свободно висящи между тях ръце. Лицата им бяха само на сантиметри едно от друго. Когато тя най-после неохотно вдигна поглед към него, той каза:

— Полицията е открила тялото на жена от азиатски произход в канала тази сутрин.

Тя вдигна рязко брадичка и шокираният ѝ поглед срещна неговия.

— Предполагам, че трупът е на Лили — каза той.

— *О, мили боже!* — прошепна тя. — Знаех, че нещо не е наред. — Присви очи, внезапно станала подозрителна. — Ти как научи?

— Случих се там, когато изваждаха тялото от водата, много рано тази сутрин.

— О, точно така. Случило се е да се разхождаш навън преди зазоряване, когато полицията е открила тялото? И само е възможно това да е Лили? Случайно съвпадение, Сам? Искам да кажа, все още не можеш да намериш съпругата си, но откриваш мъртвата Лили? Какво точно се случи с Лейлани, Сам? Нещо подобно на сполетялото Лили? Или не можеш нищо да признаеш?

Сам сви рамене. Сега знаеше причината за студенината ѝ.

— Очевидно си чула историята, така че защо да си правя труда да ти отговоря?

— Защото имам нужда да я чуя от теб.

— Истината и само истината — каза той горчиво. — Това ще ме преследва до края на дните ми.

— Да — съгласи се тя. — Вярвам, че ще е така.

Той се изправи и застана до вратата. Поколеба се, спря за миг, после се обърна с лице към нея, пъхнал ръце дълбоко в джобовете на дънките си, загледан мълчаливо в пода. Накрая поде:

— Съпругата ми, Лейлани, беше склонна към депресии. Беше крехка душа, срамежлива и нематериална като водна нимфа, уж спокойна, а само след минута потънала в черната бездна на отчаянието. В онази нощ ме изостави, точно както много пъти беше заплашвала да го направи. Не искаше да бъде повече „грижа, проблем“ за мен, както се изразяваше тя. Какъв „проблем“ питах аз, завладян от гняв, ядосан, че тя не разбира, че я обичам и че само това има значение. Лейлани, обаче, мразеше океана. Страхуваше се от него. Тази беше причината да напусне Хаваите, не можеше да понася шума от разбиващите се вълни. Санта Фе беше нейното островче на спокойствието, а аз егоистично ѝ го бях отнел. Не знам какво се е случило с Лейлани, знам само, че тя не беше там, когато се прибрах от риболов на следващата сутрин. Предположих, че е изпълнила заканите си. Напуснала ме е, за да не ме измъчва повече. Не беше оставила съобщение или бележка, в която да обясни постъпката си.

Вдигна очи и срещна погледа на Преши.

— Тя беше толкова срамежлива и затворена в себе си, че не бих могъл да понеса срама да споделя със света нейния измъчен вътрешен свят. Медиите щяха да си устроят угощение от тази новина. Затова не казах нищо, поех удара. — Сви рамене. — И постъпих правилно. Все пак, виновникът бях аз. Аз я бях отнел от мястото, където се чувстваше сигурна и спокойна, заведох я да живее на място, където накрая тя полудя.

Въпреки явното недоверие на Преши, той звучеше така... победен и страдащ, че сърцето ѝ се сви от болка за него.

— Мислиш, че тя...? — Не можеше да се застави да каже „се е самоубила“.

— Не си позволявам да мисля за това — каза той рязко. — Поне се опитвам. Поне когато съм буден. Това е.

Тя знаеше какво има предвид той. Когато човек е сам, нощем в мрака, спомените се връщат и го преследват, всичките въпроси защо и

изречения, които започват със „само ако“.

— Разбирам — успя да каже. Искаше да му повярва, но все още не беше сигурна.

Очите, които срещнаха нейните, бяха като стомана.

— Нима? — запита я безразлично, като че ли вече не му пукаше какво мислят хората. Сви рамене, после се върна и отново седна срещу нея. — Трябва да поговорим за Лили — каза.

ГЛАВА 53

Свали очилата си и разтри уморено очи.

— Ще трябва да се обърнеш към полицията — каза той. — Кажим, че си имала среща с братовчедка си тук и предполагаш, че са намерили нейния труп. — Погледът му срещна нейния. — Ще искат да я идентифицираш.

Преши ахна, ужасена.

— Но аз никога не съм я виждала. Не мога да я идентифицирам, дори не знам как изглежда.

— Паспортът ѝ ще е на бюрото или в стаята ѝ.

Преши, с трепереща ръка, напълни чашата си с минерална вода от полупразната бутилка. А тя беше топла и безвкусна, накара я да сбърчи отвратно нос.

— Аутопсията ще бъде извършена веднага, разбира се — каза Сам. — За да се установи причината за смъртта. След това тялото ще бъде освободено. И ти ще можеш да го вземеш — добави.

Преши хвана главата си в длани. Щеше да ѝ се наложи да идентифицира трупа и да се погрижи за всичко останало, включително да изпрати тялото на Лили у дома, където да бъде погребано. Искаше да дойде край на този кошмар. Но моментът за това не беше настъпил. Сам погледна часовника си.

— По-добре се пригответи и да тръгваме — настоя той. — Да свършим с това.

Преши се стегна, облече красивото бяло палто на Валентино и обви синия шал около врата си. Лили беше нейна братовчедка. И беше неин дълг да се погрижи за нещата, защото дядо Хенеси би го очаквал от нея.

— Всичко ще бъде наред — обеща Сам.

Тя му хвърли бърз поглед.

— Ще дойдеш с мен, нали? — попита тя, внезапно разтревожена.

— Не мога — отговори тихо той.

Тя го гледаше втренчено, изумена. Той беше замесен във всичко това... Не можеше просто така да се измъкне и да я остави тя да

събира парчетата на мозайката на ужаса.

— Виждаш човек, който е преживял всичко това и преди — каза Сам. — Не мога да го понеса отново. Трябва да ме разбереш — сега, когато знаеш всичко за мен. Тази вечер ще летя обратно за Ню Йорк. Съжалявам, Рафърти, но ще трябва да се справиш сама.

Стояха, мълчаливи, и дълго се гледаха. След това той поклати глава и излезе от стаята. Пречи с тъга си помисли, че вероятно е излязъл и от живота ѝ. Завинаги.

ГЛАВА 54

Тя успя някак си да се съвземе. Обади се на леля Гризелда по мобилния си телефон, за да ѝ разкаже ужасните новини.

— Не прави нищо! — отговори, също ужасена, леля Гризелда. — Двете с Мими ще сме при теб само след няколко часа. И ще вземем адвокат със себе си.

Преши закрачи из стаята и отново, и отново, премисляше казаното от Сам. Разбира се, досещаше се какво имаше предвид той — че човек, заподозрян в едно убийство, не може да си позволи да бъде въввлечен в друго. Неспокойна, запита се защо Сам се беше забъркал с нея. А Бенет? Възможно ли беше той да знае за него нещо, неизвестно на нея? И какво ли знаеше или притежаваше Лили, че някой да я убие заради това? И дали сега, след смъртта ѝ, този човек се беше добрал до него?

Щеше да полудее. Нервите ѝ бяха болезнено обтегнати. Облече палтото си и излезе да потърси кафе. Главата я болеше, искаше ѝ се никога да не беше чувала за Лили, да не беше срещала и загадъчния Сам Найт, чието минало със сигурност беше толкова тъмно, колкото и това на Лили. „Как можа да ме изостави? Та нали е бил там, когато са открили тялото? Той е част от това, копелето. Няма право да напуска града.“

Наведена във „Флориан“ над чашката си кафе за десет долара, пожела да е където и да е другаде, но не във Венеция, която за нея потъваше под лоши спомени.

Леля Гризелда пристигна след два часа с частен самолет, „взет на заем“ от приятел, с адвокатата си, Юго Дешам.

— Изглеждаш ужасно, милата ми — бяха първите, изключително окуражаващи, думи. А вторите: — И къде е рицарят, облякъл блестящи доспехи?

— Чувствам се ужасно. — Преши зарови лице в рамото на леля Гризелда и сълзите рукнаха по бузите ѝ. — А рицарят се върна в Ню Йорк. Остави ме сама да се справя. Не мога да го обвинявам — добави, вдигна мокрото си лице и погледна с празни очи леля си. — Преживял

е всичко това и преди, когато е изчезнала съпругата му. Така и не я открили.

— Какво? — изпищя леля Гризелда и ето че Преши беше принудена да разкаже историята на Сам.

— И така, виждате ли — завърши тя, — той е заподозрян в изчезването и вероятното убийство на съпругата му. В полицията това се нарича „човек, от когото се интересуват“.

— Представи си, такъв мил човек! — удиви се Мими с мисълта за приятния обяд в „Шантеклер“.

Гризелда, обаче, изсумтя и каза, че поне що се отнася до нея, всички мъже са еднакви и на нито един от тях не може да се има доверие. А на Преши със сигурност ѝ липсва правилния критерий, по който да ги избира.

— Разбира се, мосю Дешам е изключение — добави със сладникава усмивка тя и погледна адвоката — висок, внушителен и среброкос французин със стаж от четирийсет години и с няколко спечелени нашумели дела за убийство зад гърба си.

— Благодаря, графиньо — каза той и учтиво се поклони. — Но сега трябва да придружа Прешъс до полицията. А вие, скъпа моя — той изгледа строго Преши, — няма да казвате нито дума. Трябва да оставите всичко на мен.

Преши обеща да държи устата си затворена. Мосю Дешам информира лелите, че те няма да ги придружат, защото Гризелда е в състояние да говори прекалено много, а той от опит знае, че няма контрол над нея. Уговориха се да се срещнат по-късно в „Бара на Хари“ и Преши тръгна към полицейското управление.

Благодарение на мосю Дешам, разпитът не беше тежък и травмиращ, както Преши се страхуваше. Както беше обещал, говори единствено той и само бегло подхвърли, че Прешъс е имала среща с братовчедка си от Шанхай, като от време на време я поглеждаше за потвърждение.

Дежурният капитан, каза, че няма кой знае каква загадка в този случай — туристка, паднала и удавила се в канала, след като е пила прекалено много. Информира ги, че аутопсията ще бъде извършена на следващия ден и тогава ще знаят със сигурност причината за смъртта. Благодарни им за помощта и обеща да ги осведоми за резултатите на следващия ден.

— Какво мислите? — запита Преша моєю Дешам докато пътуваха с водното такси към „Бара на Хари“.

— Всичко зависи от аутопсията. Ако открият доказателства за престъпление, ще трябва да премислим ситуацията. Но ако смъртта бъде приписана на нещастен случай — вдигна пренебрежително рамене той, — съмнявам се, че полицията ще ни потърси отново. А моят съвет е след това напълно да забравите Лили Сонг. — Адвокатът ѝ помогна да слезе от лодката, когато тя спря пред бара. — Хайде сега да опитаме по един от известните „Белини“, какво ще кажете?

Отпиваха от коктейлите си, придобили известност благодарение на бармана Хари — смес от шампанско и пасирани праскови. Бяха наистина превъзходни и Преша отбеляза, че течността се плъзга като коприна по стегнатото ѝ гърло.

„Сам, копеле, остави ме съвсем сама“, помисли си тя вече на третия коктейл. „Знам защо го направи, но беше проява на страхливост от твоя страна... Но пък аз и без това ти нямам доверие...“

— Много си тиха — каза подозрително леля Гризелда. — За какво мислиш?

Тя, както винаги, беше пищна и нагиздена в елегантната си черна рокля с дълбокото деколте и огърлицата от трийсет диаманта. А червената ѝ коса в прическа а ла Рита Хейуърд падаше над едното ѝ дяволито и блестящо смарагдовозелено око. На съседния стол лежеше палтото ѝ от норки, носеше обувки с високи токчета, изключително неподходящи за павираните зимни улици на Венеция.

— Мисля за това, че двете с Мими изглеждате страхотно — излъга Преша. — Особено като се има предвид, че почти нямахте възможност да се пригответе и дойдохте за рекордно кратко време.

— Скъпа, знаеш, че мога да си приготвя багажа за десет минути и пак да съм готова за всякакъв случай — усмихна ѝ се топло Гризелда. — Но не за това мислиш ти.

— Предполагам, че мисли за онази змия Сам — намеси се в разговора Мими.

Преша въздъхна и призна, че това е вярно.

— Не мога да не мисля за него — каза тя тъжно. — Аз като че ли непрекъснато попадам на така наречените лоши момчета.

Мосю Дешам погледна часовника си и се изправи.

— Съветът ми към вас, мадмоазел — каза, след като плати сметката, — е да го забравите. Както и другия, Бенет, нали това беше името. И да оставите лелите си да ви запознаят с някой мил и приятен джентълмен. Те имат много приятели и съм сигурен, че ще ви намерят подходящ жених.

Лелите ѝ му се усмихнаха лъчезарно, а Гризелда каза, че дори само този съвет си струва всичките пари, които ще му плати за случая.

— Не се тревожи, ще ти изпратя сметката — обеща ѝ той с усмивка. — Очаквам от полицията да се обадят утре. Тогава ще ти звънна, за да обсъдим следващия си ход.

— Ето — въздъхна Гризелда с нескрито облекчение. — Знаех, че Юго ще се погрижи за всичко. Вече няма нужда да се тревожиш за каквото и да било, скъпа.

— Да... А бедната Лили?

— С този въпрос ще се занимаем утре, мила — каза Мими. — А междуременно нека се държим като туристи и да поръчаме хамбургери. Чух, че били божествени.

ГЛАВА 55

Самолетът, с който Сам се връщаше в Париж, беше полупразен. Той поръча водка и я изпи докато летяха над Алпите и зелената френска провинция. Полагаше усилия да забрави всичко случило се през последните дни.

Огледа се и забеляза една изключително привлекателна азиатка, която също му хвърли поглед. Очите ѝ бяха с формата на бадем и цвета на топъл кехлибар. Късата ѝ черна коса подскачаше с пружиниращите ѝ крачки, когато мина покрай него. Той се запита какво ли правеше тя във Венеция. Разбира се, смешно беше да се мисли, че тя може би познава Лили, само защото и двете са от огромния азиатски континент, но все пак отбеляза съпадението.

Беше изоставил Рафърти във Венеция по две причини. Не можеше да си позволи да се влюби в нея. Ето че сега всичко между тях беше приключило. А дали беше така? Въпросът го преследваше през цялото време на полета.

Замисли се как ли щеше да се справи тя с полицията, да се погрижи за вещите на Лили и за изпращането на тялото в Шанхай за погребението.

Изпи още едно питие, но пак не можа да прогони Рафърти от мислите си. Макар и да беше леко замъглен от алкохола, той продължаваше да я чува да казва: „Ще дойдеш с мен, нали?“ Дори със затворени очи виждаше как очите ѝ се разширяват подозрително, спомняше си как тя бърчи нос, когато е обзета от съмнения.

Самолетът се приземи с доста друсане заради продължаващите в Париж бури и той тръгна към гишето, където трябваше да потвърди мястото си за полета за Ню Йорк. Но насред пътя внезапно реши да смени посоката и се озова пред гишето на „Катей Пасифик“. Успя да си запази място в самолета, излитащ на следващия ден следобед за Хонконг, а от там — за Шанхай.

Отмени полета си за Ню Йорк, след това отиде до редицата магазини, за да си купи тениска и боксерки, две ризи, кашмирен пуловер и топло палто. В друг магазин намери удобна и лека чанта, в

която щеше да опакова новия си багаж. Сетне си нае стая в хотел „Хилтън“ в близост до летището, поръча хамбургер на рум сервиса и го изяде докато гледаше обичайните лоши новини по телевизията. Накрая мина през един отморяващ душ и си легна. И този път заспа.

На следващия ден излетя за Хонконг — полет, който продължи повече от единайсет часа. Изчака четири часа на летището, за да се прехвърли на полета за Шанхай.

ГЛАВА 56

Венеция

Сънищата на Преши бяха пълни с различни варианти на женски труп, който плава малко над повърхността на водата в канала. Вълните се плискаха над лицето му и тя не можеше да види на кого принадлежи то. Ръцете бяха протегнати с дланите нагоре като да молеха за помощ. Седна в леглото, цялата потънала в пот. Погледна часовника си и простена. Стана, наля си чаша вода и се сгуши на стола, загледана е празен поглед в тъмния екран на телевизора. Щяха да минат часове, преди мосю Дешам да бъде осведомен за резултата от аутопсията. Часове, преди да узнаят дали тялото наистина е на Лили. Часове, преди да я помолят да идентифицира жената, която никога не е виждала. Представи си студената морга, миризмата на формалин, покрития с чаршаф женски труп с табелката, завързана за палеца на крака. Повдигат чаршафа от лицето на мъртвата... Не можеше да го направи. Но трябваше. Нямахше кой друг да го стори.

Взе си душ и се замисли дали да се върне обратно в леглото. Какво ли щеше да сънува този път? Още трупове? Бенет? Потрепери. Като беше будна поне имаше контрол над мислите си.

Замисли се дали да не изпие чаша кафе, но вече имаше прекалено много кофеин във вените ѝ и реши, че той само ще възбуди кошмарите. Замисли се и за Сам, който вероятно летеше към Ню Йорк. Толкова по въпроса за рицаря в блестящи доспехи.

Загледа се гневно и намръщено в празната чаша, сетне стана, отиде до прозореца и дръпна завесата встрани. Небето се беше прояснило и църквата блестеше в бяло под сребрилата луна, с което върна спомените за Бенет и несъстоялата се сватба.

Изтощена, легна в леглото и изгаси осветлението. Нощта щеше да е дълга и безсънна в очакване на утрото.

В десет часа сутринта тя, закусваше в апартамента, нает от лелите ѝ, когато се обади мосю Дешам.

— Можеш да се отпуснеш — каза той. — Няма нужда да идентифицираш тялото. Успели са да го направят благодарение на паспорта и отпечатъците от пръсти. Боя се, че трупът наистина е на Лили Сонг. Очевидно се е подхлъзнала, паветата се били мокри от влагата във въздуха. Заключение е, че е паднала и ударила главата си, изгубила е съзнание и тялото се е плъзнало във водата. Смъртта е настъпила вследствие на удавяне. Било е нещастен случай, все пак. Моят съвет е да забравиш какво ти е казала Лили по телефона. Просто се погрижи за погребението. И повече не се занимавай с това.

— Е — каза Преси на лелите си, след като остави слушалката, — ще освободят тялото и ще мога да го взема. И трябва само да уредя изпращането му в Шанхай за погребението.

— Но кой ще я погребее?

— Семейството, приятелите й... Не знам... Сигурно трябва да има някого. Не е възможно да е била съвсем сама на света. Трябва да погледнем в адресната й книга, да открием познатите й.

Мими беше натоварена със задачата да получи тялото от моргата и да се заеме с подробностите по транспортирането, а Преси се обади на авиолиниите, за да уреди полета. След това двете с леля Гризелда отидоха в стаята на Лили.

Багажът й беше все още в куфарите. Като гледаше малкия куп красиво бельо и черните велурени обувки, Преси си помисли каква тъга има във всичко това — вещи, останали след смъртта на собственика. Очите й се напълниха със сълзи.

— Не мога да я оставя да се върне сама у дома — промълви тя. — Трябва поне да присъствам на погребението й.

— Тогава ще дойда с теб — побърза да добави леля Гризелда.

Преси, обаче, знаеше, че макар леля й ревностно да отричаше възрастта си, пътуването щеше да е прекалено изтощително за нея.

— Няма нужда — каза. — Аз ще представям рода. Ще се погрижа за всичко.

Гризелда намери малкото черно кожено тефтерче с адресите на Лили, оставено на нощното шкафче.

— Купено е от „Смитсън“, първокласен магазин на „Бонд стрийт“ в Лондон! — възкликна одобрително. — Братовчедката Лили е имала добър вкус.

— Вкус към скъпите неща, искаш да кажеш — отвърна Преши и започна внимателно да го разглежда.

В подвързията бяха напъхани няколко визитни картички. Повечето от тях бяха на самата Лили. Всички останали бяха на китайски, с изключение на онази, на която беше изписано името Мери-Лу Чен, на която бе изписан същия адрес като на Лили, но с различен телефонен номер.

Преши реши, че въпросната Мери-Лу работи за Лили и набра номера. Не последва отговор. Не можеше просто да остави съобщение: „Лили е мъртва“, затова затвори. Щеше да опита отново по-късно.

Междувременно, Мими беше уредила получаването на тялото от моргата и качването му на борда на самолета. Преши не можеше да понесе мисълта, че ще пътува със същия самолет, затова си запази място в полета през Сингапур. Щеше да пристигне в Шанхай горедолу по същото време. Гризелда ѝ запази стая в хотел „Четири сезона“ и после двете лели отлетяха с частния самолет за Монте Карло.

Преши напусна Венеция по-късно на същия ден с надеждата това ѝ посещение в града да е последно. Щеше да лети първо за Франкфурт, но накрая щеше да стигне в Шанхай. Градът на Бенет.

ГЛАВА 57

Шанхай

Сам предположи, че леля Гризелда няма да позволи на „дъщеря“ си да отседне в някоя дупка, затова след пристигането си на летището в Шанхай започна да звъни най-напред в хотелите с пет звезди. Правилно беше предположил. От „Четири сезона“ му казаха, че очакват мис Рафърти да пристигне на следващия ден. И, да, имали още свободни стаи. Взе такси и отиде право там.

Веднага щом се настани, поръча да изпратят цветя в нейната стая.

— Нещо екзотично — нареди на цветаря. — Орхидеи и пеонии, такива неща.

Написа картичка: „Добре дошла, Рафърти“, после отиде за половин час в сауната, за да проясни главата си. Сетне облече дрехите си и новото си топло палто и помоли дежурния на рецепцията да потърси в указателя адреса и телефонния номер на „Антики Сонг“ — името се бе врязало в паметта му от колета, изпратен от Лили в Париж. Взе такси и потегли. Атмосферата във френския квартал беше странна смесица от старомоден чар, много шум, оживление, скорост и изгорели автомобилни газове. Но широките булеварди, от двете страни на които растяха вековни дървета, бяха запазили своето великолепие, а тесните улички гъмжаха от малки частни магазинчета и работилници, клубове, барове и чайни, а в тях, за негово изумление, видя малки птички в бамбукови клетки. Къщите, покрити с червени керемиди и живописни като в книжка с вълшебни приказки, се криеха зад арките на порталите, които тук се наричаха *shikumen*, и образуваха редици, а дървените порти се отваряха към малки вътрешни дворове.

Дъждът заваля, докато той вървеше по улицата, търсейки адреса на антикварния магазин на семейство Сонг. Откри го и направи крачка назад, за да го огледа по-добре. Над високата порта се виждаха червените керемиди на покрива, върховете на няколко колони и веранда в стил „ар деко“. Къщата изглеждаше по-голяма от околните сгради и той предположи, че тя е служила и за жилище, и за бизнес

офис за Лили. От едната ѝ страна имаше малък и доста неугледен нощен клуб, а от другата — оживен магазин. Натисна звънеца и зачака. Никой не отвори, но не беше и очаквал друго.

С бързи крачки той се върна на главния булевард и се скри от дъжда в една от чайните. Поръча чай *longjing*, за който му казаха, че е специалитетът на заведението и няколко понички, пълнени със свинско месо, известни като *shenjian bao*. Отхапа и трепна, защото се опари с още горещата плънка. Но вкусът беше превъзходен.

Огледа клиентите на съседните маси, които говореха на езика мандарин и който той не се надяваше някога да разбере. От време на време някой от тях поглеждаше към него и се усмихваше. Осъзна, че е единственият чужденец и се почувства като натрапник, затова веднага стана и излезе. Спря такси и обясни на шофьора, че иска да отиде на пазара.

Беше вечер и улиците бяха оживени. Мирисът на тамян от близкия храм се смесваше с ароматите, които се носеха от сергиите и павилионите, които предлагаха всички видове бързи закуски и храни — печени, пържени и варени. Сам си пробиваше път през тълпата, замаян от безбройните ярки неоновы знаци и бързия говор на сякаш милиони езици, от музиката, гонговете и биенето на барабаните, от виковете на децата, носещи балони, от тълпата, която на потоци влизаше и излизаше от храмовете, украсени с червени колони, където в отделни сепарета тукашните духовници разказваха нещо.

Стигна до място, където бяха опънати палатките на неколцина гадатели; надписите пред тях бяха на няколко езика, включително на английски, заради туристите; по стените им бяха забодени избелели изрезки от вестници, разказващи за успехите им в предсказването на бъдещето.

Една от изрезките твърдеше, че в шатрата се намира синът на най-добрия гадател на Китай, поел по стъпките на баща си. „Всеки ден с него се консултират милиардери и светски хора“, пишеше, „за да могат по-добре да планират деня и бизнеса си, да знаят кога да рискуват и кога — не.“

Подал се на импулса, Сам дръпна завесата и пристъпи вътре. Гадателят се оказа дребен мъж на средна възраст с издължени очи и гладка кожа. Седеше зад празна маса и направи знак на Сам да седне на стола срещу него.

Сам очакваше той да извади тесте карти или може би кристална топка, но вместо това мъжът започна внимателно да разглежда лицето му. Сам му предложи дланта си, но той каза:

— Още не.

И продължи да изучава лицето му. Сам се почувства неудобно и извърна поглед.

— Разчитам съдбата по формата на черепа ти — обясни гадателят. — Лицето ти ми разказва историята на живота ти. Виждам, че като дете си боледувал от болест, която е заплашвала да сложи край на живота ти.

Сам го погледна, изненадан. Наистина беше боледувал тежко на петгодишна възраст.

— Умът ти е бърз, свободен и гъвкав. Ти си творец — продължи гадателят, отново съвсем точен. — Успехът идва лесно при теб. Парите се лепят по пръстите ти. — Очите му се бяха превърнали в две цепки, съсредоточени в лицето на Сам. — Но трагедията те дебне — добави той тихо. — Образите на насилието и смъртта те държат в лапите си. И дори сега ти си далеч от дома си заради тях.

Изумен, Сам мълчеше. Наблюдаваше и чакаше.

— Загадката те обгръща от всички страни — продължи мъжът. — Ти винаги търсиш отговорите.

Накрая взе ръката на Сам и загледа внимателно дланта му.

— Линията на живота е дълга, но прекъсва на няколко места. — Посочи точките на преплетените линии. — Ето тук, когато си бил дете, и тук отново. — Вдигна поглед към него с присвити очи. — Сега — каза.

Това никак не се хареса на Сам, но мислеше, че гадателят е близо до истината по отношението на детството му и загадките в живота му.

— Търся двама души — каза. — Искам да знам дали ще ги намеря.

Погледът на гадателя срещна неговия.

— Първият човек е жена. И отговорът се намира в твоята собствена душа — каза тихо той. — Отговорът на втория въпрос зависи от друга жена.

Сам плати и излезе. Спря за малко, замислен за казаното от гадателя, а по челото му избиха капчици пот. От храма все така се носеше мирисът на тамян, ароматът на подправки нахлуваше в

ноздрите, шумът на тълпата се усилваше. Не можеше да издържа повече. Взе такси и се върна в хотела. Отиде право в стаята си и заспа дълбоко. Сънува Рафърти.

ГЛАВА 58

Почти двацет и четири часа по-късно Преша слезе от асансьора, залитаща от умора, и отиде да потвърди резервацията си в „Четири сезона“.

— Мадам, един джентълмен ви чака в бара — каза ѝ човекът зад рецепцията. — Искаше да ви осведомя за това веднага след пристигането ви.

Умът ѝ все още беше замъглен заради дългия полет и часовата разлика и тя се запита, не само с почуда, но и с известно неудобство, кой ли може да е той. Но когато влезе в бара, сърцето ѝ прескочи един удар. Беше Сам.

— Какво правиш тук? — запита тя.

— Чакам теб, разбира се — отговори той.

Тя стисна облегалката на съседния кожен стол.

— Защо? — запита и го погледна право в очите. Те бяха зачервени зад стъклата на очилата.

— Защото имаш нужда от помощ. И не мога да те оставя да преживееш всичко това сама.

— Ха! — Тя вдигна рамене, за да покаже, че не му вярва. — Последният път, когато разговаряхме, не искаше да се замесваш. Както и да е, не изглеждаш добре.

— Това прилича на начина, по който се чувствам. Между другото, какво искаш за пиене?

Тя погледна неодобрително, почти с презрение, водката пред него.

— „Перие“ с лимон.

Той каза:

— Имах възможност да премисля положението и участието си в него по време на полета до Париж. — Прокара длани през късата си кестенява коса и ѝ се усмихна. — Да кажем просто, че съм променил решението си.

— О? И каква роля играе Лейлани в тази промяна?

Той я погледна с празен поглед, после поклати тъжно глава:

— Няма нужда от това, Рафърти.

Келнерът донесе минералната вода. Тя го погледна засрамено, преди да напълни чашата си.

— Съжалявам — прошепна. — Не исках да прозвучи грубо. — Гласът ѝ заглъхна, раменете ѝ се приведоха от умора и съжаление. — Трупът в канала наистина беше на Лили. Дойдох да я погребам, но първо трябва да видя дали има някакви роднини, да открия и приятелите ѝ.

— Бях сигурен, че ще го направиш. Дойдох да ти помогна.

Тя вдигна поглед към него. Изглеждаше уморен, но предположи, че и тя самата изглежда така. Все още не знаеше дали може да му има доверие. Беше прелетял половината земно кълбо, за да ѝ помогне да погребее непознатата си братовчедка. Кой и защо би го направил, освен ако няма мотив?

— Благодаря. Но нямаше нужда. — Стана. — И сама мога да се погрижа.

— Добре. Ще се видим по-късно.

— Може би.

На излизане от претъпкания бар тя хвърли поглед назад към него. Много искаше да му вярва. „От всички мъже на света“, помисли си, „трябваше да налетя на него“. Дали това не беше цитат от „Казабланка“? А дали пък не беше: „От всички барове на света...“? Беше прекалено уморена, за да си спомни.

А после видя красивите цветя, които я очакваха в стаята ѝ. „Добре дошла, Рафърти“, прочете и сърцето ѝ се разтопи. Мъничко.

ГЛАВА 59

Другото, което Преши забеляза в стаята си, бяха съобщенията, които я очакваха. Тя се съблече, взе душ, облече халата си, хвърли се на леглото, вдигна слушалката на телефона и заслуша. Първото съобщение беше от леля Гризелда, която настояваше да ѝ се обади и да ѝ каже, че е пристигнала благополучно и да я осведоми за развитието на нещата. Каза, че Мяу е станала пълна господарка на жилището ѝ в тяхно отсъствие и че сега кучетата лежат на пода в краката ѝ, а тя се търкаля мързеливо на дивана и ги наблюдава високомерно.

Второто беше от Дария: „Какво, по дяволите, си търсила във Венеция, как така си се замесила, както ми каза Силви, а тя узнала това от леля ти Гризелда, в смъртта на Лили Сонг? А сега какво, по дяволите, правиш в Шанхай? Каниш се да погребеш бедната жена? Защо не оставиш семейството и приятелите ѝ да сторят това?“ Настъпи пауза докато мислите на Дария се подредят и последва: „Ако въобще има такива. А ако Супер-бейби нямаше едра шарка, щях да хвана следващия самолет. Да, веднага щом състоянието ѝ се подобри, ще дойда при теб, където и да си по света. И за твое добро се моля, Преши, тогава да си в Париж. Толкова много се тревожа за теб, Преши, моля те, моля те, моля те, кажи ми, че си добре.“

Последното беше от Силви. „Леля Гризелда ми разказа всичко“, сетне строго. „Не мога да изразя с думи колко безразсъдно е поведението ти. Защо смяташ, че трябва да се замесиш в случая с тази жена? Нейните проблеми са си нейни, не твои, а ето че сега може би и ти си в опасност.“ И, О, Господи, Силви плачеше! „Ще хвана нощния полет и ще бъда в Шанхай утре. И се надявам, че ще си все още жива. По дяволите, Преши, обичам те, глупаче такава.“

Въпреки силната умора и тревогите, Преши се засмя. Те винаги се наричаха една друга „глупаче“, когато направеха нещо глупаво. Изгаси осветлението и се облегна на възглавниците, опита се да намести удобно гърба си, който я болеше от пътуването, към мекото легло. Ако не беше така уморена, щеше да си направи масаж... Но толкова много ѝ се спеше...

Беше пет часът на следващата сутрин и все още тъмно, когато се събуди. Дръпна завесите и втренчи поглед в проблясващите неонов светлини на чуждия град. Запита се какво ли ще ѝ донесе новият ден. Замисли се за Сам, сгърбен на бара е чаша в ръка, и се запита как ли се чувства той. Дано да е по-добре от нея. Все пак беше изминал целия този път, за да ѝ помогне, а тя със сигурност имаше нужда от помощ. Отново се замисли за минута, после се засмя дяволито. Вдигна телефонната слушалка и поръча обилна закуска за двама. След това набра номера в стаята на Сам.

Телефонът звъня и звъня, после, накрая, сънено:

— Как...?

Преши се усмихна щастливо. Не звучеше чак толкова зле.

— Bonjour — каза.

— Какво?

— Пожелах ти добро утро — отговори тя. — Може би не разбираш френски?

— Исусе! — Чу го да простенва и си представи как се отпуска върху възглавниците със затворени очи. — Рафърти, знаеш ли колко е часът? Пет сутринта. Не е ли малко рано за телефонни разговори?

— Каза да ти се обадя веднага, щом съм готова... така че... Поръчах закуска за двама — побърза да добави. — Тя ще е тук след десет минути, нямаш много време да се съвземеш. Реших да се срещнем, за да обсъдим действията си.

— Аха, днес си олицетворение на деловата жена, така ли? А снощи помислих, че никога вече няма да пожелаеш да ме видиш.

— Също като теб, и аз промених решението си — отговори тя. — Ще се видим след десет минути. — И затвори.

Той се появи след петнайсет минути, едновременно със закуската. Тя го гледаше внимателно докато келнерът подреждаше масата. Косата му беше още мокра от душа, но не беше имал време да се обръсне. Очите му зад стъклата на очилата със златни рамки изглеждаха хлътнали. Алкохолът не му се отразяваше добре.

— Опитай портокаловия сок. — Тя му подаде високата изстудена чаша. — Чувала съм, че действа добре на главоболието след препиване.

Той пресуши чашата и я погледна спокойно.

— Всички си имаме свои собствени начини да се справяме с демоните си — каза. — Моят е алкохолът. А твоят, предполагам, са котките.

Преши се засмя.

— Прав си — съгласи се и изведнъж почувства липсата на Мяу.

Седнаха един срещу друг на масата. Тя наля кафето. Сам не обърна внимание на бекона и яйцата, а си взе топъл кроасан от панерчето.

Тя му подаде малкото кожено тефтерче с адресите.

— Тук са всичките контакти на Лили. Мислех да се обадя на всички. Но после попаднах на тази визитна картичка.

Той прочете.

— Мери-Лу Чен. Адресът е същият като на Лили.

Тя го гледаше, удивена.

— Откъде знаеш?

— Открих номера и адреса. Отидох там снощи да проверя. Къщата е празна.

Не би се сетила за нещо толкова просто, когато всичко ѝ изглеждаше повече от сложно и объркано.

— Предполагам — каза, — че Мери-Лу е била нейна помощничка и лична секретарка, затова трябва да се обадим първо на нея.

Той хвърли поглед на часовника.

— В пет и половина сутринта? Не мисля, че мис Чен ще е особено доволна. Вероятно не започва работа преди девет.

— Окей, прав си. Но аз бях толкова бодра и готова за действие...

— Знам, знам, Рафърти. — Протегна се през масата и хвана ръката ѝ. — Но след случилото се с Лили, мисля, че трябва да сме по-внимателни.

— Говориш съвсем като писател! — възкликна тя, донякъде раздражено.

— Може би защото някога бях такъв.

— Някога? Беше?

Той сви рамене.

— Като че ли изгубих таланта си.

Тя погледна изпитото му лице и усети съчувствие към него.

— Съжалявам за онова, което казах снощи. За Лейлани. — Завъртя чашката с кафето, за да разклати течността, избягваше погледа му. — Не знам какво ме прихвана, наистина не исках да ти причиня болка. И искам да ти благодаря, че си тук, за да ми помогнеш.

— Всичко е наред. — Той се изправи. — Да се видим тук отново в девет и половина. Тогава ще се обадим на мис Чен и ще видим какво знае тя. — Усмихна ѝ се, вече от прага. — По-добре вземи душ — каза. — Не изглеждаш особено добре тази сутрин.

ГЛАВА 60

Мери-Лу също не изглеждаше добре. Ровеше из гардероба си в опит да реши какво да облече. По правило трябваше да носи бяло, цвета на траура, но не можеше, преди да са открили трупа на Лили. Ако въобще го откриеха. Дали във Венеция съществуваха приливи и отливи, които да завличат отпадъците към морето? Боклуци, вещи, тела... Молеше се да е така.

Накрая избра панталони в цвят каки и бяла блуза, завързана на възел в талията. Добави коралова огърлица, дебели гривни и златни обеци. Вчеса късата си черна коса, а на устните си сложи обичайното яркочервено червило. Не беше доволна от резултата. Помисли си, че убийството не се отразява добре на сексапила на жената.

Облече червено кожено яке и взе асансьора до гаража, качи се в малкия си автомобил, и потегли към френския квартал. Животът трябваше да продължи. Трябваше да се държи така, сякаш нищо не е станало.

Влезе във вътрешния двор и паркира колата до джипа на Лили, изкачи стъпалата на верандата и отключи вратата. Старата къща ѝ се стори странно тиха. Дори тиктакането на часовника не нарушаваше тишината. Някога той принадлежеше на майката на Лили, беше донесен от Франция. Винаги беше тук и тиктакаше — като музика, като фон, на който се развиваше животът на Лили. А сега беше спрял.

Мери-Лу потрепери, защото беше суеверна. Отвори кутията и побутна леко стрелките. Часовникът не тръгна. Потърси ключа и го нави. Чу се тихо бръмчене, след това часовникът отново замлъкна. Това ѝ се стори лошо предзнаменование, тя захвърли ключа в чекмеджето и го затвори.

Огледа се, зачудила се къде ли е канарчето. Неговите песни поне щяха да вляят живот в къщата. Но и птичето го нямаше.

Сети се за огърлицата и си спомни, че Лили държеше бижутата си в малкия сейф в задната стена на гардероба. Знаеше къде е скрит ключа — под куп пуловери на третия рафт.

Нямаше много неща — само един огромен диамантен пръстен, който Лили носеше от време на време. Мери-Лу го оцени на около пет карата. Сложи го в джоба на панталоните си. И тежка златна огърлица в комплект с гривна, още няколко златни и нефритени гривни, един-два медальона. И някакви навити на руло документи, които както се оказа, бяха нотариалните актове за къщата. Да, уловът, така да се каже, не беше особено добър. Реши за момента да остави гривните и златната огърлица, в случай че някой се интересува от тях, тя ги напъха обратно в сейфа заедно с документите, заключи вратата и тръгна надолу по разнебитените дървени стъпала към големия сейф, когато звънна мобилният ѝ телефон.

— Да? — запита тя раздражено.

— С мис Чен ли говоря? Мери-Лу Чен?

Женски глас, който тя не познаваше.

— Да — каза с тон, който подсказваше, че е заета и не се радва на това прекъсване.

— Мис Чен, тук е Прешъс Рафърти. Братовчедката на Лили от Париж.

— О! — Първо дойде шокът, след това и страхът.

— Мис Чен, аз съм тук, в Шанхай...

— В Шанхай?

— Пристигнах снощи. Трябва да ви видя. Имам важни новини.

Мери-Лу веднага разбра, че Прешъс вече знае за Лили.

— Какви новини?

Чу въздишката на Прешъс, преди да каже:

— Предпочитам да разговаряме лично, мис Чен. Мога да бъда при вас след половин час, ако ви е удобно.

Мери-Лу се поколеба. Ако откажеше, можеше да предизвика подозрения, след като беше партньор в бизнеса и най-добра приятелка на Лили.

— Ще се радвам да се запозная с роднина на Лили — каза тя с по-топла нотка в гласа. — Лили е споменавала, че има братовчедка във Франция. Съжалявам, че не е тук да ви посрещне лично, но, какво съвпадение, тя е в Европа.

— Знам — каза Прешъс Рафърти и по гръбнака на Мери-Лу отново полазиха тръпки. — След половин час тогава, мис Чен.

Въпреки изненадващото телефонно обаждане, Мери-Лу не забрави за парите, скрити в големия сейф, пари от продажбата на незаконни съкровища. Все още разполагаше с половин час. Достатъчно време да ги напъха в куфар, а после и в багажника на колата. А, като говорим за коли, тази на Лили беше много по-добра от нейната. Ключовете най-вероятно бяха все още на таблото. Щеше да се погрижи за това по-късно.

ГЛАВА 61

Според Сам щеше да е по-добре Преши да се срещне сама с мис Чен, затова тя го остави в близката чайна и тръгна сама по тясната уличка, от двете страни на която малките къщи се криеха зад големите извити каменни порти. Вратата на Лили беше боядисана в зелено. Преши натисна звънеца и зачака. Мери-Лу Чен отговори по домофона и я пусна да влезе.

Голямата стара къща с китайската градина и езерото с ухайните лотоси и златните рибки я накара да се почувства като в друг, неземно спокоен, свят. Мери-Лу я чакаше на стъпалата на верандата.

— Няма ли да влезете — каза. — Лили много ще се натъжи, че е пропуснала гостуването ви, но мисля, че мога да се реванширам като предложа гостоприемство.

Покани Преши във всекидневната, посочи ѝ стол, после се извини и отиде да приготви чай. Обзета от любопитство, Преши се огледа и забеляза оскъдната мебелировка, блестящия от чистота бамбуков под, масата във формата на олтар със златната статуетка на Буда върху нея. Семпло и много красиво. И за първи път съжали, че не се е познавала с братовчедка си.

Мери-Лу се върна само след минута и Преши се възхити на красотата ѝ, на бляскавата черна коса и прекрасните очи с цвета на кехлибара, на пълните устни и на червилото, каквото тя никога не би се осмелила да сложи.

Мери-Лу наля чая в малки сини чаши без дръжки. Каза:

— Наистина много жалко. Лили щеше да се радва да се запознае с вас. Единствената ѝ роднина ли сте? — Погледна въпросително Лили и ѝ подаде чашата.

— Аз съм единствената ѝ роднина в Европа. Не знам нищо за семейството на баща ѝ.

— Лили мразеше баща си — безцеремонно съобщи Мери-Лу. — Двете с майка ѝ нямаха никакъв контакт със семейство Сонг след смъртта му, а това беше преди много години. Лили е съвсем сама на света — каза тя и вложи в думите си съчувствие. — Често се опитвах

— о, толкова често, много повече, отколкото можете да си представите — да я накарам да завърже повече познанства, да идва на партита с мен, но на Лили ѝ харесва да е сама. Изцяло се е посветила на работата си — добави и се усмихна мило на Преши. — Лили има изискан вкус по отношение на антиките, но, разбира се, по-голямата част от бизнеса ѝ представлява продажбата на копия на туристите.

— Фалшификати — каза Преши.

— Ако искате, можете и така да се изразите, макар те никога да не се продават като автентични. Винаги признаваме, че са копия.

Тя вдигна деликатното си рамо и Преши се запита дали въобще е способна да направи някакво неграциозно движение. Тя прекоси стаята и вдигна една от статуетките. Беше като да гледаш гъвкава млада пантера.

— Ето такива неща продава Лили — каза Мери-Лу. — С това си изкарваме прехраната.

Преши я погледна.

— Имам лоши новини за вас, мис Чен.

— Лоши новини? — Тя смръщи вежди, лицето ѝ имаше загрижен вид.

— Лили беше във Венеция. Станала е злополука. Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но Лили се е удавила.

Мери-Лу се сви, смали се на стола. Лицето ѝ се сгърчи, в очите ѝ бликнаха сълзи. Обгърна се с ръце и стисна раменете си като да се защити.

— Но защо е трябвало да отиде във Венеция? — запита. — Мислех, че ще лети за Париж... Тя дори спомена, че се надява да се запознае с теб...

Преши се запита защо Мери-Лу не ѝ каза за това преди, но реши, че може би това е проявление на китайската етика и начин на общуване, че не е искала да обсъжда личните дела на Лили с непознатата, макар и роднина.

— Много съжалявам — каза нежно. — Но фактът е, че придружих тялото на Лили до дома ѝ, за да бъде погребана.

Остави листа с номера и адреса на китайската погребална служба на масичката и добави, че имат нужда от помощ.

— Надявах се, че можете да помогнете — каза. — Не познавам китайските обичаи и традиции, не знам нищо за семейството ѝ, нито

кои са приятелите ѝ.

Мери-Лу като че ли се съвзе. Отговори, че разбира се, ще се погрижи. Че Лили няма семейство, нито близки приятели, само нея. И помоли мис Рафърти да я извини, защото е малко разтревожена и има нужда да остане сама. Но не бива да се тревожи, защото всичко ще бъде сторено за Лили. Мери-Лу обеща да се обади по-късно и я изпрати до вратата. Там Преси се обърна, за да се сбогува, но портата беше вече затворена. Помисли си: „Бедното същество, това беше ужасен шок за нея.“

Сам я чакаше в чайната и пиеше някаква течност, за която каза, че било чай *longjing* и че започва да му харесва.

— По-добър ли е от водката? — запита Преси и го опита.

— Какво си ти, Рафърти? Да не би да си някакъв вид реформатор? — изгледа я гневно той.

— Съжалявам... извинявай... няма да нужда да си толкова докачлив — усмихна му се тя. — Между другото, вярно е. — Той ѝ хвърли убийствен поглед и тя смени темата: — А Мери-Лу е истинска красавица и е много мила. О, Сам, когато ѝ казах лошите новини, тя буквално се сви пред очите ми. Приличаше на уплашено дете.

— Защо уплашено? Шокът би бил по-естествена реакция.

Тя го погледна втренчено. Беше прав, разбира се.

— Всъщност, не знам — каза тя. — Но се съгласи да се погрижи за подробностите по погребението. Ще ми се обади по-късно.

Мери-Лу наистина се погрижи за всичко и то много бързо и ефикасно, още преди да са възникнали други въпроси.

— Погребението ще бъде утре — осведоми тя Преси, когато се обади същия следобед. — В храма, където вече почива душата на майка ѝ. Ако искате да присъствате, моля, бъдете в храма по обед. И, моля ви, не носете черно. Нашият обичай не е такъв.

ГЛАВА 62

По-късно същата вечер пристигна Силви, уморена от дългия полет и часовата разлика, при това много ядосана.

— Ти не ме заслужаваш — каза тя на Преши и я прегърна още във фойето на „Четири сезона“. — Аз трябва да страдам заради твоите емоции. Истински мъченик съм — добави драматично.

— Добре — каза Преши, — може би имам нужда от мъченик. Това ще е някакво разнообразие от алкохола.

— Какъв алкохол?

— Сам Найт пие много.

— Не съм изненадана, след като е край теб. — Силви спря и ѝ хвърли остър поглед. — Впрочем, какво прави тук Сам Найт? Мислех, че се е върнал в Щатите.

— Променил е решението си. — Преши се опита да звучи скромно, но се отказа и се засмя. — Или има нещо общо със случилото се, или е подвластен на моя фатален чар.

— Е, случилото се със сигурност е било фатално за Лили — каза Силви. — А не се ли питаш защо жените продължават да изчезват, когато Сам Найт е наоколо?

— Всъщност, да.

— И не се ли питаш дали ти няма да си следващата?

В асансьора и двете мълчаха. Стигнаха до етажа на Преши и тръгнаха по коридора в мълчание, към стаята ѝ, защото Силви щеше да се настани при нея. Преши каза:

— Силви, в Шанхай съм по две причини. Едната беше да се погрижа за тялото на бедната братовчедка Лили. Другата е, че тук живее Бенет. А Лили каза, че всичко това има нещо общо с него.

— И?

— Искам да го открия, но никога не съм имала адреса му, нито дори домашния му телефонен номер. Само мобилния. Но ето че сега имам бележника с адресите на Лили. Още не съм имала време да го прегледам, но се надявам да открия нещо.

Докато Силви вземаше душ след пътуването, Преши разлисти бележника лист по лист, обаче не откри името Бенет Джеймс.

— Няма нищо — каза разочарована, когато Силви излезе от банята, завита в халат и с тюрбан от хавлия на главата.

Силви въздъхна, вдигна слушалката и поръча на рум сервис да донесат чай и препечени филийки.

— И се погрижете да са още топли. И малко пушена съомга, моля. Салата? Не мисля... Петнайсет минути? Благодаря ви.

Отпусна се уморено на стола и започна сама да прелиства бележника.

— Възможно е адресът да не е записан под името Бенет — каза. — Например, тук има Бен Джаксън. А има и Юн Бенет. Може би си струва да опиташ.

Докато Силви хапваше препечените филийки Преши набра и двата номера. Първият беше на търговец на антики, който каза, че има бизнес отношения с Лили и съжалева да научи за нейната смърт. Мери-Лу Чен го била осведомила за станалото и той щял да присъства на погребението на следващия ден.

Вторият номер вече не съществуваше.

— Но има и адрес — каза Преши, едва разчитайки неясния почерк на Лили. — Може би трябва да отида до там.

Силви ѝ хвърли предупредителен поглед.

— О, не! — каза. — Не, няма да отидеш без мен, а аз се каня да поспя малко. — Прозина се. — Не прави нищо глупаво, изчакай да се събудя, окей?

Но щом Силви заспа, всъщност около две минути след това, Преши облече палтото си и слезе долу. Както и очакваше, Сам беше в бара.

— Пак ли ти — каза той, когато тя го потупа по рамото. — Не може ли един мъж да изпие питието си на спокойствие?

— Не, когато е с мен, не може. Приятелката ми Силви току-що пристигна от Париж. Показах ѝ бележника с адресите на Лили. Възможно е да съм попаднала по следите на Бенет.

Подаде му бележника, отворен на страницата с името Юн Бенет.

— Мислиш, че е възможно да е той?

Тя сви рамене.

— Кой знае? Очевидно е, обаче, че Лили го е познавала, а това е най-близо до името Бенет. Телефонът е изключен. Може би никой не живее там.

— Добре. Ще разберем утре. — Сам ѝ обърна гръб и отпи от питието си.

Преши се повъртя около него няколко минути с надеждата той да каже: „Добре, да отидем сега“, но той не предприе нищо. Не я помоли и да му прави компания, да изпие едно питие с него. И накрая тя излезе навън.

Шанхай блестеше като нова планета под халогенните светлини с невероятните си небостъргачи, подобни на звезди в небето. Стотици хора се тълпяха по улиците, от сергиите в нощния въздух витаеха всевъзможни аромати. Преши спря едно такси и даде на шофьора адреса на Юн Бенет.

Сградата беше висока и скъпа, облицована с розов гранит, а до портата имаше два бронзови лъва, поставени под тъгъл, изискван от фън шуй. В двора имаше фонтан, а вратата на таксито ѝ отвори портиер в униформа.

— Търся мистър Юн Бенет — каза тя, изпълнена с надежда.

— Много съжалявам, но мистър Юн вече не живее тук.

Значи, тя търсеше Бенет Юн, а не Юн Бенет и вероятно не нейния Бенет. Но все пак трябваше да е сигурна.

— Дойдох чак от Париж, за да се видя с него. Можете ли да ми кажете къде да го намеря?

— Много съжалявам, мис, мистър Юн напусна това жилище след смъртта на съпругата си.

— Съпругата му?

— Да, мис. Ана Юн беше дъщеря на видно шанхайско семейство. Мисис Юн беше в Сужоу, красиво място с множество канали, китайската Венеция, както казват хората. Там я настигна смъртта.

— Венеция? — повтори Преши, изумена.

— Да, мис. За нещастие, мисис Юн се спънала, ударила главата си, подхлъзнала се и паднала в канала. Удавила се, мис, и никога не сте виждала мъж, по-нещастен от мистър Юн. Опита се да намери свидетели на нещастния случай, но такива нямало. А и никой не знаеше защо е отишла сама в Сужоу в онзи ден. Казват, че мистър Юн

плакал неудържимо на погребението. Той, обаче, не наследи парите на съпругата си и не можеше повече да си позволи великолепия и много скъп апартамент. Скоро след това се премести, мис, и оттогава не сме го виждали.

Преси благодари на разговорливия портиер и го помоли да ѝ извика такси. Върна се в хотела и завари Сам отново в бара. Седна на стола до него. Той я погледна.

— Мислех, че ще те видя утре. Не ми казвай, че си се върнала, за да ме укоряваш.

— Не, макар че би трябвало. Сам, няма да повярваш — каза тя.

И му предаде думите на портиера за Бенет Юн и за смъртта на съпругата му в каналите на Сужоу.

— Все още, обаче, не мога да повярвам, че това е моят Бенет — каза тя накрая.

— Ха! От какво имаш нужда, Рафърти? От саморъчно подписано признание? Разбира се, че е той. — Сам надигна чашата си. — И защо отиде там сама? Би могло да ти се случи всичко.

— Не, о, не — каза тя тихо. — Бенет никога няма да ме нарани. Пък и все още не вярвам, че е той. Вероятно просто поредица от съвпадения. Дори не знаем със сигурност дали става въпрос за един и същи човек.

Сам изстена и пресуши чашата си.

— Рафърти — каза, — трябва да си прегледаш главата.

— Може би. — Тя стана. — Навярно защото не би трябвало да се надявам на съчувствие от теб.

— Нямах нужда от съчувствие — каза той, след като тя беше направила няколко крачки. — Имаш нужда от мозък!

Преси се върна в стаята си, а Силви все така тихо похъркваше. Включи телевизора, настани се и загледа някаква китайска програма. Зората настъпи, а тя продължаваше да мисли за Бенет Юн. Възможно ли беше двете удавания да са просто съвпадение?

ГЛАВА 63

Имаше едва пет-шест души на погребението на Лили и трима от тях бяха Преши, Силви и Сам. Преши беше облякла бялото палто на Валентино, дадено ѝ от леля Гризелда, а Силви — старото си бежово палто от „Бърбери“. Сам беше облечен в черно, защото нямаше други дрехи. Другите опечалени бяха Мери-Лу Чен, великолепна в дългата си китайска рокля от брокат и загърната в няколко вълнени шала, падащи около тялото ѝ като кимоно; Бен, бизнес приятелят, с когото Преши беше разговаряла по телефона; и един крехък старец с дълга брада и развяваща се коса, облечен в избеляла сива роба.

В храма запалиха тамян и тънки ароматни пръчици и загледаха как димът се извива нагоре. Казаха им, че така ще помогнат на духа на Лили в неговото пътуване към рая. По пътя към гробищата зад ковчега вървеше малка група платени оплаквачки, които удряха тимпани и пееха тъжната песен на мъртвите, следвани от няколко раздърпани бездомни малчугана, които се смееха неприлично, и едно улично псе. Преши си помисли, че това е най-самотното погребение, на което е присъствала.

По красивото лице на Мери-Лу се стичаха сълзи, тя беше навела тъжно глава. След погребението деловият приятел на Лили отиде да стисне ръката ѝ и да ѝ поднесе съболезнованията си, после бързо си тръгна. Тя стоеше до гроба, старецът беше до нея, но двамата не разговаряха. След няколко минути той отиде до групата на Преши, поклони се и стисна ръцете на всички.

— Запознах се с Лили съвсем наскоро — каза им. Брадата му се поклащаше при всяка дума, старите му очи бяха пълни с мъка. — Бях приятел на майка ѝ. Преди да умре, тя ми повери нещо, което трябваше да предам на Лили на четирийсетия ѝ рожден ден. А този рожден ден, както може би знаете, беше само преди няколко месеца. Отидох да видя Лили. Дадох ѝ огърлицата. Разказах ѝ нейната история и я осведомих за стойността ѝ.

Те го гледаха втренчено.

— Огърлица?

Той кимна.

— Не е някаква обикновена огърлица. Тази има история, която е почти толкова ценна, колкото и самото бижу. — Потрепери заради студа и каза: — Но сега не е време да разговаряме за бижута. Сигурен съм, че ще намерите огърлицата на баба си сред вещите на мъртвата, когато ви бъдат предадени.

Сложи визитната си картичка в ръката на Преши.

— Аз съм на ваше разположение, мис Рафърти — каза с достойнство. Поклони се и се отдалечи по алеята между капещите тъжно дървета, обвити в мъгла.

— За каква ли огърлица говори той? Какво ли искаше да каже с: „огърлицата на баба ви...“? — каза Преши. — Дали има предвид онази от снимката?

— Изчезналата снимка — каза Сам.

— О... — възкликна тя, осъзнала какво има предвид той и спомнила си, че Бенет беше единственият човек, когото беше допуснала в апартамента си.

— Към нас идва Мери-Лу — измърмори Сам. — Просто се дръж естествено.

Естествено! Преши вече не беше сигурна какъв е смисълът, който хората влагат в тази дума. Мери-Лу вървеше към тях с гъвкавата си походка, подобна на походка на пантера. Усмиваше се скръбно, докато Преши ѝ представяше останалите. Тя попи сълзите си с кърпичка и тихо им благодари, че са дошли.

— Двете с Лили бяхме приятелки още от деца — заобяснява тя. — Две отхвърлени от другите полукитайчета в китайското училище, затова между нас, естествено, веднага се зароди връзка. Сега нещата са различни, едва ли има значение кой си самият ти и кой е партньорът ти. Времето не стои на едно място, нали знаете — добави с колеблива усмивка. — Ще бъда доволна, ако се върнете с мен в къщата на Лили, за да изпиете по чаша чай.

Бяха наели кола с шофьор. Караха мълчаливо зад тази на Мери-Лу до къщата на Лили. Когато пристигнаха, тя беше без шаловете и изглеждаше спокойна и много красива в дългата до пода бяла рокля.

— Посрещам ви от името на Лили — каза с нисък гърлен глас и, макар че беше покрита от главата до краката, Преши отбеляза, че е

изключително секси. Кос поглед към Сам потвърди, че той беше забелязал същото.

Двете със Силви седнаха на ръба на ниския твърд диван, но Сам предпочете да остане прав. Мери-Лу сервира чая със специални кръгли кифлички и сладки пасти, след което седна на стола от чамово дърво срещу тях.

— Натъжих се като видях колко малко са опечалените — каза Преша. — Надявах се, че Лили има повече приятели, които да се сбогуват с нея.

Мери-Лу сви рамене.

— Казах ви, че беше самотна. Не обичаше да се среща с хора, живееше за работата си.

— Изненадан съм, че производството и продажбата на сувенирни копия може да означава толкова много за някого — каза Сам и отпи от чая си. Китайският чай започваше много да му харесва.

Мери-Лу изведнъж доби объркан вид.

— Наистина изглежда малко странно. Но и двете — и аз, и Лили — сме израснали в бедност. Беше обсебена от желанието да прави пари, мистър Найт, независимо по какъв начин.

— И вие ли сте обсебена от същото? — Погледът му се спря на пръстена с петкаратовия диамант на пръста ѝ.

Тя сведе великолепните си кехлибарени очи към него.

— Разбира се. Не намирам за приятно да бъдеш беден.

— Лили трябва да е оставила значително наследство тогава.

На лицето ѝ се изписа раздразнение — толкова кратко, че беше като едва доловима сянка.

— Не съм ровила из нещата на Лили, мистър Найт. Но светът ѝ беше много малък. Това, което виждате тук, е всичко, което тя има. Доколкото знам — добави.

— Но тя би трябвало да има адвокат, който да се грижи за делата ѝ, да е подготвил завещанието ѝ.

— Китайците не споделят този вид проблеми с никого. Те се грижат сами за своите си работи. Не съм чувала да се е обръщала към адвокат, а работя с нея от много години. Знам, обаче, че има сейф в спалнята. Ако е искала да запази нещо в тайна, предполагам, то ще е там. Знам още къде държи ключа. Лили непрекъснато сменяше мястото му — добави с полуусмивка, — но винаги забравяше къде го е

скрила, затова винаги ми казваше. В момента трябва да е под пуловерите ѝ в гардероба. — Изправи се и каза: — Може би да отидем и да видим?

Последваха я в спалнята, Мери-Лу извади ключа изпод пуловерите и го подаде на Сам.

— Отворете го вие — каза и отмести дрехите, за да разкрие сивата метална врата на малкия сейф.

Вътре имаше много малко неща. Няколко ценни бижута и куп документи, написани на китайски. Мери-Лу им ги прочете.

— Това са нотариалните актове и другите документи за къщата — каза тя. — Тя принадлежеше на семейството на баща ѝ. Майка ѝ я наследи от баща ѝ, а последната наследница е Лили. Разбира се, в момента цената ѝ е доста висока.

— А банкови сметки или сейфове в банка? — Сам я гледаше твърдо, но Мери-Лу не трепна.

— Има, разбира се, делова сметка. Свободен сте, мистър Найт, да претърсите цялата къща за други документи и ценни вещи. Лили беше само на четирийсет години, нямаше семейство и не очакваше да умре. Не мисля, че въобще се е сетила да остави завещание.

— Какво, тогава, ще се случи с нейната собственост?

Мери-Лу сви рамене — движение, толкова грациозно, колкото и заучено.

— Ще я наследи най-близката ѝ жива роднина. Която, предполагам, е мис Рафърти.

Преси я погледна, изненадана.

— О, не мисля... Искам да кажа, вие сте най-добрата ѝ приятелка и би трябвало да я наследите.

— Да говорим за това по-късно — прекъсна ги доста рязко Сам. — Сега би трябвало да преровите къщата, за да видите дали няма нещо друго. Документи, свързани с банкови сметки или трансакции, други книжа, свързани със закона, изобщо такива неща.

— Разбира се. — Мери-Лу ги изпрати до вратата. — И отново ви благодаря за онова, което сте направили за Лили. Истинска трагедия е да се удавиш във Венеция. Все още не знам защо е била в този град.

Върнаха се в колата и Сам мрачно процеди:

— Разбира се, че е знаела.

— Знаела какво? — Преси и Силви го гледаха сащисано.

— Защо Лили е във Венеция. Знаела е, защото също беше там. Бяхме в един и същи самолет от Венеция до Париж.

— О... мили... боже... — прошепна Преша. — Мислиш ли, че тя има нещо общо със смъртта на Лили?

— Защо, в противен случай, е била там? И знаеш ли още какво? Мисля, че всичко това има нещо общо и с легендарната огърлица на баба ти.

ГЛАВА 64

Като се върнаха в хотела, решиха Прेशи да се обади на Мери-Лу и да я покани на по едно питие, за да може Сам да я поразпита. Срещата уговориха в бара „Облак 9“.

Мери-Лу пристигна, обгърната в облак скъп парфюм, изглеждаше блестящо. Над чашите, тя ги увери, че ще се постарее да потърси в къщата някакви документи, макар искрено да се съмнява, че такива съществуват.

— Аз, разбира се, ще продължа да се занимавам с бизнеса — добави докато отпиваше от обичайното си мартини с три маслини.

Преши си помисли, че наистина изглежда зашеметяващо в семплия черен костюм и с дългите лъскави обеци от черен кехлибар.

— Не се тревожи — усмихна ѝ се тя. — Не бързай. И ти желая късмет с бизнеса.

— Благодаря.

Мери-Лу скромно наклони глава и огледа предпазливо голямото помещение. Нямаше как да е сигурна, че Бенет няма да реши внезапно да се върне в Шанхай и да се появи тук изневиделица.

— А огърлицата? — запита Сам и забеляза как чертите на Мери-Лу изведнъж застинаха.

Тя първо отпи от питието си, после каза:

— Страхувам се, че не знам нищо за никаква огърлица. Лили не носеше много бижута.

— Говоря за огърлицата на баба ѝ — каза Сам, целейки се в мрака, но с надеждата да улучи. Изглежда имаше известен ефект.

— Страхувам се, че ще се наложи да оставя това на мис Рафърти — каза Мери-Лу. То няма нищо общо с мен.

Не след дълго Мери-Лу се извини, че трябва да си тръгне и се сбогуваха. Загледаха я как прекосява уверено вече претъпкания бар.

— Мис Чен! — извика Сам след нея. Тя се обърна. — Може ли да ви запитам нещо?

Тя кимна.

— Разбира се.

— Вие били ли сте някога във Венеция?

Очите ѝ се разшириха.

— Съжалявам — отвърна тя тихо. — Никога не съм била в Европа. — Обърна се и продължи да крачи уверено.

— Лъже — просъска Сам. — И се питам защо.

Преси се питаше същото. Но си задаваше отново въпроси и относно Сам. Той толкова много ѝ помагаше. Писателят, спуснал се по следите на интересна история? Започваше да изпитва по-топли чувства към него, може би дори да го харесва. При други обстоятелства, разбира се, може би щеше да е възможно да се получи нещо между тях.

Същата вечер, като не знаеха какво друго да правят и за да се развеселят и да усетят атмосферата на Шанхай, вечеряха в клуб „Ухампоа“, известното на всички изискани шанхайци място. Избра го Силви заради съвременната китайска кухня, която предлагаша там. Докато коментираха впечатленията си от Мери-Лу, те хапваха от крехкото месо на змиорките и от „пияното“ пиле, от пушените яйца и от задушеното свинско „Су Донгпо“. След това поръчаха двойно сварени китайски круши с бадеми, сребърна гъба и лотосови семена. И чай, един от четирийсетте вида, които предлагаша тук.

Силви обяви храната за превъзходна и отиде да поздрави готвача, Джереме Леунг, и да му каже, че ще опита някои от идеите му във „Верлен“.

— Е? — запита Сам и погледна Преси през масата.

— Е... какво? — Тя го погледна изпод клепачите си.

— Все още ли мислиш, че съм убиец?

Тя се изчерви силно, бузите ѝ се сгорещиха.

— О, аз никога... Искам да кажа, аз не... — заекна тя и млъкна.

— Не ме лъжи, Рафърти. През цялото време подозираше, че аз имам нещо общо. И, предполагам, все още не съм ти дал основание да промениш мнението си. Така ли е?

— Да — кимна тя. После добави: — Но пак те харесвам. — И, както винаги, думите идваха право от сърцето ѝ.

Сам все още се смееше, когато Силви се върна. Обаче Преси казваше самата истина. Въпреки всичко, което беше против него, тя го

„харесваше“.

А после нямаше какво повече да правят в Шанхай, Мери-Лу продължаваше да е загадка, Лили беше погребана до майка си и на следващата сутрин летяха към Париж. Преси се надяваше, че братовчедка ѝ ще почива в мир. Макар да предчувстваше, че няма да е така. Не и докато тя не откриеше истината.

ГЛАВА 65

Париж

Още с връщането в Париж Сам нае стая в хотел „д’Англетер“, малко по-надолу по улицата от магазина на Преши. Остави чантата си и отидоха в апартамента ѝ.

Тя предварително се беше обадила на леля Гризелда, за да ѝ каже, че е на път към дома и тъй като знаеше колко много ѝ липсва котката, леля ѝ беше изпратила Мяу обратно по специален куриер. Сега тя ги посрещна с радостно мяукане и суетене около краката им. Преши я прегърна и целуна, заговори тихо в ухото ѝ и ѝ даде почерпка — от така наречените „котешки глезотийки“. След това приготви кафе и седна на дивана срещу Сам, загледана в празната камина.

— Нямаме доказателство, че Мери-Лу е била във Венеция — подхвана тя.

— Не, но полицията би могла да провери в авиолиниите и имиграционните служби. Също така нямаме доказателство, че Бенет Джеймс — или Бенет Юн или който и да е той — е убил съпругата си, но аз въпреки това съм готов да заложа ризата си, че е станало точно така. Във всеки случай, един от тях е убил Лили.

— Как можеш да го твърдиш? — Тя го изгледа втренчено и донякъде гневно. — Нямаме доказателства. Аутопсията е категорична, че Лили се е удавила. Смъртта ѝ е нещастен случай.

— Както и тази на Ана Юн. Трябва да следиш действията на Мери-Лу — настоя Сам. — Някой е убил Лили заради огърлицата на баба ви. И знам, сигурен съм, че тя беше във Венеция.

— Но аз не мога да съм сигурна... — отговори Преши и почувства сълзите да напират в очите ѝ. Последните месеци бяха достатъчно мъчителни и тя не можеше да понесе повече.

Сам прокара пръсти през косата си и силно въздъхна.

— Защо? Страхуваш се да научиш истината?

Тя очевидно започваше да се ядосва, темпераментът ѝ се канеше да се прояви.

— Какво искаш да кажеш?

— О, хайде, Рафърти, признай, че просто не искаш да знаеш, че съвършеният Бенет или сладката, красива и, о, толкова тъжна Мери-Лу имат нещо общо със смъртта на Лили.

— О, престани! — извърна се тя. — Просто ме остави сама.

Сам се изправи.

— Проблемът при теб, Рафърти, е че ти винаги мислиш най-доброто за всички.

— А твоят проблем, Сам Найт, е че ти никога не мислиш добро за никого. А и между другото, не си бил особено полезен за полицията в случая с твоята съпруга.

Гледаха се, раздразнени от сблъсъка и отчуждени за миг — като две тектонични земни плочи при земетресение.

Сам кимна.

— Права си — каза. — Нали знаеш поговорката: *Две добри дела не правят злина*. Е, този път обаче стана тъкмо така.

Преши го гледаше как взема палтото си от облегалката на стола. Той се спря на прага, обърна се и я погледна. Спомни си думите на гадателя: „Отговорът на втория въпрос също зависи от жена.“ И разбра, че тази жена е Рафърти. Само тя можеше да разгадае мистерията.

— Обади ми се, ако промениш гледната си точка — подхвърли през рамо той и затвори вратата след себе си.

В очите на Преши бликнаха сълзи. Беше уморена от дългия полет, буквално изцедена от случилото се през последните няколко дни. Сам нямаше право да се отнася така с нея. Тя дори не го харесваше вече. Никога нямаше да му се обади. А ако той ѝ се обадеше, нямаше дори да му говори. Никога вече. Разплака се и позвъня в Бостън.

— Какво има? — запита Дария.

Преши чуваше тракането на чинии. Дария очевидно беше в кухнята и очевидно приготвяше нещо вкусно за хапване за семейството. Искаше ѝ се да е там, където всичко е нормално, удобно, без тайни и убийства. Разказа на Дария цялата история, опита се да предаде съвсем точно думите на Сам.

Когато спря да говори, вече не се чуваше тракането на тенджери и тигани. За няколко мига настъпи тишина. Накрая, Дария се обади:

— Не мислиш ли, че в думите на Сам има смисъл, Преш? Все пак, Лили е мъртва. Знам, казват, че е нещастен случай, но така наречената приятелка на Лили е била там, Сам я е видял. Следователно, тя лъже. А какво ще кажеш за съпругата на Бенет? Ако това е един и същи човек, а Сам очевидно вярва, че е така, макар ти да не вярваш, Бенет никога не ти е споменавал за нея, нали? А тя е умряла по същия начин, както и Лили. Нещо не е наред, Преш. Един от тях има нещо общо с убийството и е време да го признаеш. И може би да направиш нещо по въпроса.

„Като например какво?“, запита се нещастно Преш по-късно докато се приготвяше да си легне. Лежеше будна в мрака, усещаше успокояващата топлина от козинката на Мяу, свита на кълбо на възглавницата, и мислеше, че поне котката не можеше да ѝ задава въпроси и да изисква отговори.

ГЛАВА 66

На следващата сутрин беше под душа, когато телефонът звънна. Не му обърна внимание и остави горещата вода да тече гальовно по косите ѝ. Питаше се защо не се включва телефонният секретар. Макар това да се случваше от време на време през последните няколко седмици.

Но телефонът продължаваше и продължаваше да звъни и изведнъж в главата ѝ нахлу тревога. Може би беше станало нещо... Дали не се беше случило нещо със Супер-бейби? Кой, по дяволите, звъни толкова настойчиво? Изнервена, тя излезе от банята и едва не се спъна в Мяу, която стоеше пред стъклената врата с много измъчен вид. Котката също не обичаше звъна на телефона... А той продължаваше да звъни...

Преши грабна хавлия, изтича в спалнята и протегна ръка към телефона в мига, в който звънът прекъсна. Тя се отпусна на леглото и започна да подсушава мократа си коса. Изчака няколко минути, но телефонът не звънна отново и тя се върна в банята, за да продължи да се приготвя. Запита се дали да не се обади на Дария. Но, ако беше Дария, тя със сигурност щеше да се обади отново. А можеше пък да са лелите ѝ или Силви. Или пък Сам, макар това да не изглеждаше вероятно. Все пак, с надежда си помисли, че може би е бил той, може би с желанието да се извини.

Погледна се в огледалото и започна да нанася на лицето си нощен крем, който обещавахе да отложи появата на бръчки, да върне назад времето.

Да, времето... Може би, но как да отмие стреса от главата си? Той упорито ваеше малките фини бръчици около очите ѝ...

Подскочи, когато пронизителният звън на телефона отново разцепи тишината. Мяу измяука силно, а тя удари големия пръст на крака си в леглото, когато изтича да отговори. Трепна от болка и заподскача на един крак, стиснала стъпалото на другия в ръка. Но вдигна слушалката. Сигурно беше Сам и щеше добре да го подреди, задето звъни така настоятелно.

— Ако си ти, Сам Найт — каза с леденостуден глас, — да знаеш, че никога повече няма да ти проговоря.

Настъпи дълга тишина, сетне чу един познат глас да казва:

— Преши, на телефона е Бенет.

Тя застина, зашеметена. Кръвта сякаш се дръпна от мозъка ѝ, помисли, че ще припадне. Коленете ѝ се подгънаха и тя се отпусна на леглото, все още стиснала слушалката в безчувствената си ръка.

— Преши? Моля те, кажи нещо — говореше той. — Имам нужда да говоря с теб. Трябва да ти обясня...

Бенет разговаряше с нея, твърдеше, че трябва да ѝ обясни нещо...

— Говори ми, Преши, моля те, просто ми говори — каза той с онзи тих и настоятелен тон, който върна спомена за хиляди интимни моменти, прекарани тук, в нейното легло. — Може и да не ми простиш, но поне ми позволи да ти разкажа как се развиха нещата. Моля те, Преши, моля те, любов моя, просто ми говори.

— Не искам никога повече да разговарям с теб — каза тя, изненадана, че гласът ѝ изобщо е в състояние да излиза от гърлото.

— Разбирам. Повярвай ми, знам как се чувстваш, но искам да знаеш, Преши, че независимо какво ще се случи, винаги ще те обичам. Моля те само да се срещнеш с мен, просто само да ти обясня какво стана. Преши, няма да мога да живея до края на живота си с тежкото чувство за такава огромна вина.

Тя се облегна на възглавниците и затвори очи. По бузите ѝ се търкулнаха сълзи, влязоха в ушите ѝ. Не очакваше, че ще се чувства така. Мислеше, че вече е преодоляла чувствата си към него. Дните за съжаление бяха изтекли... Трябваше да продължи напред... Чакаше я нейният нов живот... Живот с главно „Ж“... А ето че само за минута се превърна в трепереща като желе развалина...

— Винаги съм те обичал, Преши — продължаваше Бенет. — Но не ти казах истината и с това не бих могъл да живея. Затова и не можах да се оженя за теб. А беше прекалено късно, не виждах изход. Истината е, че нямам пари, Преши. Беден съм, но се преструвах, защото бях силно влюбен. Помниш ли нощта, в която се срещнахме? Казах ти, че съм те проследил. Влюбих се още в онзи миг и оттогава нищо не се е променило. Но като се стигна до сватба, не можах да те измамя и да живея с тази лъжа. Нямах начин. А не можах да ти кажа

истината. Всичко ми дойде прекалено много. Единственият възможен избор за мен беше да си тръгна. Не исках да те нараня. Просто това ми се струваше най-правилното решение.

Тя мълчеше.

— Преша, там ли си още? — Настъпи дълга пауза докато той чакаше отговор. — Говори ми, слънчице — каза той нежно, стори й се че плаче. Като нея.

— Не знам защо си решил да ми се обадиш, Бенет — каза тя накрая, седна и изтри сълзите си. Нямах да си позволя отново да падне в капана, примамена от сладките му думи и твърдения, че я обича.

— Трябва да те видя — каза той. — Трябва да ми позволиш да ти обясня. Трябва да ми простиш, Преша, защото само тогава ще мога... Ние ще можем... да продължим. Аз съм във Венеция. Среци се с мен във Венеция, мила моя. Моля те. Само ако можеше да ме видиш, Преша. Моля те, аз съм на колене, ела тук, позволи ми поне да ти обясня. Трябва да ми се довериш.

Тя отново затвори очи, замълча, представи си Бенет на колене.

— Има и нещо друго — каза той, внезапно снишил глас. — Знаем кой уби Лили. Не бях аз. Повярвай ми. Ще ти кажа всичко, когато дойдеш. Ти също си в опасност, Преша.

О, мили боже. Какво говори той? Замисли се за бедната Лили, която също й казваше, че е в опасност.

Дали все пак не трябва да се види с него... Да разбере истината... Заради собственото си спокойствие. За да може всичко това най-после да приключи. Или то щеше да я преследва през целия й живот.

— Ще се срещна с теб, Бенет — каза тихо. — Ще бъда там довечера...

Гласът му преливаше от радост и облекчение, когато каза:

— О, сладка моя, ще е чудесно да те видя отново. Тук много ще ти хареса. Сега е времето на карнавала, всички носят маски и костюми и се преструват на това, което не са. Знаем — добави и като че ли в гласа му тя долови въодушевление, — че ще мога да намеря билети за бала. Защо не си донесеш костюм? Ще се преструваме, че не се познаваме и ще започнем всичко от начало...

Преши се опита да си го представи, но не успя. Миналото се беше запечатало в ума ѝ и не можеше да се преструва. А той временно може би беше забравил напълно за Лили и за опасността, в която, както сам каза, се намираше самата тя. Толкова ли бе потънал в мечтите си да я види отново?...

— Дай ми номера си — беше всичко, което каза тя. — Ще ти се обадя, когато пристигна.

— Аз не те обичам все още, както се казва, Преши — бяха последните му думи, преди да затвори. — Винаги съм те обичал.

И въпреки най-добрите си намерения и напредъка, който беше направила по пътя към живота без него, въпреки случилото се с Лили и всичките въпроси, които нахлуваха в главата ѝ, Преши се запита дали това може да е вярно.

Дълго седя на леглото и мисли за Бенет. Не се съмняваше, че трябва да отиде, че така ще постъпи правилно. Трябваше да разбере нещата около убийството на Лили, да се опита да проумее целия този ужасен епизод. Трябваше да разбере истината и за него, да узнае кой е той всъщност.

ГЛАВА 67

Бързо, преди да е променила решението си, тя се обади и резервира място за обедния полет за Венеция. Сетне започна да опакова багажа си. Може би, все пак идеята на Бенет да се облекат за карнавала беше добра. Щеше да може да го наблюдава, а той нямаше да знае, че е тя.

Сватбеният ѝ тоалет все още висеше в дъното на гардероба, опакован в голям найлонов плик. Извади пелерината, обточена с кожа. Тя щеше да е идеалното покривало, а младоженецът, за когото беше предназначена, не я беше виждал. Нави я грубо на руло и я напъха в сака. Беше облечена в черни дънки, черно поло и неугледни ботуши с равни подметки. Нямаше да има нужда от кой знае колко други неща, защото не планираше да остане много време. Което ѝ напомни, че ще трябва да отседне някъде.

Обади се в хотел „Бауер“, но ѝ отговориха, че заради карнавала нямат свободни стаи. Нямаше свободни стаи в нито един хотел във Венеция. Затова се обади в бюро „Информация за туристи“ и оттам ѝ дадоха името на малък пансион близо до „Риалто“. Трябваше да се задоволи с това.

Обади се на портиера и му предложи добра отплата, ако се грижи за котката в нейно отсъствие, а после се замисли на кого другиго да се обади.

Със сигурност нямаше да се обади на Сам, защото той само щеше да ѝ попречи, а и, освен това, нали не искаше да говори с него. А и трябваше да свърши тази работа сама. По същата причина нямаше да се обади и на Силви. Тя щеше да се развика, че е полудяла, което, между другото, си беше самата истина, но пък така трябваше да стане. Нямаше да се обади и на Дария. Но можеше да уведоми леля Гризелда къде отива. И защо.

Изпита облекчение, обаче, когато отсреща не ѝ отговориха. Знаеше какъв ще е отговорът на леля ѝ. Че е изгубила ума си и че категорично не трябва да отиде. Икономката, Жан, никога не вдигаше телефона, когато лелите ѝ отсъстваха от къщи, защото съобщенията

често бяха на чужди езици и тя се объркваше. Затова сега се включи телефонният секретар.

— Здравей, аз съм. Само искам да ти кажа, че отивам във Венеция да се срещна с Бенет — каза тя. — Той иска да ме види, да ми обясни. Каза, че знае кой е убиецът на Лили. И че не е той. Трябва поне да му дам възможност да ми докаже. Нали? — добави, по-несигурна, отколкото ѝ се искаше. — Както и да е, отивам във Венеция, за да се срещна с него. Трябва да го направя. Там в момента е времето на карнавала и всички хотели са пълни, затова ще отседна в пансион „Мара“ близо до „Риалто“.

Продиктува номера на пансиона, после каза:

— Ще остана само една нощ. Само толкова е необходимо, за да изясня нещата. Поне така се надявам. И наистина трябва да узная истината за Лили. Не се тревожи, няма да правя нищо глупаво — добави и се изкикоти нервно. — С мен всичко ще бъде наред. Но това просто е нещо, което трябва да свърша сама. Обичам те...

Скоро щеше да види Бенет отново. Самолетът кръжеше над летище „Марко Поло“, а тя все още се питаше какви ли ще са чувствата ѝ в този момент.

Письмът на Гризелда накара всички да дотичат и да се скупчат около нея. Той дойде от стаята ѝ и Мими, Жан, Морис и кучетата влязоха там едновременно. Неспособна да говори, Гризелда лежеше на леглото и си вееше с длан, за да не припадне. Посочи телефона и беззвучно промълви: „Съобщение“. Мими натисна бутона и чуха гласа на Преша: „Отивам във Венеция да се срещна с Бенет... Той иска да ме види, да обясни... Знае кой е убиецът на Лили... Трябва да го направя...“

— О, по дяволите! — Мими се отпусна на леглото до Гризелда, Жан се втурна да донесе чаши леденостудена вода, а Морис отвори прозорците, за да влезе свеж въздух. — Бедното малко глупаче! — възкликна Мими. — Трябва да я спрем.

Гризелда кимна.

— Обади се на Сам — каза тя и изпи водата почти на един дъх. — Изпрати самолет за него. Кажи му, че ще се срещнем с него във Венеция.

Мими се втурна да изпълни всичко, което ѝ поръчаха. Сам отговори на първото позвъняване.

— Ако си ти, Рафърти — рече той в слушалката, — спомни си, че двамата не си говорим.

— Е, надявам се това скоро да се промени — каза забързано Мими. И му разказа всичко. — Отиди с кола до „Орли“ — каза му. — Там ще те чака самолет. Ние ще те посрещнем на „Марко Поло“. Веднага, Сам.

Нямаше нужда да повтаря. Той беше в таксито само след пет минути, а след час летеше към Венеция с частна четириместна „Чесна“.

Също Мими и Гризелда, но в „Гълфстрийм“. Този път бяха напрегнати и мълчаливи. От време на време Гризелда простенваше:

— Как е възможно да е толкова глупава?

А Мими отговаряше:

— Защото още не е научила уроците си по отношение на мъжете, ето защо. Бедното глупавичко създание още вярва в любовта.

Чакаха Сам цял час на летище „Марко Поло“. Накрая го видяха да тича към тях, слаб и строен, в черно кожено яке и дънки. Взеха водно такси до „Риалто“, а после отидоха пеш до пансион „Мара“, където им предадоха, че синьорината се е регистрирала, но в момента не е в сградата.

Сам опита да се обади на мобилния телефон на Преши, но той беше изключен. В това време Гризелда се обади в „Киприани“ и използва влиянието си, за да получи стаи. Докато чакаха до канала, в непосредствена близост до „Сан Марко“, лодката на „Киприани“, която щеше да ги вземе, Сам отново се обади на Преши. И отново нямаше отговор.

Пристигнаха в хотела и двете лели отидоха да се освежат, а той намери бара, поръча си тройно еспreso и се замисли, навел глава над чашката. Намираше се в трудно положение. Имаше нужда от целия си ум, за да измъкне Преши от тази ситуация. Сега вече наистина се страхуваше за нея.

С падането на мрака Венеция се оживи. Гондоли, пълни с хора със странни маски и костюми, плаваха по водите на каналите, бързи

моторни лодки се стрелкаха насам-натам и обливаха с пръски минувачите. Започваше веселието и се носеше висока музика, тесните улици едва побираха маскираното множество. Ехото на смях и песни кънтеше сред старите стени и се носеше над лагуната, фойерверки осветяваха небето, превръщайки се в милиони звезди. Карнавалът във Венеция.

Сам допиваше второто си еспресо, когато отново набра номера й. Нищо. Гризелда и Мими се бяха присъединили към него, седяха мълчаливо и гледаха фойерверките без да ги виждат. На лицата им беше изписана тревога, а той нямаше думи, с които да ги успокои.

— Нямам представа къде е тя — обърна се той към тях по някое време, — но отивам там.

Те скочиха.

— И ние идваме с теб.

— Не. Не, не можете. — Не искаше да ги уплаши с думите, че може би е опасно. — Моля ви — каза. — Оставете ме аз да се погрижа. Ще ви се обадя веднага, щом разбере нещо.

— Обещава ли? — казаха те в хор и той кимна, но си помисли, че ако не успее да се свърже с нея по телефона, шансовете му да я открие сред претъпканите с маскирани хора улици са пределно малки.

Лелите нямаха никакво намерение да го послушат. Хванаха следващото водно такси до площад „Сан Марко“. Движеха се непосредствено зад него.

ГЛАВА 68

Преши седеше в „Куадри“, но не мислеше за Бенет, а за Сам. Дори седеше на същата маса до прозореца, където бяха седели заедно и разговаряли над чашите с питиета. Почти ѝ се прииска той да е тук, с нея, в този момент. „Почти“, помисли си, „но не съвсем“. Беше самостоятелна жена и трябваше да докаже на себе си, че може да се справя и сама. Беше облякла брокатената сватбена пелерина с обточената с кожа качулка и носеше на лицето си маска с пера. Като се добавеше и късата ѝ коса, съмняваше се, че Бенет ще я познае. Това я устройваше напълно. Но тя, разбира се, щеше да го познае. И как би могло да бъде иначе, когато всеки детайл от лицето и тялото му се бяха запечатали в ума ѝ?

Беше нервна и бързо отпи поредната глътка от кафето, подсилено с грапа. Сега разбираше защо Сам пие. Търсеше даваната от алкохола фалшива смелост, пиеше, за да може да преживее поредния ден след смъртта на съпругата си. Но, за разлика от Лейлани, Бенет се беше върнал.

Навън беше вече тъмно, мъглата започваше да се спуска на едри вълма над лагуната, както винаги през зимата, и всичко наоколо добиваше черно-белите очертания на фантазмагоричните филми от петдесетте, населени със зомбита и какви ли не други мистериозни същества.

Извади телефона от чантата си, включи го и позвъня на Бенет. Той отговори веднага, сякаш беше чакал.

— Преши — каза с дрезгав глас, изпълнен с чувства. Знаеше, че е тя, наистина беше чакал обаждането ѝ с часове. — Толкова съм щастлив, нямам търпение да те видя.

Тя не реагира на думите му.

— Къде ще се срещнем? — запита го.

— Никога няма да се сетиш къде ще бъде балът. В палаци „Рендино“. Реших, че мястото е идеално за нашето ново събиране. Защо да не се срещнем там? А после ще поговорим.

Тя кимна.

— Добре.

— Ще бъда маскиран в карнавален костюм, надявам се, че и ти имаш.

— Да, така е.

— Аз съм лекар от средните векове, лекуващ чумата — каза той с весела нотка в гласа. — Черна пелерина, черни бричове, триъгълна шапка и бяла маска на лицето. Мислиш ли, че ще ме познаеш?

— Как бих могла да сбъркам? — запита тя.

— А ти как си маскирана?

— Ще се наложи да почакаш и да видиш. Ще се срещнем в палацото — каза тя и затвори.

Телефонът ѝ звънна веднага. Тя не отговори. Но след няколко минути я завладя любопитство и изслуша съобщението.

„Рафърти, къде си, по дяволите? Лелите ти ми казаха за случилото се. Да не би напълно да си изгубила ума си? Хиляди пъти се опитвах да ти се обадя. Сега съм насред лагуната, пътувам към площад «Сан Марко». Знам, че си там. Обади ми се. И не прави нищо по-глупаво от това, което вече си направила.“

Той беше във Венеция. „Не прави нищо глупаво!“, беше съветът му. „Като, например, да се срещна с теб“, помисли си тя. Сам имаше качеството да предизвиква у нея раздражение. Компанията на Бенет... беше за предпочитане сега. Той поне винаги беше мил с нея. Преди да я зарече, по-точно.

ГЛАВА 69

Бенет вървеше по алеята покрай палацо „Рендино“, която свързваше малкия павиран площад с канала. От отворените прозорци на сградата гърмеше музика, фенерите пръскаха мътна светлина в мъглата, която покриваше всичко като сива пелерина, и сякаш увисваше на педя над водата. От време на време от нея изскачаше по някоя лодка, пълна с шумни подпийнали млади хора. Всички носеха маски, всички бяха анонимни. Не можеше да има по-съвършен декор за замисъла му...

Костюмът му беше мантия на средновековен лекар, посещавал жертвите на чумата по време на голямата епидемия във Венеция. Носеше, също така, и „тоягата на чумата“, с която някога лекарите докосвали пациентите си в опит да ги прегледат от разстояние, за да не се заразят самите те. Но тоягата на Бенет беше по-тежка, макар и игриво маскирана с красиви панделки. Не беше много по-различна от онази, която беше използвал при убийството на съпругата си Ана и Лили. Погледна часовника си. Беше изминал почти час, откакто беше говорил с Преши. Всеки момент тя щеше да дойде тук.

Площад „Сан Марко“ гъмжеше от хора. Навред се люшкаха танци. Беше издигната сцена за оркестъра, от огромните тонколони се носеха звуците на тромпет и ехото се удряше в стените на старинните постройки. Целият град се веселеше — веселието заливаше големите площади, старите дворци и дори лодките.

Но тесните странични улички бяха безлюдни. Магазините и ресторантите бяха затворени, мъглата се стелеше като облак, беше толкова гъста, че Преши не виждаше и на една крачка пред себе си. Великолепната ѝ сватбена пелерина се развяваше зад нея. Тя крачеше бързо, токовете на неугледните ѝ ботуши тропаха силно по паважа. По някое време тя спря и се огледа. Виждаше само безлични сиви стени, по които мъглата сякаш лепнеше. Не си спомняше друг път да е минавала по този път, но тази вечер всичко ѝ изглеждаше различно,

като че ли самата Венеция се беше маскирала. Тук нямаше веселящи се тълпи и тя, нервна, усили още повече крачка. Сигурна беше, че скоро ще стигне до някое оживено място или до кафе-бар, или пък до магазин, които познава.

Прекоси малък каменен мост и чу стъпки зад себе си. Изведнъж от мъглата излезе средновековен лекар, следван от половин дузина други маскирани мъже и жени. Той ѝ се закани с тоягата си и, ужасена, тя извика. Те отминаха, но присмехът им остана да звучи в ушите ѝ.

Все по-малко сигурна, че постъпва правилно, сега си помисли със съжаление, че не помоли Сам да бъде до нея. Извади мобилния си телефон от джоба на дънките си и набра номера му. Той отговори незабавно.

— Моля те, кажи ми къде си — каза ѝ. — Моля те, Рафърти, просто ми кажи.

— Вървя към палачо „Рендино“. Трябва да се срещна с Бенет там. На бала с маски. Той е облечен като средновековен лекар и носи бяла маска. Мислех, че всичко ще е наред, но сега се страхувам.

Изведнъж, в края на уличката, видя познатия площад.

— Стигнах — каза и облекчението, което изпита, я накара да осъзнае колко е била уплашена. — Сега се чувствам по-добре, мракът на страничните улички ме плашеше.

— Остани там! — нареди ѝ Сам. — Чакай ме. И, Рафърти... каквото и да правиш, не говори с Бенет. И не се приближавай до него. Разбра ли?

— Да — каза тя едва чуто и затвори.

Телефонът на Сам веднага звънна. Беше Гризелда.

— Къде си? — запита тя.

— На път към палачо „Рендино“, тя ще се срещне с Бенет там.

— Не и без мен — заяви Гризелда и затвори.

Преши се поколеба на ъгъла на малкия площад. Питаше се какъв трябва да е следващият ѝ ход, когато почувства две ръце да я обгръщат и усети познатия одеколон на Бенет.

— Ето те и теб, моя прекрасна Преши — прошепна той в ухото ѝ. — Най-сетне.

Тя се обърна в ръцете му и погледна право в ужасяващата бяла маска. Но иззад нея я гледаха прекрасните сини очи на Бенет, гласът на Бенет ѝ казваше колко е щастлив да я види, твърдеше, че е така добра

да дойде тук, да му позволи да ѝ обясни... Че би могъл да ѝ обясни всичко, да я защити от убиеца на Лили. Хипнотизирана, тя го гледаше втренчено в отговор.

— Толкова си красива — каза той, — макар да си маскирана, познах те по походката. — Качулката ѝ се смъкна, той я погали по косата. — Но си отрязала разкошната си коса — каза с тъга. — Тя беше първото, което привлече вниманието ми към теб. Помниш ли, казах ти го, Преша.

Тя продължаваше да го гледа втренчено — като малко животно, уловено в светлината на фаровете. Музиката, която долиташе от палацото, звучеше в ушите ѝ. Като че ли не беше самата себе си и всъщност не беше тук, а някаква друга жена слушаше Бенет и отново попадеше във властта на магията му.

Някъде в подсъзнанието си чуваше гласа на Дария. „Трийсет дни на съжалението“, казваше ѝ. „Трийсет дни, в които можеш да плачеш и се вайкаш. А после всичко трябва да приключи. И да продължиш напред. Чака те твоят нов живот...“ А после чу гласа на Сам, който ѝ казваше, че тя не е Прешъс. „Ти определено си Рафърти.“ Да, тя беше силна, беше нов човек. Беше самата себе си, вече не беше парцалената кукла на конци на Бенет. Освободи се от ръцете му.

— Каж ми онова, заради което дойдох тук. И се надявам то да прозвучи добре, Бенет, защото ти нямам никакво доверие. Искам да знам съвсем точно защо ме изостави пред олтара. И кой уби Лили. Каж ми истината за себе си. Обясни ми. Слушам.

Пълна с цветя лодка наду сирена, когато мина покрай тях, веселяците в нея започнаха да им подвикват, но Бенет не им обърна никакво внимание, погледът му беше прикован в нея.

— Ще ти кажа съвсем точно защо съм тук — каза той с онзи тих и убедителен тон, с който винаги ѝ говореше. — Разбира се, че те обичам. Казах ти, че изпитах срам. Ще ти разкажа и за Лили. Първо, обаче, притежаваш нещо, от което имам нужда.

Изведнъж сграбчи пелерината и я отметна, втренчи поглед във врата ѝ като че ли очакваше да види нещо. После:

— Каж ми къде е огърлицата! — каза толкова тихо, че по гръбнака ѝ полазиха тръпки.

Ужасена, тя направи крачка назад. Разбира се! Ето защо той е искал тя да дойде във Венеция. Мислел е, че безценната огърлица е у

нея. О, Господи, каква глупачка е била! Отчаяно се запита къде ли е Сам. Огледа набързо безлюдния площад, но не съзря никаква възможност за бягство. Палацото и хората в него бяха толкова близо, но със същия успех можеха да са и на милиони мили оттук.

— Огърлицата не е у мен — каза тя. Трябваше да печели време.

— Напротив. Знам, че Лили ти я даде. — Отново я обгърна с ръце, стисна я толкова здраво, че не можеше да помръдне. — Заради нас е, Преши — каза. — Имам купувач за нея. Ще бъдем богати и ще мога да се ожения за теб без срам. Моля те само да ми кажеш къде е.

— В стаята ми в пансиона — излъга тя.

После веднага пожела да не беше го правила, защото, ако отиде в пансиона, Сам никога нямаше да я намери. А не можеше да му се обади. Къде, о, къде беше той?

Бенет я сграбчи за ръката.

— Ще вземем лодка дотам — каза и я задърпа след себе си.

Стигнаха до стъпалата, които водеха към канала. Той видя празна гондола, която се приближаваше към тях и пусна ръката ѝ за секунда, за да ѝ махне. Преши не знаеше как, но в онзи миг успя да побегне бързо. Пелерината се развяваше след нея докато тичаше към палацото.

Продължи да тича по тъмните тихи улички. Мъглата сякаш притискаше очите ѝ. Едва виждаше. Не ѝ стигаше въздух и се наложи да спре. И тогава чу стъпки. Обърна се. Сега бягаше край канала, връщаше се по стъпките си. Трябваше да се срещне със Сам в палацото. Това беше единственият ѝ шанс. А дали стъпките на Бенет се чуваха пред нея или зад нея?

Светлините на палацото изникнаха изведнъж от мъглата. Тя извика, но това беше вик на благодарност, и затича към него. Бенет изскочи от уличката. Сграбчи я в смъртна хватка, натисна силно гърлото ѝ. Тя се закашля, не ѝ достигаше въздух, очите ѝ сякаш щяха да изхвъркнат от орбитите. Той отново ѝ говореше нещо, злите думи изригнаха от устата му, най-после казваха истината.

— Не изпитвах нищо към теб, Прешъс — просъска той. — Абсолютно нищо. Разбира се, исках парите ти, но планирах първо да убия Гризелда, за да съм сигурен, че ще ги получиш. После щях да убия и теб. Гризелда успя да ми избяга, но пък когато разбрах, че няма да ти завещае парите си, сам се отказах от плана си. Ти нямаш никакво значение, Преши — каза тихо, с кадифен и галещ глас. — Като всички

останали. Не предлагаш нищо, просто още една проба ДНК, потънала в канала. Единствената ти ценност е огърлицата. А сега бъди добро момиче, Преша, и ми кажи къде е пансионът и къде си скрила огърлицата. Или веднага ще те убия.

Думите му попадаха в нея като удари. Всичките мечти от миналото се превърнаха в руини. Не ѝ остана нищо, за което да съжалява, освен за собствената ѝ егоистична глупост. Той никога не я беше обичал. И дори не я мразеше. За него тя беше просто нищо. Той беше убил Лили. И сега щеше да убие и нея.

Гневът ѝ сякаш вкара адреналин във вените ѝ. Проклета да е, ако се остави да умре. Не беше обаче достатъчно силна, за да го надвие и да избяга. Трябваше да мисли бързо. Ако му кажеше къде е огърлицата, той щеше да я убие. Ако не му кажеше, той пак щеше да я убие. Изпаднала в паника, тя се опита да се изправи на крака, но ръката му я стисна толкова силно за гърлото, че не можеше дори да извика. Чу приближаващи се стъпки, тропотът от високи женски токчета по уличката зад тях.

Бенет също ги чу. Обърна главата си за части от секундата... И откри, че гледа в дулото на пистолет.

Там стоеше леля Гризелда, загърната във второто си по ценност палто от норки. И държеше револвер, обсипан с перли. До нея стоеше Мими, цялата в бяло и сребристо, по русата ѝ коса блестяха капчици мъгла и тя много приличаше на отмъстителна харпия. Двете бяха олицетворение на кадър от филм с Джеймс Бонд от шейсетте години. Гласът на Гризелда малко трепереше, когато каза:

— Пусни племенницата ми веднага, или ще те застрелям.

— Хайде. Стреляй. — Бенет постави Преша пред себе си, като държеше ръцете ѝ извити на гърба. — Макар да не знам защо искаш да ме застреляш. Тъкмо казвах на племенницата ти колко много я обичам. Извиних ѝ се и ѝ обясних какво се е случило. Трябва само да ми каже къде е огърлицата и след това е твоя.

Мими гледаше в сенките зад гърба му, опитваше се да печели време.

— Каква огърлица? — запита тя.

Бенет обаче видя накъде е насочен погледа ѝ. Обърна се точно в мига, в който Сам се хвърли отгоре му. Преша освободи ръцете си и падна тежко на земята, Бенет падна върху нея, а Сам — върху Бенет.

Гризелда изтича към тях като размахваше оръжието, а Мими Викаше за помощ.

Преши не беше сигурна какво се случи после. Беше притисната с лице към земята, дъхът не ѝ достигаше, дробовете ѝ бяха сякаш напълно празни, чу викове, които се смесваха с музика и шум от тичащи крака. А после изстрел.

„О, мили Боже, леля Гризелда го е убила!“

Изправи се на крака и видя Гризелда да гледа втренчено дулото на пистолета, от което излизаше дим, Мими беше запушила ушите си с длани и пицеше, а Сам тичаше след Бенет.

Той беше стигнал до канала, но Сам беше непосредствено зад него. Там чакаше празна лодка, завързана за пристана, украсен със синя панделка. Бенет се опита да скочи в нея, но се подхлъзна, падна и удари главата си. Изправи се на крака, залитна, после падна гърбом във водата.

Преши, заедно с всички останали, изтича към канала. Студената черна вода се дилеше на малки вълнички. Сивата мъгла се стелеше над нея, обвиваше я като покров. От Бенет нямаше и следа.

Съвършеният нещастен случай.

ГЛАВА 70

— Застрелях го — каза леля Гризелда с треперещ глас.

— Не, Гризелда, ти уцели мен. — Сам свали сакото си и посочи кръвта, която бавно капеше от ръката му.

Гризелда, шокирана, покри устата си с длан.

— О!... Какво... Боже мой, толкова много съжалявам. Оскар винаги е казал, че съм ужасен стрелец и че някой ден ще убия някого.

— Но не и днес, слава богу.

Сам погледна Преши, която продължаваше да гледа втренчено във водата. Гневно си помисли, че тя като че ли очаква Бенет да излезе, възроден, всеки миг. Господи, нима никога нямаше да се научи? Та той току-що се беше опитал да я убие.

Спомни си обаче, че трябва да бъде нежен. Макар че тя ги беше забъркала в цялата тази невероятна каша, в която най-вероятно щеше да се намеси и полицията. Погледна я иронично:

— Хайде, Рафърти, Бенет го няма и нито един от нас не трябва да съжалява за него. Не се съмнявам, че е убил съпругата си и Лили. Този човек беше от най-опасния вид социопати. Би убил всеки, който му се изпречи на пътя.

— Знам — каза Преши с горчивина.

Думите на Бенет все още изгаряха мозъка ѝ, тя тръсна глава, сякаш в опит да се освободи от тях. Би трябвало да запомни единствено съскащото зло, скрито зад красивите сини очи и тихия съблазнителен глас, който нашепваше такива сладки неща... И този чар, който той бе превърнал в изкуство...

— Съжалявам, че те забърках във всичко това — каза тя уморено. — Вината е моя и поемам цялата отговорност. — Извади телефона от джоба си. — Ще се обадя на полицията.

Сам сграбчи ръката ѝ.

— О, не, няма да го направиш. Ще заведеш Мими и Гризелда обратно в хотела. Аз ще се погрижа за полицията.

Преши си спомни думите му, че не може да си позволи да бъде свързан с друго убийство или разследване, а ето че се канеше да поеме

пълната отговорност за разговора с полицията. Вече виждаше заглавията: „Заподозрян в убийство замесен в друг случай на неизяснен смъртен случай.“

— Не мога да ти позволя това — каза тя.

— Нямах избор. Поне веднъж, Рафърти, направи така, както ти казват.

— А ръката ти? — запита Гризелда с тревога.

— Виждал съм повече кръв да тече от нечий нос. Хайде, вървете. Всичките. Ще се видим след малко. И помнете, това беше нещастен случай. Вие нищо не знаете. Никога не сте били тук. Никой няма да ви задава въпроси, защото вашите имена няма да бъдат споменати. Просто останете спокойни, окей?

Трите жени тръгнаха бавно и в пълно мълчание към площад „Сан Марко“, оттам взеха лодката на „Киприани“. Качиха се в апартамента на Гризелда и поръчаха кафе и дребни сладки, защото според Мими имаха нужда от захар след случилото се с Бенет и след като бяха узнали истината за него.

— Почувствах се толкова... сякаш нямам никаква стойност — каза Преши горчиво. — Просто поредният нещастен случай, някакво безполезно ДНК във водата, както се изрази той. Кое то и щях да бъда, ако беше успял да ме убие.

— Мъже като Бенет са хората без стойност — каза Мими ожесточено. — Той никога никого не е обичал през целия си живот. С изключение на себе си.

— И виж докъде стигна. — Гризелда отиде и седна до Преши. Прегърна я и каза: — Скъпа, не можеш да вярваш на всичко, казано от този ужасен човек. Всяка дума е имала за цел да те нарани. Той е изстрелвал към теб словесни куршуми, искал е да те унижи, за да може да те манипулира. Радвам се, че е мъртъв, Преши. И знаеш ли какво? Щеше да ми е все едно, дори да го бях застреляла. Мосю Дешам щеше да ме защити. Щеше да пледира „престъпление от страст“ и съм сигурна, че щях да получа най-много две години в някой от похубавите затвори. С удоволствие бих поела цялата вина вместо теб, малкото ми момиче.

— Но сега това ще направи Сам — усмихна се вяло Мими.

Поръчаха още кафе и още от дребните сладки.

— Мисля, че след всичко случило се имаме нужда от промяна — каза замислено Гризелда. Думите ѝ бяха насочени към Мими. — Някакво хубаво пътешествие, може би?

— Трябва да обиколим магазините — оживи се Мими. — Помисли само какви прекрасни неща бихме могли да си купим на добра цена в Китай.

— Мими! — изгледа я строго Гризелда.

— О, добре, може би ще пропуснем Китай — побърза да се поправи Мими. — Впрочем, казват, че най-хубавите перли са в Япония.

ГЛАВА 71

Беше се вече зазорило, когато Сам излезе от полицията, след като беше направил пълен доклад. Беше им казал, че е видял мъж да пада в канала близо до палацо „Рендино“. Полицията го разпита, прегледа паспорта му, запита го с какво се занимава и защо е във Венеция, къде е отседнал.

— Аз съм с графиня фон Хофенберг в хотел „Киприани“ — каза той. — Отивах на бала в палацото, когато видях мъжа да пада в канала. Изтичах да му помогна, но беше прекалено късно. От него нямаше и следа.

Всичко това беше вярно. Бенет беше загинал по начина, който сам беше измислил, помисли си Сам докато вървеше по улиците, сега засипани с боклуци след карнавала. Минаваше покрай двойки, все още облечени в празнични костюми, покрай музикантите, които уморено прибираха инструментите си от площада „Сан Марко“. Той взе лодката на хотела и заплава по канала. Каналът, в който потъна живота на Бенет Джеймс Юн. Злите духове на реката бяха предявили правата си над него, той беше техен. И нито Сам, нито Рафърти, нито лелите можеха да бъдат обвинени или да носят някаква отговорност за случилото се.

В хотела трите жени седяха една до друга на дивана, стиснали чашките с кафе, с широко отворени тревожни очи и го чакаха.

— Е? — Гризелда впи в него питащи очи от името на всички.

— Всичко е наред. От полицията казаха, че това не е единственото тяло, извадено от каналите тази сутрин. Хората се напиват по време на карнавала, сбиват се и има доста нещастни случаи.

Мими му наля кафе и той с благодарност отпи. Чувстваше се празен, изцеден отвътре. Рафърти можеше да загине, всичко беше на косъм и той носеше вината, че я беше оставил сама. Точно както беше постъпил и с Лейлани. Внезапно се усети победен от емоциите и умората и се отпусна на един стол.

Спомена, че от полицията му казали, че са свободни да напуснат града.

— Но какво ще стане с Бенет? — запита Преши едва чуто. Трябваше да знае.

— Когато го намерят, ще го идентифицират. И ще изпратят тялото му в Шанхай, предполагам — сви рамене той. — Това вече не е наш проблем.

Преши почувства как ѝ олеква. Сякаш беше станала с пет килограма по-лека, нещо подобно на деня, в който беше отрязала косата си.

— Да се върнем в Париж — каза тя уморено. — Имам нужда да се прибера у дома.

Тялото на Бенет беше открито на следващата сутрин и идентифицирано посредством паспортните и имиграционните служби. Той пътуваше под името Бенет Юн и китайският консул уведоми семейство Юн за смъртта му. След аутопсията тялото му щеше да бъде върнато на семейство Юн в Шанхай.

По ирония на съдбата Бенет щеше да бъде погребан като богат човек, какъвто винаги беше искал да бъде приживе.

ГЛАВА 72

Шанхай

Мери-Лу научи новината за Бенет от момичето от спортния клуб.

— Трагично — каза то с плувнали в сълзи очи. — Беше толкова красив, така очарователен. Защо лошите неща като че ли винаги се случват на добрите хора? — запита тъжно.

— Защо наистина? — отговори спокойно Мери-Лу, макар да усети как вътрешно трепери.

Разбира се, смъртта на Бенет Юн беше отразена в медиите, но за разлика от тази на съпругата му, не ѝ беше отдадено голямо значение. Погребението му също не беше толкова богато. Мери-Лу не усещаше нищо. Само облекчение. Запита се какво ли е станало с огърлицата, но като се сети, че тя беше причината за всичките ѝ беди, реши, че не иска да знае.

Сега имаше своя собствен живот, ръководеше бизнеса с антики на Лили. Никой не беше предявил права над него и тя просто го беше поела. След смъртта на Лили живееше сама в красивата малка къща, в която някога беше замисляла нещастията и смъртта на приятелката си.

Ако Мери-Лу изобщо имаше съвест, щеше да е напълно убедена, че тази ѝ съвест е чиста. Беше откраднала по няколко долара от тук и от там — но какво от това? Никого не беше убила, нали? Сега излизаше с човек, познат на Лили — швейцарец, който изкарваше прехраната си като агент на богати колекционери на изкуството. Ако сега се докопаше до огърлицата, щеше веднага да се възползва от нея.

ГЛАВА 73

Венеция

Преши отпиваше от брeндитo и се опитваше да се съвземе. Все още се чувстваше доста разтърсена. Всичко се беше случило толкова бързо, че едва сега започваше да преживява истинския ужас, който беше изпитала в хватката на Бенет. Единствената утеха, която имаше за себе си, беше, че не се беше прехласнала в очарователните му сини очи и сладките му обещания за любов. Беше му се противопоставила, беше заявила, че не иска да слуша. Искаше истината и... беше я получила. Истина, която я беше разтърсила из основи, беше я шокирала. Чудно ли е, че Бенет си беше получил заслуженото... жалък край, за който единствено той беше отговорен. А Сам, милият Сам, когото тя несправедливо подозираше, че е замесен, беше наистина невероятен... Той, с помощта на лелите, разбира се, беше спасил живота ѝ.

Погледът ѝ срещна неговия и тя му се усмихна. Усмивката, с която той ѝ отговори, беше пълна с нежност. В този момент звънна телефонът. Вълшебният миг беше изгубен. Отговори Сам. Говори много малко, не зададе никакви въпроси. Сетне остави слушалката и се обърна към трите жени. Погледът му потърси първо нейния.

— Беше агентът ми от Ню Йорк — каза той изключително спокойно, от което Преши кой знае защо се почувства неудобно. — Каза ми, че са намерили червено яке на скалите близо до плажната къща. Полицията смята, че е на съпругата ми. Искат да се върна.

Преши чу как лелите ѝ ахнаха.

— И какво възнамеряваш да правиш? — запита тя, шокирана.

— Ще отида, разбира се. Познавам якето. Беше на Лейлани, но беше много тежка дреха и нямам представа защо го е облякла в топла лятна нощ.

Преши не се поколеба.

— Ще дойда с теб. — И отново чу как лелите ѝ ахнаха.

— Не, не бива.

— Защо?

— Защото не искам да се замесваш. Освен това мисля, че, вече преживя достатъчно.

— Аз съм замесена — отговори ожесточено тя. — Замесена съм с теб, Сам Найт. Ти ми спаси живота. Наистина ли очакваш от мен да те оставя в беда?

— Хей — сви рамене той, — с нищо не си ми задължена.

— Ще дойда и толкоз — настоя тя.

— Правилно — намеси се леля Гризелда.

— Ние също можем да дойдем. За подкрепа — добави Мими. — Но ти вероятно ще си най-щастлив само с Преши.

Сам поклати глава, усмихна се и им благодари.

— Ще се справя — каза. — Сам мога да се справя — добави и погледна Преши.

— Тя ще дойде с теб — побърза да се намеси леля Гризелда. — Тръгнете веднага. Трябва да се справите с това. Ще поръчам самолет, който да ви чака на „Марко Поло“.

Той се опита да възрази, но тя не искаше да слуша.

— И Сам — добави тя с властен глас. — Нашите сърца са с теб.

Сам беше много тих в самолета, който го връщаше към дома му. Очите му бяха затворени и Преши се надяваше, че спи. Изглеждаше изтощен. Изцеден. Като човек на края на силите си. Вече не си поръчваше силни питиета. Дните на алкохолната смелост си бяха отишли.

ГЛАВА 74

Най-после се приземиха на малкото местно летище. Сам се запъти право към полицейското управление, а Преси си запази стая в мотела. Щеше да е на разположение във всеки един момент — стига той да има нужда от нея.

Лежеше на леглото и гледаше телевизионните новини, хвърляше поглед на часовника и отчиташе прищракването на минутите. Мислеше си за Сам и за това как случайността ги беше срещнала, как преплете съдбите им.

Затвори очи и видя тясното му лице, милите му кафяви очи зад стъклата на старомодните очила, високото му стройно тяло, което се чувстваше удобно в дънки и старото кожено яке с дупката от куршума, изстрелян от леля Гризелда. Сам не беше от мъжете, които биха разочаровали някоя жена. Преси беше сигурна — и сега без сянка от съмнение — че би защитил Лейлани с нейната лабилна психика дори с цената на живота си.

Звънна телефонът.

— Идвам да те взема — каза Сам, звучеше не само уморено, но и някак предпазливо. — Ще купим храна и ще отидем в къщата на плажа. Ако нямаш нищо против.

Преси радостно го увери, че приема и излезе да го чака. Когато черният взет под наем „Мустанг“ спря до нея, тя скочи бързо вътре и го погледна. Изражението му беше сериозно.

— Как мина? — запита тя.

— Добре — сви рамене той.

Изминаха две пресечки в мълчание, после той спря пред една бакалия, откъдето купиха хляб, масло, мляко, кафе и два буркана консервирана бамя.

Пътуваха по крайбрежното шосе, времето беше ветровито и студено, океанът прииждаше на бели пенести вълни, после се отдръпваше, с ритъма на приближаваща зимна буря. Завиха по една пясъчна алея, от двете страни на която растяха вечнозелени храсти. Бе ги засадил лично Сам, преди десет години. Стигнаха до къщата,

покрита със сиви керемиди, отвсякъде я опасваше веранда, която разкриваше панорамна гледка към дюните и морето.

Раменете на Сам увиснаха. По лицето му се изписваха различни чувства — удоволствие, облекчение, отчаяние. Изправи гръб и я погледна.

— Добре дошла в моя дом — каза той тихо.

После я хвана за ръка и двамата тръгнаха заедно по дървените стъпала към входната врата.

Вътрешността на къщата представляваше просто едно обширно помещение с масивна каменна камина в средата и стени, украсени със сериозни и мрачни картини, рисувани, както предположи Преши, от Лейлани.

Но когато Сам вдигна автоматичните стоманени щори, които предпазваха къщата от урагани и зимни бури, пространството веднага се изпълни с вълшебна ясна сива светлина, подобна на утринна зора. Беше толкова прозрачна и перлена светлина, толкова чиста и свежа, та ѝ се струваше, че е на палубата на голям кораб насред океана.

— Нищо чудно, че обичаш тази къща — каза тя. — Зашеметяваща е.

— Тогава ела навън, където наистина ще можеш да дишаш.

Излязоха на верандата, за да вдъхнат с пълни гърди свежия и солен морски въздух. Слушаха вятъра, който шумеше в клоните на дърветата и се вихреше над вълните на огромния океан.

— Малко по-надолу по плажа е реката и спокойните черни води на блатата — каза Сам. — Там растат тръстиките, в които дивите патици свиват гнезда. И мангровите дървета, чиито разклонени корени са забити дълбоко в калта. И испанския мъх, така прогизнал, че от него капе вода, подобен на паяжина в деня на Все Светии. А през лятото този свят е напълно различен, пълен е със слънце, с малки бели платноходки, които се плъзгат по хоризонта, тогава невероятно по-син и по-златист.

— И се обзалагам, че е влажно — допълни Преши, като мислеше за косата си, но все пак успя да се засмее. Тя още не смееше да го запита как е преминал разговорът в полицията. Знаеше, че той щеше да ѝ каже, ако иска.

Докато Сам запали огъня, тя затопли бамята и начупи хляба на едри късове. Той извади бутилка вино и две чаши.

— Това ли е червеното вино на Калифорния? — запита тя и подозрително го опита.

— Е? — отговори той и вдигна въпросително едната си вежда.

— Не е като „Бордо“ — каза тя и се засмя. — Но е много добро, особено в студен ветровит следобед и след дълго и мъчително пътуване.

— И още по-мъчителен разпит — каза той уморено, седнал до нея до кухненския плот, покрит с бели плочки.

Тя отпи от виното и го заचाка да продължи.

— Намерили са якето на Лейлани — каза той — изхвърлено на плажа, недалеч оттук. Подплатено червено зимно яке. „Но съпругата ти изчезна в топла лятна нощ“, каза ми детективът. „Защо, според теб, би облякла такова яке?“ Отговорих, че не знам и че това е загадка и за мен. „Може би защото е подплатено и задържа по-добре водата, с него е по-лесно да се удавиш“, каза ченгето.

Преши си пое рязко, нервно, дъх.

— Съгласих се, че вероятно е така. — Сам свали очилата си и разтри уморено очи. — „Ще го запомня и ще го използвам в следващата си книга“, казах. След това ми показаха онова, което бяха намерили в джоба, затварящ се с цип. — Протегна лявата си ръка с разтворена длан. Погледът му срещна този на Преши. — Сватбеният пръстен на Лейлани. Точно като моя.

Тя погали мълчаливо дланта му. Беше един съкрушен мъж — беше й мъчно да го гледа да страда.

— Трябва да го е свалила преди... — Тя млъкна, без да довърши догадката си.

Сам се изправи.

— Отивам да се поразходя. — Затърси яке в гардероба. — Ще се върна след малко — каза и затвори вратата след себе си.

Разтревожена, Преши се обади на Дария.

— Тук съм със Сам — каза тя.

— Знам, Силви ми каза. — Дария звучеше разтревожена. — Какво е този път, Преш? Любов ли е?

— Все още съм нервна, когато мисля за любовта. Но никога досега не съм се чувствала така... загрижена, любяща, вгълбена в мъжа. Възможно ли е това да е любовта, Дария?

— Може би. А сега — какво?

— Трябва да му помогна. О, Дария, никога не си виждала посъкрушен мъж, а сега и ченгетата го измъчват допълнително, защото са намерили якето на съпругата му, изхвърлено на брега, и сватбения ѝ пръстен в джоба му. Мислят, че той я е убил и Сам го знае. А аз не знам какво да правя.

— Защо просто не се прибереш у дома, милата ми — каза нежно Дария. — Да овладееш емоциите си и да оставиш Сам да приеме съдбата си.

Но Преси знаеше по-добре. Този път знаеше, че нещата са истински.

— Ще остана с него до края — отвърна тя.

Защото той беше направил същото за нея. И щеше отново да го направи.

ГЛАВА 75

Сам крачеше по мокрия пясък, където се плискаха вълните, пяната заливаше ботушите му. Беше сам с рева на океана и жалните викове на птиците, реещи се над главата му, с шума от разбиващите се вълни и жестокото припукване на голите клони на дърветата. И непрекъснатият, вечен рев на вятъра. Тук се усещаше истинската дива сила на природата.

Вдигна яката на якето си и продължи да върви. Лейлани я нямаше и никога нямаше да я има. Сърцето му оставаше белязано завинаги. Независимо от събитията занапред, щеше да се наложи да напусне това място, така обичано от него. Животът не би бил същият без нея.

Пред него изплува образът на гадателя от Шанхай, ясен като снимка. „Търся двама души“, беше му казал Сам. „Искам да знам дали ще ги намеря.“ Думите на гадателя отново зазвъняха в ушите му. „Първият човек, когото търсиш, е жена. Отговорът на тази загадка се крие в сърцето ти.“ Този въпрос се отнасяше за Лейлани. И той знаеше, с душата си, че това е истината. И сега се питаше къде беше сгрешил, с какво я беше разочаровал.

Пъхна ръцете си дълбоко в джобовете на якето, изгони всички мисли от главата си и сякаш се сля, сякаш стана едно цяло с бучащата морска стихия. В главата му се блъскаха само ревят на вятъра и тласъците на вълните. Лявата му ръка напипа нещо, скрито дълбоко в гънките на джоба му. Къс хартия. Помисли си, че е някаква рецепта, извади го и го смачка, готов да го хвърли. Но после видя, че хартията е зелена — онази, която Лейлани винаги използваше. Зеленият цвят беше любимият ѝ. Казваше, че го намира за успокояващ. Мерна също, че е написала нещо върху него. Съзря и името си най-горе на страницата.

„Скъпи Сам — започваше писмото, — гледам нашето любимо куче, което лежи до мен докато седя на горната веранда и се опитвам да не гледам към океана, където ти си

тази нощ и който, поради любовта си към него, почти можеш да наречеш свой. А кучето е вече старо, Сам. Очите му вече не виждат, дишането му е плитко. Няма желание да живее и не знаеш колко му завиждам за това. Никога не бих могла да «обичам» така, както обичах кучето ти, толкова прямо и безрезервно. Толкова лесно. Чакам сърцето да ми подсказе как, но то е замръзнало в гърдите ми, тежко като олово, влече ме надолу. Чакам тези чувства да се зародят и в мен, да ми дадат простото човешко щастие. Да съм така свободна и щастлива като теб тази вечер докато се приготвяше за риболов, чистеше лодката и подсвиркваше весело с уста. Запитах се защо аз не мога да бъда такава. Опитвала съм се през целия си живот, но не съм успяла. Понякога успявах да изгубя себе си в рисуването и тогава бях най-близо до щастието такава, каквото вярвам, че трябва да бъде. Но повечето пъти, Сам, бях просто изгубена. И сега знам, че навярно никога няма да намеря себе си.

Аз не принадлежа на себе си. Ти също не ми принадлежиш. Дори кучето не ми принадлежи. Вече не мога да го понасям. Искам единствено да съм «нищо», Сам. И тази вечер най-после ще постигна целта си. За няколко минути ще стигна до малкото заливче и пясъчната ивица, която се открива само при отлив. Ще седна там и ще гледам как морето идва при мен. Само ти знаеш колко много се страхувам от океана. Казват, че така постъпват страхливците, но моята постъпка е проява на смелост, нали Сам? И тогава, любими мой, най-после ще съм свободна. И двамата ще сме свободни.

Мисля за това колко бяхме щастливи по време на медения си месец в Париж. Онова беше истинско щастие, нали? Спомням си усещането, но сега то е изгубено, скрито под мрака.

Не тъжи за мен, нито за любимото си куче, което, знам, скоро ще ме последва. Ти трябва да продължиш, Сам. Бъди щастлив. Знам, че имаш способността за това, както и

за любов. И, повярвай ми, ако знаех как да обичам, щях да обичам теб.“

Беше се подписала: „Лейлани Найт“.

Сам сгъна внимателно писмото. Пусна го отново в джоба си, където сигурно го беше оставила тя с очакването той да го намери веднага, защото винаги обличаше това яке, когато извеждаше кучето на разходка по плажа. Искала е да бъде сигурна, че само той ще го намери и прочете. Думите ѝ бяха единствено за него.

С ръце, дълбоко в джобовете, той дълго се разхожда по плажа докато вятърът не изсуши сълзите му. Като стигна до мястото, споменато от Лейлани, се спря да погледне. Беше отлив и пясъчната ивица не беше покрита с вода. Но вече започваше прилива и първата вълничка стигна до нея и се отдръпна, оставяйки я чиста и празна.

Сълзите отново се събраха в очите му.

— Аз те обичах, Лейлани! — извика той, но само вятърът го чу.
— Никога няма да те забравя.

ГЛАВА 76

Още с влизането на Сам, по лицето му Преши позна, че нещо се е случило. Гледаше го с тревога как съблича якето си и го хвърля върху стола. Извади листа хартия от джоба си и я погледна.

— Оставено е за мен — каза тихо. — Но мисля, че ти дължа някакво обяснение.

Тя взе писмото като продължаваше да се взира в лицето му, което изразяваше тревога. Сякаш целият живот се беше отцедил от него и тя изведнъж разбра.

— От Лейлани е, нали? — запита.

Той кимна.

— Оставила го е в джоба на якето ми, мислела е, че ще го намеря веднага. Беше смачкано на топка и полицията го е пропуснала. — Отиде до камината и хвърли още едно дърво. — Моля те, прочети го — каза.

Преши отиде до прозореца и започна да чете. Като свърши, дълго остана права и мълчалива.

— Но защо? Защо? — запита ожесточено накрая. — Имала е всичко, за което да живее.

Сам се хвърли на един от столовете.

— Маниакалнодепресивното разстройство е сериозно заболяване. Лейлани твърдеше, че взема лекарствата си, но... — Сви рамене. — Изглежда, ме е лъгала.

Преши отиде до него и коленичи в краката му, погледна го тревожно.

— Но вече имаш отговор. Полицията няма да задава повече въпроси, щом прочете писмото.

— Но никога няма да го прочетат.

— Какво искаш да кажеш? Разбира се, че ще им го покажеш.

— Не! — Отговорът му беше почти вик. — Никой няма да прочете последните думи на Лейлани. Те са били предназначени само за мен.

Тя нежно подпря глава на коленете му.

— Този е единственият начин да се измъкнеш, Сам — каза тихо.
— Трябва да го направиш.

Той се изправи с мъка и закрочи из стаята.

— Не изложих пред ченгетата болестта и уязвимостта на Лейлани преди, няма да го направя и сега.

— Но трябва — заяви твърдоглаво тя. — Сериозно е, Сам. Видя колко е сериозно днес следобед, когато те разпитваха. Ако не им покажеш писмото, ще те арестуват за убийство. А не това е искала Лейлани. Знаеш го.

Погледите им се срещнаха и се гледаха дълго, после той въздъхна. Тя отиде в кухнята, напълни две чаши калифорнийско червено вино и се върна при него.

— Ще вдигнем тост — каза, когато той пое чашата от ръката ѝ.

Той знаеше какво ще каже тя и го каза вместо нея.

— За моята обичана съпруга Лейлани. Едно изящно присъствие в моя живот.

Вдигнаха чаши и отпиха.

ГЛАВА 77

Сам се обади в полицията. Показа им писмото на Лейлани, а те от своя страна направиха графологичен анализ. Върнаха му червеното яке и сватбения пръстен, изразиха съжаление за загубата му и казаха, че считат случая за приключен. Всичко свърши толкова бързо, все едно, че никога не се беше случвало.

Преси остана в къщата на плажа със Сам. Чувстваха се удобно и уютно заедно, като добри приятели, шегуваха се с нежност, както и преди, но сега с повече лекота, вече я нямаше първоначалната бодлива нотка. Разхождаха се дълго, въпреки силния вятър, приготвиха си обикновена, проста храна, пиеха вино до огъня в камината и говореха безкрайно в нощта. Тя му разказваше случки от живота си и слушаше като малко момиченце, когато той говореше за своя. Като че ли се бяха познавали цял живот, свързани по някакъв незнаен начин с горчиви нишки.

Времето минаваше — първо няколко дни, после седмица... И още. Преси обаче знаеше, че не може да остане тук, приятелка, но не и любовница. Трябваше да се върне в Париж.

Късно един следобед, Сам я хвана за ръката и предложи:

— Да се разходим, да уловим залеза.

Вятърът беше утихнал. Морето шепнеше тихо, чайките се носеха над морската вода, а във въздуха се усещаше соления мирис на океана и аромата на борово дърво. Сам продължаваше да я държи за ръката, тя усещаше успокояващата я топлина на тялото му докато изкачваха пясъчните дюни. Стигнаха до закътана падина. Седнаха и той се излегна на пясъка, с ръце под главата, загледа я.

— Ела при мен — подкани я с усмивка.

И тя се подчини, легна до него, нагоди тялото си към неговото. Двамата втренчиха погледи в златистото вечерно небе, което кораловочервеното залязващо слънце оцветяваше в изумителни багри. Но мигът свърши. Слънцето потъна зад хоризонта и Преси знаеше, беше свършило и времето ѝ със Сам. Трябваше да се връща у дома.

— Рафърти?

Тя обърна лице към него.

— Да?

— Ти си добра приятелка.

Тя кимна.

— Приятно ми е да го чуя.

— Но...

Тя зачака, обаче той не продължи.

— Но, какво...?

— Страхувам се да го кажа, за да не разваля приятелството ни.

Тя седна със скован гръб, погледна го внимателно.

— Да кажеш какво?

— Мисля, че съм влюбен в теб, Рафърти.

— О!... — Лицето ѝ се озари от усмивка. — Аз мисля, че също съм влюбена в теб.

— Възможно ли е това да е истинската любов, как мислиш?

Тя сви рамене.

— Не знам. — После се усмихна. — Но пет пари не давам.

Той ѝ се усмихна в отговор.

— Аз също. Просто опитах колко е дълбока водата, оставих си вратичка за измъкване, в случай, че отговориш с „не“. Защото виждаш, че те обичам. Ти си уникална, единствена по рода си, момиче за милион. Не ме изоставяй, Рафърти, май няма да намеря друга като теб.

— Ох! — промълви тя.

Устните ѝ усещаха топлината на неговите. Ръцете му я обгърнаха и той я целуна, тя му отговори. Студеният пясък проникваше под яката на пуловера ѝ, но топлите му длани бяха там, той я притисна силно към себе си. Тя нямаше нищо против дори пясъка в косата си. Защото това беше колебливото начало на любовта.

Любиха се за първи път под звездното нощно небе, с шума на морето в ушите, а вятърът галеше голите им тела. Виждаха ги само първите звезди. Преши си помисли, че това е прекрасно начало.

По-късно същата вечер двамата седяха на покритата и оградена веранда с чаши вино в ръце и гледаха безкрайната гонитба на големите сиви вълни докато вятърът шепнеше в листата на храстите.

— Трябва да ти призная нещо — обърна се към него тя, леко напрегната.

— О? Какво ли може да е? — Той обърна глава към нея, усмихнат.

Засрамена, тя продължи:

— Подозирах, че имаш нещо общо със смъртта на Лили. Мислех, че е възможно дори да познаваш Бенет, да си замесен. Разбира се, тогава не те познавах, както сега — добави, с което го накара да се засмее.

— Просто не го прави отново — каза той.

— Няма — обеща тя.

— Това ли е всичко?

— Кое то трябва да си призная? Да.

— Добре. Ще ти простя. При дадените обстоятелства — каза той, а после се засмя: — Хайде, Рафърти. Всичко е наред. Имаш право да се питаш какво съм целял. Но сега това е приключено.

— Да — съгласи се тя и почувства как я обзема облекчение.

Миналото сега наистина беше минало и животът трябваше да продължи. Седяха на покритата веранда и гледаха големите сиви вълни, които безкрайно идваха и се отдръпваха.

— Какво ще правиш сега? — запита тя.

Той се замисли.

— Ще продам къщата. Ще продължа напред, може би ще купя нова лодка и ще си взема ново куче... Може би отново ще се опитам да пиша.

— На мен ми звучи добре — подкачи го тя.

Той се обърна и я изгледа.

— А ти?

— О! — Тя вдигна небрежно едното си рамо. — Предполагам, че ще се прибера у дома. В Париж.

— Най-красивият град на света. — Погледите им се срещнаха. Той се протегна и хвана ръката ѝ. — Не ме изоставяй, Рафърти — каза тихо. — Защото съм влюбен в теб.

— Показваш го по странен начин — стрелна го тя с блясък в очите. — Защо не ме целунеш?

И той го направи.

И измина още една седмица преди най-последно да тръгнат към „дома“ си в Париж и към новия живот. Заедно.

ГЛАВА 78

Париж

Преши бе отсъствала дълго време и Мяу беше сама и отегчена. Седеше в средата на леглото със скромно подгънати задни крака и строг израз на благородната си муцунка — като че ли замисляше нещо. След малко стана и протегна единия си шоколадов крак пред себе си, после и другия. А после тръгна да се раздвижва.

Първата ѝ спирка беше кухнята. Подуши храната, оставена сутринта от портиера и реши, че не е гладна. Скочи на плота и се разходи по цялата му дължина като кръстосваше изискано крака. Запита се дали да обърне внимание на фурната, но накрая реши, че е най-добре да го посвети на кутията за яйца, франзелата и сиренето, оставени от портиера за завръщането на Преши.

Мяу намери кутията за интересна. Започна да я души и да я бутта с краче и тя скоро се отвори. Намери шест яйца, които много приличаха на топки, с които може да си играе. Тя подаде глава над ръба на плота, побутна с крак и загледа с възхищение как едната от тях се разбива на пода. Загледа с любопитство малката жълта локвичка долу, после се върна за следващото яйце. Изтича до кутията още четири пъти и накрая шестте яйца се бяха разбили на пода.

С вдигната опашка — опашките на сиамките винаги сочат нагоре — тя се прокрадна в трапезарията, малко уморена след цялото това развлечение. Изкуши я голямата антична купа в средата. Беше точния размер, който щеше да ѝ позволи да се сгуши в нея. Постави колебливо едната си лапичка до ръба, после се приготви да скочи. Купата се наклони, поддаде под тежестта ѝ и се разби на хиляди късчета на пода. Мяу вдигна изненадано поглед, после запристъпва внимателно сред стъклата, скочи отново и отиде да види дали не става нещо интересно във всекидневната.

Седна на перваза на прозореца, загледа уличното движение и хората. Отегчена, задраци колебливо по стъклото, затърси път за бягство. Невъзможно.

Изпълнена с внезапна енергия, завъртя се и зае позиция на четири крака, подобна на тази, която заемат бегачите на стартовата линия. После се спусна през стаята, забяга диагонално по диваните, по гърбовете на столовете, върна се в спалнята, прелетя над леглото в един-единствен огромен скок, завъртя се, тупна върху него и нави завивките на огромен куп, хвърли се отново — над леглото, над дивана, затича по рафтовете и разпиля снимките.

Седна на един от рафтовете със събрани лапички — грациозна и невинна, много доволна от себе си. Облегна главичката си на фалшивата статуетка на средновековния китайски воин и потри ухо в нея. Облегна се по-тежко. Воинът се залюля за миг и се прекатури. Увисна над ръба. После се плъзна бавно напред.

Проявила интерес, Мяу също се наведе напред, а воинът се плъзна още няколко милиметра напред. И после падна. Тя отиде до ръба на рафта и погледна надолу. Беше се разбил на стотици малки парченца. Странно, но също като яйцата, които от топки се превърнаха в жълти локвички, воинът никак не приличаше на себе си.

Отново завладяна от скуката, тя се върна на перваза на прозореца, настани се на любимата си възглавничка и се сви на топка, за да дочака завръщането на Преши у дома.

ГЛАВА 79

На път за Париж

Сам спа през по-голямата част от полета към „дома“. Преши, която го гледаше с нежност, си помисли, че спи със съня на човек, който най-сетне се е отърсил от дълго и тревожно заболяване. Беше готова да се обзаложи, че не е спал така от години. Всичко ще се промени сега, тя си даваше сметка за това, и на двамата им предстоеше ново начало, ужасите от смърт и предателства бяха зад тях. Думата „щастие“ танцуваше пред очите ѝ. Дали щеше най-послед да е щастлива! А Сам? Погледна го. Вярваше, че ще е щастлив.

Париж се появи под тях, на места все още покрит със сняг — най-красивият град на света. Стюардесата съобщи, че предстои кацане и тя нежно побутна Сам.

— Вече сме почти у дома — прошепна и се усмихна, а той разтри слепоочията си и я погледна сънено. — Знаеш ли какво — каза тя, въодушевена. — Тази вечер ще ти приготвя най-вкусния омлет в живота ти.

— Звучи добре — усмихна се той.

— Няма нищо по-добро на този свят от завръщането у дома — каза той малко по-късно, докато отключваше вратата.

Навън валеше ситен и остър снежец и беше студено, но вътре в апартамента бе топло и уютно. Котката измяука радостно и се хвърли в тъмното към тях.

— Ах, Мяу!

Преши взе животинчето в прегръдките си със смях, като в същото време натисна с лакът ключа за осветлението. Лампите оживяха и двамата втренчиха погледи, изумени, в бъркотията, която цареше в жилището.

— Сякаш дяволите на разрушението са били тук — каза Сам.

— О, Мяу, какво си направила?

Преши гледаше, ужасена, останките от скъпата антична купа, разпилените снимки и унищожените произведения на изкуството. Завивките в спалнята бяха намачкани, а подът на кухнята беше покрит с разтекли се белтъци и жълтъци.

— Толкова по въпроса за омлета — каза Сам от кухнята.

Преши, обаче, разглеждаше резултатите от опустошението във всекидневната.

— Сам, ела тук — извика тя настоятелно.

Огърлицата блестеше сред останките от война.

— Това е огърлицата на баба — каза тя с благоговение. — Лили я е скрила вътре в статуетката. Виж, Сам, великолепно е.

Тя я взе и колебливо прокара пръст по огромната перла. Беше студена. Като се сети за съдбата на това безценно бижу, тя побърза да го сложи върху масата в трапезарията. Двамата стояха, втренчили погледи с възхищение.

— Ето защо Бенет е убил Лили — каза Сам. — Вероятно струва цяло състояние. Обзалагам се, че е убил съпругата си заради парите ѝ, но когато е останал измамен, е бил изправен пред необходимостта да намери друг източник на доходи. И, за нещастие, Рафърти, това си била ти. — Но когато и тази възможност отпаднала — продължи той, — Бенет се полакомил за огърлицата. Само че Лили стояла между него и нея. Когато тя отказала да му я даде, той я убил. Но пак не могъл да се добере до огърлицата. А следата водела, чрез Мери-Лу Чен, обратно към теб.

— А сега какво?

Тя гледаше перлата, която блестеше като малка студена луна върху черната повърхност на масата. Сам я взе и я обви около врата ѝ. Камъните проблясваха тържествено.

— Великолепно е! — ахна той.

Преши потрепери.

— Тя не ми принадлежи, Сам. Била е открадната от мъртвата императрица. Това нещо е част от историята. Трябва да се върне там, където му е мястото, в Китай. Може би в музея.

Той кимна.

— Ще се свържа с китайското посолство. Обзалагам се, че ще бъдат потресени от подаръка ти.

Тя взе котката на ръце.

— Ако не беше ти, Мяу, никога нямаше да я открием — каза тя и я целуна по ухото.

Мяу постави лапички на раменете на Преши и погледна победоносно Сам. Той беше готов да се закълне, че котката му се присмива. Отиде в кухнята и се зае да разчиства пораженията. Тази вечер нямаше да има омлет.

Преши го последва, а той се обърна и я погледна. Тясното му лице се озари от усмивка.

— Остави котката и ела тук, Рафърти — и разтвори прегръдки.

Мяу ги гледаше с любопитство от мястото си върху плота. Преши се хвърли в ръцете му. Устните им се сляха в целувка.

Бъдещето очевидно започваше сега.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.